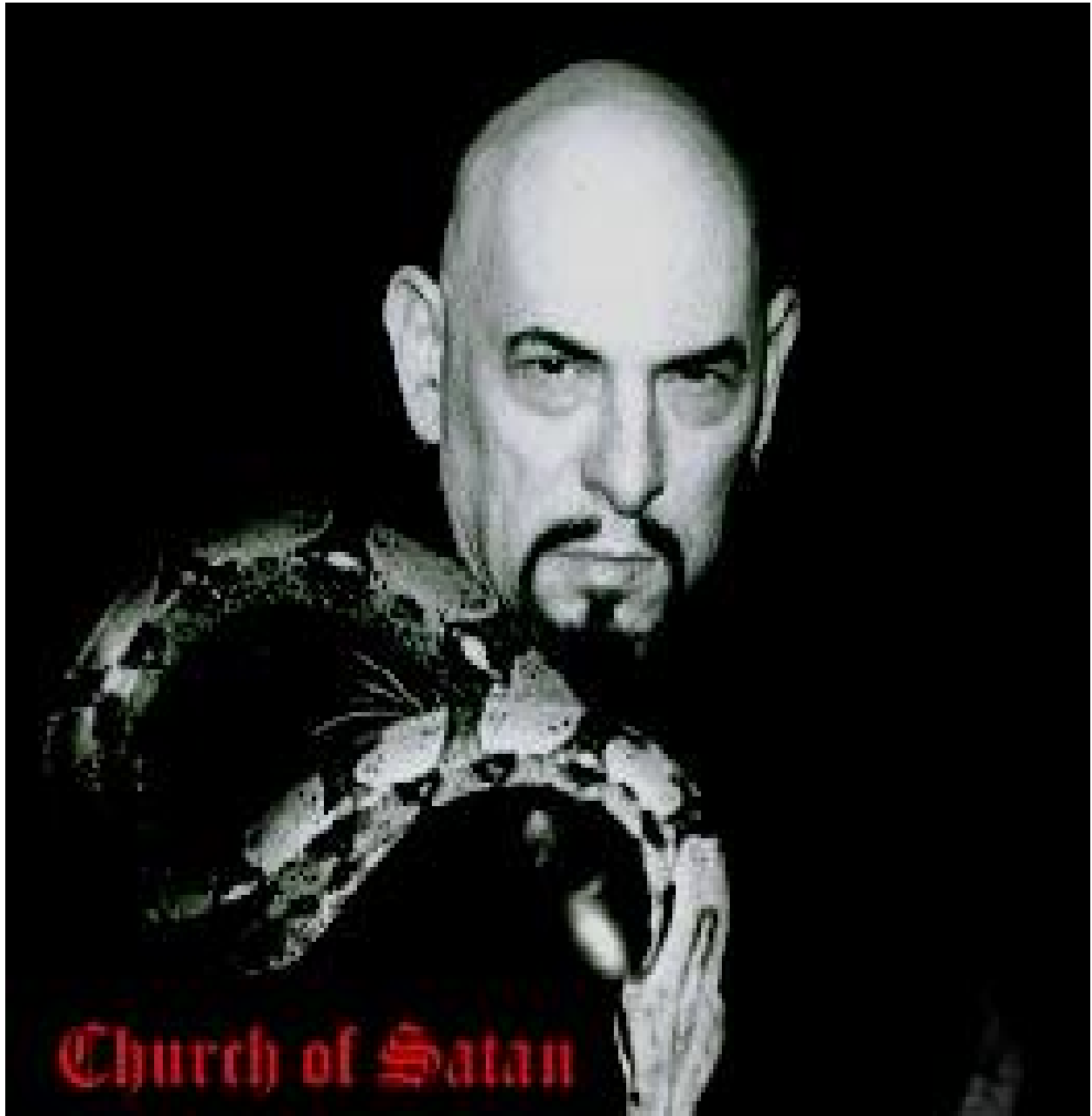

<

SATANSKÁ BIBLE

Copyright © Anton La Vey, 1969

O B S A H

Strana 4:	Úvod Burtona H. Wolfa
Strana 9:	Satanská bible
Strana 9:	Úvod
Strana 10:	Prolog
Strana 11:	Satanské devatero
Strana 12:	Knihy Satanova (Oheň)
Strana 16:	Knihy Luciferova (Vzduch)
Strana 17:	Zatykač: Hledá se: Bůh - mrtvý nebo živý
Strana 19:	Bohem, kterého chráníte, můžete být vy sami
Strana 20:	Několik faktů o nadcházejícím věku satanismu
Strana 24:	Peklo, Dábel a jak prodat duši
Strana 25:	Pekelná jména
Strana 28:	Láska a nenávisť
Strana 29:	Satanský sex
Strana 33:	Ne všichni upíři sají krev
Strana 35:	Žádné nutkání...rozkoš
Strana 38:	O volbě lidské oběti
Strana 40:	Naplnění ega jako cesta k posmrtnému životu
Strana 42:	Náboženské svátky
Strana 43:	Černá mše
Strana 46:	Knihy Belialova (Země)
Strana 47:	Teorie a praxe satanské magie
Strana 49:	Tři druhy satanského rituálu
Strana 51:	Výzva k těm, kdo chtějí praktikovat tuto umění
Strana 52:	Rituál aneb Intelektuální dekompresní komora
Strana 53:	Faktory ovlivňující provozování satanské magie
Strana 53:	A. Touha
Strana 53:	B. Načasování
Strana 54:	C. Představitost
Strana 55:	D. Nasměrování
Strana 55:	E. Faktor rovnováhy
Strana 56:	Satanský rituál
Strana 57:	A. Věci, které je třeba vědět, než přistoupíte k rituálu
Strana 57:	B. Třináct kroků
Strana 57:	(A) Jak přivolat partnera k ukojení chůče nebo navodit sexuální uspokojivou reakci
Strana 58:	(B) Jak zajistit pomoc nebo úspěch osobě, s kterou sympatizujete nebo soucítíte (včetně vás samých)
Strana 58:	(C) Jak dosáhnout zničení nepřítele
Strana 58:	C. Pomůcky užívané při satanském rituálu
Strana 61:	Knihy Leviathanova (Voda)
Strana 62:	Vyvolávání Satana
Strana 62:	Pekelná jména
Strana 64:	Invokace k vyvolání smyslnosti
Strana 65:	Invokace k přivolání zhouby
Strana 66:	Invokace soucivná
Strana 67:	Enochiánské klíče
Strana 68:	První klíč
Strana 69:	Druhý klíč
Strana 70:	Třetí klíč
Strana 71:	Čtvrtý klíč
Strana 72:	Pátý klíč
Strana 73:	Šestý klíč
Strana 74:	Sedmý klíč
Strana 75:	Osmý klíč
Strana 76:	Devátý klíč
Strana 77:	Desátý klíč

Strana 78: Jedenáctý klíč
Strana 79: Dvanáctý klíč
Strana 80: Třináctý klíč
Strana 81: Čtrnáctý klíč
Strana 83: Patnáctý klíč
Strana 83: Šestnáctý klíč
Strana 84: Sedmnáctý klíč
Strana 85: Osmnáctý klíč
Strana 86: Devatenáctý klíč

ÚVOD

Burton H. Wolfe

Jednoho zimního večera roku 1967 jsem se rozjel přes celé San Francisco, abych vyslechl přednášku Antona Szandora La Veye na veřejné schůzi Ligy sexuální svobody. Zaujaly mě novinové články, které ho popisovaly jako "Černého papeže" satanistické církve, v níž jsou křest, svatební i pohřební obřady zasvěceny Dáblu. Byl jsem tehdy na volné noze a psal hlavně do časopisů. Zdálo se mi, že o La Veyovi a jeho moderních pohanech by se dal udělat dobrý materiál; jak říkají v redakci místních novin, "ďábel je vždycky dobré téma".

Samotné provozování černých umění jsem nepovažoval za něco zvlášť atraktivního, nešlo o nic nového. Sekty uctívající Dábla a kultury voodoo existovaly již v předkřesťanské době. V Anglii osmnáctého století si na čas získal jistou proslulost Klub pekelného ohně (Hell-Fire Club), který dokonce měl prostřednictvím Benjamina Franclina určité vazby na americké kolonie. Začátkem dvacátého století dělal tisk skvělou reklamu Aleisteru Crowleyovi, když o něm psal jako o "nejzpuštějším neznabohu světa". Ve 20. a 30. letech se objevily zmínky o "černém řádu" v Německu.

K této zdánlivě uzavřené historii přidal La Vey a jeho organizace nových Faustiánů dvě překvapivě nové kapitoly. Za prvé se rouhavě označovali jako "církve", přestože tento pojem byl doposud vyhrazen pouze různým odnoším křesťanství, a v žádném případě se nevztahoval k tradičnímu sabatu satanistů a vědě o čarodějnicích. Za druhé se se svou černou magií neuchylovali do podzemí, ale praktikovali ji zcela veřejně.

Místo abych si s La Veyem domluvil předběžný rozhovor, při němž bychom probrali jeho kacířské novoty, což obvykle bývá můj první krok, rozhodl jsem se, že ho budu sledovat a poslouchat jako anonymní návštěvník. V novinách o něm psali jako o bývalém cirkusovém krotiteli lvů a eskamotérovi z lunaparku, který nyní vystupuje jako Dáblův vyslanec na Zemi; chtěl jsem se nejdřív přesvědčit, jestli jde o skutečného satanistu, nebo jestli je to jen šprýmař či šarlatán. Setkal jsem se již dříve s lidmi, kteří se pohybovali kolem okultních záležitostí a přitahovali pozornost; Jean Dixonová bývala mou bytnou, a tak jsem měl to štěstí, že jsem o ní mohl psát ještě před Ruth Montgomeryovou. Všichni okultisté mi ale připadali jako šašci, snobi, pokrytci nebo šarlatáni, a nikdy bych se jejich hokus pokusy nezabýval ani pět minut. Všichni okultisté, se kterými jsem se do té doby setkal nebo o kterých jsem slyšel, byli zastánci bílé magie: údajní jasnovidci, věštcí a čarodějnice, kteří své předpokládané mystické schopnosti zakládali na spirituální komunikaci směřující k Bohu. La Vey, který se jim zřejmě vysmíval, pokud na ně přímo opovrživě neplival, se vynořil mezi řádky novinových článků jako provozovatel černé magie, stavějící na odvrácené tváři přírody a živočišné stránce lidské povahy. Zdálo se, že na jeho "církvi" není nic duchovního.

Když jsem La Veye slyšel poprvé, uvědomil jsem si, že ho není možné spojovat s okultismem. Dokonce se ani nedal označit za metafyzika. Brutálně upřímná řeč, kterou pronesl, byla pragmatická, relativistická a především racionální. Byla zcela neortodoxní: výpad proti zavedenému náboženskému rituálu, potlačování lidského sklonu k tělesnosti, pitomému předstírání zbožnosti během existence, založené na honbě za materiálními statky a bezohledné konkurenci. Byla také plná sardonické satiry na lidské bláznovství. Ze všeho nejdůležitější ale byla skutečnost, že vše mělo logiku. La Vey nenabízel posluchačům nějakou pokoutní, šarlatánskou magii. Byla to jasná filozofie, založená na selském rozumu a tvrdé životní realitě.

Když jsem se přesvědčil o La Veyově upřímnosti, musel jsem pro změnu přesvědčit já jeho, že mi nejde o to, abych přidal další ke spoustě podřadných článků, které dělají ze Satanovy církve nějakou bláznivou show, ale o seriózní výzkum. Nastudoval jsem o satanismu, co se dalo, hovořil jsem s La Veyem o historii jeho hnutí a jeho logickém základu a zúčastnil se několika půlnočních rituálů ve slavné viktoriánské faře, která kdysi sloužila jako hlavní stan Satanovy církve. Z toho všeho jsem čerpal materiál pro seriózní článek. Po jeho napsání jsem ale zjistil, že to není to pravé, co by si vydavatelé "solidních" časopisů přáli. Víc by je zajímalo, kdyby můj článek líčil satanismus jako nějakou "ujetou" show. Nakonec to byl Knight, takzvaný časopis "s nahotinkami" či "pro pány", který v září 1968 otiskl první kritický článek o La Veyovi, Satanově církvi a La Veyově syntéze starých legend o Dáblu, nauky o černé magii s moderní filozofií a praxí satanismu, kterou všichni jeho stoupenci a napodobovatelé dodnes užívají jako model, průvodce a dokonce i jako bibli.

Můj článek byl začátkem, nikoli koncem (jako v případě ostatních témat, o kterých jsem psal), dlouhé a důvěrné spolupráce. Na jejím základě jsem napsal La Veyovu biografii *Ďáblův mstitel* (*The Devils Avenger*), kterou vydalo nakladatelství Pyramid v roce 1974. Když kniha vyšla, stal jsem se řádným členem církve s členskou legitimací, později i knězem Satanovy církve, a tuto hodnost hrdě sdílím s mnoha slavnými osobnostmi. Popůlnoční filozofické debaty, které jsem s La Veyem začal vést v roce 1967, pokračují dodnes, tedy už deset let, občas doplněné fešnou čarodějnicí nebo vlastní hudbou, on u varhan a já za bubny, v bizarním kabaretu, zalidněném superrealistickými humanoidy vytvořenými La Veyem.

Průpravou pro jeho nynější roli mu zřejmě byl celý jeho dosavadní život a prostředí, z něhož vyšel. Je potomkem gruzínských, rumunských a alsaských prarodičů, včetně cikánské babičky, která mu vyprávěla legendy o upírech a čarodějnicích, jaké se předávají z generace na generaci v její rodné Transylvánii. V pěti letech četl časopis *Podivné historky* a knihy jako *Frankenstein* od Mary Shelleyové a *Stokerova Dracula*. Přestože byl jiný než ostatní, děti si ho obvykle vybraly za vůdce při hrách na vojáky.

V roce 1942, kdy bylo La Veyovi dvanáct, ho fascinace cínovými vojáčky přivedla k zájmu o druhou světovou válku. Ponořil se do vojenských příruček a zjistil, že celé arzenály zbraní, sloužících k výbavě pozemních a námořních armád, lze nakoupit jako bonbóny v samoobsluze a použít k pokoření jiných národů. V hlavě se mu zrodila myšlenka; že přes všechna tvrzení křesťanské Bible Zemi nezískají pokorní, ale silní.

Na střední škole La Vey zazářil jako zázračné dítě. Nejvážnějším studiem se však věnoval mimo školu - ponořil se do studia hudby, metafyziky a okultních tajemství. V patnácti letech se stal druhým hobojistou v San Francisco Ballet Symphony Orchestra. Škola ho nudila, a tak ji rok před maturitou opustil, odešel z domova a přidal se k společnosti Clyde Beatty Circus jako ošetřovatel lvů a tygrů. Krotitel Beatty si všiml, že La Veyovi společnost šelem nevdává, a udělal ho svým pomocníkem.

Protože byl od mládí přímo posedlý láskou k hudbě a ke kultuře, nepřinášela mu práce u Beattyho - drezúra pralesních šelem a jejich předvádění v manéži - žádné uspokojení. V deseti letech se podle sluchu naučil hrát na klavír. To se hodilo, když se jednou cirkusový hráč na varhany před představením opil a nemohl nastoupit; La Vey si byl jist, že neznámé parní varhany zvládne natolik, aby mohl odehrát hudební doprovod představení a nabídl se jako náhrada. Ukázalo se, že zná více skladeb a hraje lépe než profesionální varhaník! Beatty opilce propustil a na jeho místo dosadil La Veye. Doprovázel mimo jiné i Huga Zachinniho, "Lidskou dělovou kouli". a Wallendasovu akrobacii na vysokém laně.

Když bylo La Veyovi osmnáct, odešel z cirkusu a přidal se k zábavnímu parku. Tam se stal pomocníkem kouzelníka, naučil se hypnóze a dál studoval magii. Bylo to kuriózní spojení. Na jedné straně ovzduší života na té nejsyrovější úrovni - laciná hudba, pach divokých zvířat a pilin; výstupy, kde vteřina zpoždění mohla znamenat neštěstí či smrt; čísla, která vyžadovala mládí a sílu, a ti, kdo zestárli, byli odhozeni jako loňské šaty; svět fyzického vzrušení působící magickou přitažlivostí. Na druhé straně studium magie temných zákoutí lidského mozku. Když hrával na varhany při různých pouťových atrakcích, tato podivná kombinace možná ovlivnila jeho pohled na lidstvo.

"V sobotu večer," vzpomínal La Vey při jednom z našich dlouhých rozhovorů, "jsem vídal chlapy, jak chlípně touží po polonahých holkách tančících na pouti; když jsem pak v neděli ráno hrál na varhany pro potulné kazatele ve stanech na druhé straně pouti, viděl jsem tytéž chlapy, jak dřepí v lavicích s manželkami a dětmi, prosí Boha o odpuštění, a aby je ochránil před tělesnými touhami. A příští sobotu byli zase na pouti nebo se někde jinde oddávali požítkům. Tehdy jsem pochopil, že křesťanská církev žije z pokrytectví a že člověk musí ventilovat své tělesné touhy bez ohledu na očišťování či tresty rádných náboženství."

Přestože si to v té době ještě neuvědomoval, směřoval již tehdy k vytvoření kultu, který bude sloužit jako antiteze křesťanství a jeho judaistické tradice. Bylo to staré náboženství, starší než křesťanství nebo judaismus. Nikdy ale nedostalo pevnou formu, ani nebylo uspořádáno v podobě filozofie a rituálu. To mělo být teprve La Veyovým úkolem v civilizaci dvacátého století.

Když se jednadvacetiletý La Vey v roce 1951 oženil, opustil podivuhodný svět zábavního parku a věnoval se životní dráze, která lépe vyhovovala budování domova. Zapsal se ke studiu kriminalistiky na City College of San Francisco. Studium ho také přivedlo k prvnímu konformnímu zaměstnání: přijal místo policejního fotografa v San Franciscu. Jak se později ukázalo, měla i tato práce, stejně jako další zaměstnání, zásadní význam pro vývoj satanismu jako životního postoje.

"Viděl jsem krvavou a děsivou stránku lidské přirozenosti," vzpomínal La Vey při jednom z našich setkání, kdy hovořil o své minulosti. "Viděl jsem lidi zastřelené blázně a pobodané přáteli; malé děti, rozplácené v příkopu, kam je odhodili řidiči, kteří ujeli z místa nehody. Bylo to nechutné a depresivní. Kládl jsem si otázku: >>Kde je Bůh?<< Začal se mi hnusit pokrytecký přístup většiny lidí k násilí, neustálé omílání fráze >>Je to vůle Boží<<"

Po třech letech práce u policie znechucen odešel a vrátil se k varhanům, tentokrát do prostředí nočních klubů a divadel. Tak si vydělával na živobytí a přitom se dále věnoval své životní zálibě, studiu černých umění. Jednou týdně přednášel o tajemných tématech: o strašidlech, mimosmyslovém vnímání, snech, o upírech, vlkodlacích, o věštění, obřadné magii a tak dále. Jeho přednášky vzbudily pozornost mnoha lidí, kteří již měli jisté jméno ve světě obchodu, umění a vědy, případně se slavnými teprve měli stát. Z této skupiny nakonec vznikl Magický kruh.

Hlavním smyslem setkání Kruhu bylo vykonávat magické obřady, které La Vey při studiu objevil nebo sám navrhl. Shromáždil celou knihovnu děl pojednávajících o černé mši a dalších neblaze proslulých obřadech, které pěstovali například templáři ve Francii čtrnáctého století, Klub pekelného ohně nebo Zlatý úsvit (Golden Dawn) v Anglii na přelomu osmnáctého a devatenáctého století. Smysl některých tajných řádů spočíval v rouhání a hanobení křesťanské církve; jejich příslušníci se obraceli k Dáblu jako antropomorfnímu božstvu zosobňujícímu pravý opak Boha. La Vey měl na věc odlišný názor: Dábel byl pro něj temnou, skrytou silou v přírodě, řídicí chod pozemských věcí, silou, pro niž věda ani náboženství nemají vysvětlení. La Veyův Satan je duchem pokroku, který je původcem všech velkých hnutí, jež přispěla k vývoji civilizace a ke zdokonalení lidstva. Je duchem revolty vedoucí ke svobodě, ztělesněním všech herezí, které osvobozují člověka.

Poslední noc v dubnu 1966 - o Valpuržině noci, nejvýznamnějším svátku vyznavačů magie a čarodějnictví - si La Vey v souladu s tradicí rituálně oholil hlavu a slavnostně vyhlásil vznik Satanské církve. Aby vyjádřil své postavení duchovního, navlékl si kněžský kolárek. Až k němu vypadal téměř svatě. Ale vyholená čingischánovská hlava, mefistofelský vous a úzké štěrbinové oči mu dodávaly démonického vzhledu potřebného, aby vypadal jako skutečný kněz Dáblovy církve na Zemi.

"Použil jsem termín církev především proto, že mi to umožnilo držet se magického vzorce, podle něhož je k úspěchu třeba jedné desetiny pohoršení a devíti desetin společenského uznání," vysvětluje La Vey. "Hlavním účelem ale bylo shromáždít skupinu podobně smýšlejících jedinců a využít jejich spojené energie k vyvolání temné přírodní síly nazývané Satan."

Jak již bylo řečeno, všechny ostatní církve jsou založeny na uctívání ducha a popření těla a intelektu. La Vey vycítil potřebu církve, která by se znovu chopila myšlení člověka a jeho pozemských tužeb a ty pak oslavovala. Měla by podporovat racionálně motivovaný zájem o vlastní osobu a usilovat o utváření zdravého ega.

Začal si uvědomovat, že staré pojetí černé mše parodující křesťanské bohoslužby jaksi vyšlo z módy. Podle jeho slov je to mlácení prázdné slámy. Místo sebeponižujících křesťanských bohoslužeb La Vey zavedl v Satanově církvi povzbuzující psychodramata. Tak se mu podařilo vymýtít potlačování přirozených pudů a inhibice, prosazované "řádnými" náboženstvími.

V samotné křesťanské církvi probíhala vzpoura proti ortodoxním rituálům a tradicím. Bylo v módě prohlašovat že Bůh je mrtev. Alternativní rituály vypracované La Veyem si zachovaly přitažlivost starých ceremonií, změnily se však z negativního paskvilu v pozitivní formy oslav a očist: satanistické svatby posvěcující radosti těla, pohřby prosté pokryteckých a svatouškovských otřepaných frází, rituály smyslnosti, pomáhající stoupencům kultu naplnit sexuální tužby, destruktivní rituály, umožňující členům Satanovy církve zvítězit nad nepřáteli.

Křtiny, svatby v Dáblově jménu a jiné zvláštní příležitosti se těšily neobyčejnému zájmu tisku, i když o něj nikdo z věřících nestál. Od roku 1967 noviny po celém světě, ať už ze San Francisca, z Tokia nebo z Paříže, vysílaly reportéry, aby psali o Satanově církvi. Fotografie nahé ženy zpola zakryté leopardí kůží, sloužící za oltář zasvěceny Satanovi v La Veyem koncipovaném svatebním obřadu obletěla prostřednictvím tiskových agentur a novin svět; objevila se i na titulních stránkách takových tradičních bašt tisku jako jsou losangeleské Times. Díky publicitě se skupiny zvané grotta (La Veyova obdoba konventů), hlásící se k Satanově církvi, rozšířily po celém světě a potvrdily tak jedno z La Veyových základních poselství: Dábel nejen že žije, ale je u značného množství lidí velmi oblíben.

La Vey samozřejmě upozorňoval, že pro něj a jeho stoupence není Dábel oním šablonovitým chasníkem s rohy, ocasem a vidlemi, zahaleným do rudého hávu, ale spíše ztělesněním

temných sil přírody, jejichž hlubiny lidé teprve začínají zkoumat. Jak své tvrzení uvedl v soulad s vlastním vzhledem, když často vystupoval v černé kutně s kápí a rohy? Na to odpovídá: "Lidé potřebují obřady a symboly. Setkáte se s tím všude - v baseballu, v církevních ceremoniích nebo ve válkách: Symboly slouží jako odrazové můstky k vybití emocí, které většina lidí nedokáže uvolnit ani je sama pochopit." Tyto hry nicméně brzy přestaly La Veye bavit. Vyskytly se ovšem i nezdary. Některým La Veyovým sousedům začal vadit vzrostlý lev, kterého si držel jako mazlíčka a nakonec ho musel věnovat místní zoologické zahradě. Jedna z La Veyových nejoddanějších čarodějnic, Jayne Mansfieldová, zemřela na následky kletby, kterou Černý papež, z důvodů, jež jsem objasnil v Ďáblově mstiteli, vyslal na jejího ctitele, právníka Sama Brodyho. La Vey ji před Brodym neustále varoval a její smrt pak těžce nesl. Byl to v poradi již druhý hollywoodský sexuální symbol šedesátých let, se kterým měl intimní známost a který tragicky zemřel; první byla Marilyn Monroe - v roce 1948 se na krátké, ale rozhodující období stala jeho milenkou. Odešel tehdy ze zábavního parku a doprovázel na varhany striptérky v okolí Los Angeles.

Kromě toho byl La Vey unaven pořádáním zábavných a očistných obřadů pro členy své církve. Navázal styk s posledními žijícími členy předválečných bratrstev v Evropě a snažil se zachytit jejich filozofii a tajné rituály dochované z období před Hitlerovým nástupem, takže potřeboval čas, aby mohl studovat, psát a pracovat na nových principech. Dlouho experimentoval se základy geometrických prostorových koncepcí, které shrnul v práci nazvané Zákon různoběžníku. (Vysmívá se v ní dnešním snobům, kteří ničemu nerozumí.) Stal se vyhledávaným řečníkem, hostem v rozhlasových i televizních programech a poradcem při natáčení hudby k televizním a filmovým podobám satanistických hororů. Někdy v nich dokonce i hrál. Jak poznamenal sociolog Clinton R. Sanders: "... žádný magik neměl takový přímý vliv na způsob filmové prezentace satanismu jako Anton Szandor La Vey. V La Veyově církvi jsou centrálními prvky rituální a esoterický symbolismus. Filmy, na kterých se podílel, obsahují podrobné popisy satanských rituálů a jsou plné tradičních okultních symbolů. Důraz kladený v Satanově církvi na rituál >> má soustředit emoční síly skryté v každém jedinci <<. Vyumělkovanou rituálností, která je ústředním bodem La Veyových filmů, můžeme obdobně chápat jako mechanismus, který má aktivizovat a soustředit emoční zkušenost filmového diváka."

La Vey se nakonec rozhodl přenést rituály a ostatní činnost Satanovy církve do grott rozsetých po celém světě a věnovat se cele psaní, přednáškám a výuce - a také rodině: manželce Dianě, plavovlasé krásce zastávající funkci velekněžky církve, dceři Karle, s vlasy jako havran, které je nyní něco přes dvacet a která, podobně jako otec, studuje kriminologii a většinu času tráví přednášením o satanismu na univerzitách po celé Americe, a samozřejmě také Zeeně, kterou si ti, kdo znají slavnou fotografii satanského křtu, pamatují jako pouhé škvorně, a která se vyvinula v nádherný exemplář teenagera, přitahující stále rostoucí smečku vlčáků.

V poměrně klidném období La Veyova života vznikly jeho populární průkopnické knihy, které našly početnou čtenářskou obec. Nejprve to byla Satanská bible (The Satanic Bible), která v době, kdy píše tento úvod, vychází již ve dvacátém vydání (toto je druhý, přepracovaný úvod; psal jsem úvod i k prvnímu vydání). Následovaly Satanské rituály (The Satanic Rituals), kde se La Vey podrobněji zabývá temným a spleťtým materiálem, který objevil ve stále přibývajících pramenech. A konečně třetí kniha, Dokonalá čarodějka (The Compleat Witch), je v Itálii bestsellerem, v Americe ale bohužel už nevychází a nedošla uznání.

Rozsah La Veyovy činnosti od organizovaných církevních aktivit až po psaní knih vycházejících po celém světě samozřejmě přispěl k rozšíření rad stoupenců Satanovy církve. Rostoucí popularita satanismu byla přirozeně provázena hrůzostrašnými historkami, které šířily hlavně náboženské skupiny. Stýskaly si, že v univerzitních knihkupectvích se Satanská bible prodává lépe než křesťanská, takže je jedním z hlavních důvodů, proč se mladí odvracejí od Boha. Když papež Pavel vydal před dvěma lety, (tedy v r. 1974 pozn. překl.), prohlášení, že Ďábel žije a má podobu člověka, živého, oheň vydechujícího individua, které roznáší zlo po světě, měl téměř-určité na mysli La Veye. La Vey říká, že "zlo" pozpátku znamená "živý" (slovní hříčka: zlo - anglicky = evil, živý = live - pozn. překl.) a že by se mu člověk měl oddat a radovat se z něj. Papeži a vystrašeným náboženským skupinám odpovídá takto:

"Lidé a organizace na nás vydělávají milióny. Co by si bez nás počali? Bez Satanovy církve by neměli, na koho by se mohli vztekat a zároveň svalovat vinu za všechnu zkaženost a průšvihy, které se ve světě dějí. Kdyby si to skutečně mysleli, celou záležitost by tak nenafukovali. Měli byste spíše uvěřit, že oni jsou těmi šarlatány a že je moc těší, když nás tu mají, aby z nás mohli

těžít. Jsme mimořádně cennou komoditou. Podpořili jsme obchod a pozvedli jsme ekonomiku. Jisté procento z miliónů, které jsme vytvořili, se zase vrátí křesťanské církvi. Mnohokrát jsme již prokázali správnost devátého satanského přikázání, které praví, že církve - a milióny jedinců - nemohou bez Ďábla existovat."

Za to musí křesťanská církev zaplatit. Vše, co La Vey předpověděl v prvním vydání Satanské Bible, se skutečně stalo. Lidé po staletí potlačující své instinkty zpřetrhali své okovy. Došlo k explozi sexu, ve filmech a literatuře, na ulicích i doma se uvolnilo kolektivní libido. Lidé tančí nahoře i dole bez. Jeptišky odhodily tradiční hábity a zapoměly na staré zvyky, obnažily nohy a tančily Missa Solemnis Rock, o níž si La Vey myslel, že ji vymyslel jako vtip. Obecnou vlastností všech tvorů je sklon vyhledávat stále nové zábavy, gurmánská jídla a vína a dobrodružství všeho druhu, všichni touží po okamžitém prožitku. Lidstvo už nehodlá déle čekat na posmrtný život, který slibuje odměnit čisté a cudné - jinak řečeno asketické a nudné - duše. Panuje nálada novopohanství a hedonismu, z níž se vynořila široká paleta vynikajících jednotlivců - lékařů, právníků, inženýrů, učitelů, spisovatelů, makléřů, urbanistů, herců, novinářů (abych uvedl pouze několik sociálních skupin, ze kterých se rekrutují satanisté) - kteří projevují zájem o utváření a zvěčnění tohoto všeprostopupujícího náboženství a způsobu života.

Přijetí tohoto náboženství společností, jež byla příliš dlouho ovládána puritánskou morálkou, rozhodně není snadné. Nehlásá falešný altruismus, ani nepřikazuje miluj bližního svého. Satanismus je nepokrytě egocentrická, brutální filozofie. Je založena na přesvědčení, že lidské bytosti jsou v podstatě sobecká, násilnická stvoření, že život je přirozená selekce a že přežijí pouze silní a Zemí ovládnou ti, kteří bojují, aby zvítězili v nekonečné soutěži, jaká existuje v každé džungli - včetně urbanizované společnosti. Jestli chcete, můžete se tohoto brutálního životního názoru děsit; přesto se zakládá na reálných podmínkách existujících již po staletí ve světě, který obýváme. Nežijeme přece v mystických krajinách oplývajících mlékem a strdím, jaké popisuje křesťanská Bible.

V Satanské bibli Anton La Vey vysvětlil filozofii satanismu daleko pronikavěji než kterýkoli z jeho předchůdců v Království pekel. Podrobně zde také popsal nové zavedené rituály a vylepšení, která sám vymyslel pro svou církev realistů. Od prvního vydání bylo jasné, že hodně lidí si bude chtít tuto knihu přečíst, aby se poučili, jak zakládat satanistické skupiny a jak provádět rituály černé magie. Satanská bible a Satanské rituály jsou jedinými knihami, které autenticky a v duchu relevantních tradic ukazují, jak se to vše má dělat. Vyskytlo se i mnoho plagiátorů, kteří nikdy nepřiznali, odkud čerpají, a dobře věděli proč; jakmile by totiž byla jejich ubohost a plytkost srovnána s La Veyovým průkopnickým dílem, zlodějští mistři by už nešli na odbyt.

Každému, kdo chce vidět dosažené výsledky, musí být jasná jedna věc: Anton La Vey vytáhl Satana ze starého železa. Satanova církev je hlavním zdrojem současného satanismu. Tato kniha shrnuje Satanovo poselství, a zůstává výzvou a inspirací, dnes stejně jako v době, kdy byla napsána.

San Francisco

25. prosince 1976 /XI Anno Satanas

SATANSKÁ BIBLE

ÚVOD

Důvodem k napsání této knihy byla skutečnost, že až na pár výjimek nebyly všechny traktáty, studie, všechny "tajné" zaklínací knihy, všechna "velká díla" pojednávající o magii ničím jiným než svatouškovským podvodem - provinilým žvaněním a esoterickým plácáním kronikářů magických nauk, neschopných či neochotných podat objektivní pohled na věc. Autoru za autorem se ve snaze vyjádřit základní myšlenky "černé a bílé magie" podařilo pouze celý problém zamlžit tak, že každý adept černokněžnictví nakonec přihloupě zkouší štěstí s deskou Ouija, stoupá si doprostřed pentagramu a čeká, až se zjeví démon, odevzdaně vrhá věštebnými činkami I-Ting jako tvrdými preclíky, míchá karty, aby předpověděl budoucnost, jež ztratila jakýkoli význam, navštěvuje semináře, které slibují zlomit ego - přičemž to samé mu udělají i s peněženkou - a zpravidla ze sebe v očích těch, kteří vědí, dělá naprostého blázna!

Pravý mág ví, že regály označené heslem "okultní magie" přetékaají křehkými troskami vyděšených myslí a nemohoucích těl, metafyzickými deníky sebeklamu a oblbujícími soupisy zásad východního mysticismu. Příliš dlouho bylo téma satanské magie opracovááno vyjevenými novináři držícími se cesty ctnosti.

Stará literatura, jako vedlejší produkt mozků, hryzaných strachem a prohrou byla nevědomky napsána na podporu těch, kdo skutečně ovládají Zemi a ze svých pekelných trůnů se hlasitě a radostně smějí.

Tyto svazky plné otřepaných mylných informací a falešných prorocství jsou podpalem, díky němuž šlehají plameny pekel jasněji.

V této knize naleznete pravdu - a fantazii. Jedna podmiňuje druhou; chápejte je takové, jaké jsou. To, co poznáte, nebude vždy zrovna příjemné; ale zato se: vám otevřou oči!

Zde vám předkládám, Satanské myšlení, podané z pravého Satanského pohledu.

Satanova církev

San Francisco, Valpuržina noc, 1968

PROLOG

Bohové cesty ctnosti se po celé věky na Zemi pouze hašteřili a hádali. Každé z těchto božstev se společně se svými knězi a služebníky pokoušelo najít ve vlastních lžích nějakou moudrost. Doba ledová v náboženském myšlení může ve velkém plánu lidské existence trvat pouze omezený čas. Bohové poskvrněné moudrosti si odžili svou ságu a po tisíc let byli skutečností. Každý měl svou vlastní "božskou" cestu do ráje a obviňoval ostatní z kacířství a duchovních prohřešků. Prsten Niebelungů nese věčné prokletí - ale jen proto, že ti, kdo jej hledají, uvažují v pojmech dobra a zla - přičemž sami jsou přirozeně vždycky dobří. Bohové minulosti se stali svými vlastními ďábly, aby mohli žít. Aby naplnili svatostánky a zaplatili hypotéky na chrámy, hrají jejich duchovní přihlouplou hru s Ďáblem. Běda, příliš dlouho se obírali spravedlností; takže ďáblové v jejich podání jsou ubozí a neschopní. V bratrské jednotě si proto podávají ruce a v zoufalství kráčí do Valhaly na poslední velký ekumenický koncil. V rmutu soumrak bohů blíží se. Havrani noci se rozlétli, aby přivolali Lokiho, který podpálí Valhalu žhnoucím trojzubcem Inferna. Soumrak je dokonán. Z noci se zrodila zář nového dne a povstal Lucifer, aby znovu vyhlásil: Toto je éra Satanova! Satan vládne, Zemi! Bohové nespravedlivých jsou mrtví. Toto je jitro magie a neposkvrněné moudrosti. TĚLO zvítězilo a velká Církev bude vybudována a zasvěcena jeho jménu. Spása člověka již nebude záviset na odříkání a zapírání sebe sama. Vejde ve známost, že svět těla, svět žijících má být nejlepší přípravou k věčným rozkoším!

REGIE SATANAS!

AVE SATANAS!

SLÁVA SATANOVI!

SATANSKÉ DEVATERO

1. Satan znamená ukájení choutek, nikoli odříkání!
2. Satan znamená živoucí existenci, nikoli vymyšlené spirituální báchorky!
3. Satan znamená neposkvrněnou moudrost, nikoli pokrytecký sebeklam!
4. Satan znamená laskavost k těm, kdo ji zasluhují, nikoli lásku, vyplývanou na nevděčníky!
5. Satan znamená pomstu, nikoli nastavení druhé tváře!
6. Satan znamená odpovědnost vůči odpovědným, nikoli péči o psychické upíry!
7. Satan znamená člověka jako pouhé zvíře, někdy lepšího, mnohem častěji však horšího než ti, co kráčí po čtyřech, člověka, jenž se díky "božskému duchovnímu a intelektuálnímu vývoji" stal nejzkaženějším zvířetem!
8. Satan znamená všechny takzvané hříchy, jelikož vedou k fyzickému, mentálnímu nebo emočnímu uspokojení!
9. Satan je nejlepším přítelem, jakého kdy církev měla, jelikož ji po celá ta léta pomáhal udržovat v chodu!

(OHEŇ)

KNIHA SATANOVA

INFERNÁLNÍ INVEKTIVITA

První kniha Satanské Bible není ani tak pokusem o rouhání, jako spíše vyhlášením něčeho, co můžeme označit jako projev ďábelského rozhořčení. Ďábel byl vytrvale a bez zábran napadán muži oddanými Bohu. Na rozdíl od mluvčích Pána spravedlivých neměl Kníže temnot nikdy možnost, ani v literatuře, vyjádřit svůj názor. Ti, kdo v minulých dobách hřímali z kazatelen, mohli vymezit dobro a zlo, jak se jim zlíbilo, a s potěšením zatratili - verbálně a občas i fyzicky - každého, kdo nesouhlasil s jejich výmysly. Jejich řečičky o křesťanské lásce vztažené na Jeho Pekelné Veličenstvo se stávají prázdnou přetvářkou, a vzhledem ke zřejmé skutečnosti, že bez satanského nepřítele by se jejich náboženství zhroutila, jsou navíc nespravedlivé. Je smutné, že alegorické postavě, která má největší podíl na úspěchu spirituálních náboženství, je prokazováno tak málo křesťanské lásky a že je systematicky tupena - těmi, kdo s falešným nadšením kážou o pravidlech fair play! Za celá staletí, kdy se snažili Ďábla ukřičet, nikdy nezařval na ty, kdo ho očerňují. Vždy zůstal gentlemanem, zatímco ti, které podporuje, běsní a pateticky pokřikují. Ukázal se jako vzor hodný následování. Nyní má ale pocit, že nadešel čas důrazně se ozvat. Usoudil, že konečně nastala doba, aby dostal, co mu náleží. Nudné knihy plné pokryteckých zásad už dávno nikdo nepotřebuje. K tomu, abychom se znovu naučili Zákonu džungle, postačí stručný, bezohledný, jízlivý výpad. Každý verš je inferno. Každé slovo ohnivý jazyk. Plameny Pekel šlehají s nelitostnou prudkostí ... a očišťují! Čtěte a poznejte Zákon.

KNIHA SATANOVA

I.

1. V této vyprahlé divočině oceli a kamene pozvedám svůj hlas, byste slyšeli. Volám k východu i k západu. Na sever i na jih dávám znamení, jež ohlašuje: smrt slabochům, blahobyt silným!
2. Otevřete oči, byste pozřeli, ó lidé prohnílych-myslí a slyšte, vy milióny svedené na nesprávnou cestu!
3. Neboť vystupuji, abych zpochybnil moudrost světa; podrobně prozkoumal "zákony" lidské i "Boží".
4. Žádám zdůvodnění vašeho zlatého pravidla chování (tj. nečiň druhému, co nechceš, aby jini tobě činili, pozn. překl.) a ptám se na všechna proč a proto vašeho desatera.
5. Neskláním se před žádnou z vašich tištěných model. Ten, který v desateru prikazuje ne, je mým smrtelným nepřítelem!
6. Omočím ukazovák ve vodnaté krvi vašeho šíleného nemohoucího spasitele a napíšu nad jeho trny zdrásané obočí: PRAVÝ kníže zla - král otroků!
7. Žádná otřepaná lež pro mě nemůže být pravdou; žádné svazující dogma nechromí mé pero.
8. Odpoutám se od všech konvencí, které nevedou k úspěchu a štěstí zde na Zemi.
9. V tvrdém výpadu pozvednu korouhev silných!
10. Popatřím do skelného oka vašeho hrůzostrašného Jehovy a vytahám ho za vousy; pozvednu širočinu a rozpoltím mu lebku vyžranou červy!
11. Odstřelím úděsné myšlenky filozoficky obílených hrobů a s trpkým hněvem se budu smát!

II.

1. Popatřte na krucifix, (lat. = to, co je upevněno na kříži, tj. spodobnění Krista, pozn. překl.) co symbolizuje? Ztělesnění ubohosti a neschopnosti, visící na kříži.
2. Zkoumám vše a pochybuji o všem. Stojím před rozpadávajícími se příkrášenými fasádami vašich nejnadutějších morálních dogmat a napíšu na ně písmem spalujícího pohrdání a výsměchu: Hle! Toť vše jen podvod a klam!
3. Shromážděte se kol mne, Ó vy, kteří vzdorujete smrti, a Zem sama bude navždy vaše, abyste ji měli v držení.
4. Příliš dlouho směla mrtvá ruka zneplodňovat živoucí myšlení!
5. Příliš dlouho bylo falešnými proroky zaměňováno správné a špatné, dobro a zlo!
6. Žádná víra nesmí být přijímána na základě božské autority. O náboženstvích je nutno pochybovat. Žádné mravní dogma nesmí být považováno za daně - žádný standard či měřítko nesmí být zbožněny. Mravní zásady samy o sobě nejsou posvátné. Stejně jako dřevěné modly v dávných dobách jsou i ony výtvozem lidských rukou. Co člověk stvořil, může také zničit!
7. Ten, kdož váhá uvěřit všemu, je obdařen značnou inteligencí, neboť víra v jeden falešný princip je počátkem vši poštilosti.
8. Hlavním úkolem nové doby je vždy vyzdvihnout ty, kteří vymezí její svobody a povedou ji k hmotnému úspěchu - kteří servou řezavé zámky a i řetězy mrtvého zvyku, jež vždy brání zdravému vývoji. Teorie a myšlenky, které mohly pro naše předky znamenat život, naději a svobodu, mohou dnes pro nás představovat zkázu, otroctví a hanbu!
9. S měnícím se životním prostředím nezůstává žádný lidský ideál jistý!
10. Kdykoli si lež zbuduje trůn, nechť je bez lítosti a žalu napadána, neboť pod vládou falše se nemůže nikomu dařit dobře.
11. Nechť jsou tradiční sofismata svržena z trůnu, vykořeněna, spálena a zničena, neboť představují trvalou hrozbu veškeré nefalšované ušlechtilosti myšlení a jednání!
12. Prokáže-li se u kterékoliv údajné pravdy, že není ničím, než pouhou báhorkou, nechť je bez dlouhých cirátů uvržena v nejzazší temnotu, mezi mrtvé bohy, mrtvé říše, mrtvé filozofie a další zbytečnou veteš a haraburdí!
13. Nejnebezpečnější ze všech lží, které kdy byly dosaženy na trůn, je posvěcená, privilegovaná lež - lež, o níž každý věří, že je vzorem pravdy. Je plodnou matkou všech dalších všeobecně rozšířených omylů a falešných představ. Je to strom poštilosti s hlavou hydry a tisícem kořenů. Je společenskou rakovinou!

14. Lež, o které se ví, že je lží, je již zcela vymýcena, ale lež, kterou i inteligentní lidé přijímají jako skutečnost, - lež, která byla malému dítěti vštípena v matčině klině, je nebezpečnější než plíživá morová rána a daleko hůř se s ní bojuje!

15. Všeobecně rozšířené lži byly vždy nejmocnějším nepřítelem osobní svobody jednotlivce. Existuje pouze jediný možný přístup: vyříznout je, až k samému jádru, jako rakovinné nádory. Vymýtít je, aby se nemohly dále šířit. Zničit je, jinak zničí ony nás!

III.

1. Miluj svého bližního bylo vyhlášeno za nejvyšší zákon, ale jaká moc tak rozhodla? Na jaké logicky zdůvodněné autoritě se zakládá evangelium lásky? Proč bych neměl nenávidět své nepřátele - kdybych je miloval, nevydával bych se jim na milost?

2. Je přirozené, aby si nepřátelé činili dobro - a CO JE VLASTNĚ DOBRO?

3. Může rozeřvaná a zkrvavená oběť milovat krví zbrocené tesáky, které ji rvou, úd po údu?

4. Nejsme jeden jako druhý díky svým instinktům dravá zvířata? Pokud by lidé přestali požírat jeden druhého, mohli by dál žít?

5. Nejsou chtíč a pohlavní touha pouze pravdivějším výrazem k popsání lásky, pokud se vztahuje k zachování rodu? Není láska podbizivého Písma svatého pouhým eufemismem pro sexuální aktivitu; nebo snad velký učitel oslavoval eunuchy?

6. Milujte své nepřátele, a činite dobro těm, kteří Vás nenávidí a využívají - není to opovrženihodná filozofie kokršpaněla, který se lísá, když ho nakopnete?

7. Nenávidte své nepřátele celým srdcem, a jestliže vás někdo udeří do tváře, PRÁSKNĚTE ho přes druhou! Zbijte ho po hnátech a bedrech, neboť sebezáchova je nejvyšším zákonem!

8. Ten, kdo nastaví druhou tvář, je zbabělý pes!

9. Oplácejte ránu ranou, pohrdání pohrdáním, odsouzení odsouzením a k tomu štědře přidané úroky z úroků. Oko za oko, zub za zub, vždy čtyrnásobně, stonásobně! Staňte se pro svého protivníka zosobněním hrůzy, a až vám půjde z cesty, bude o něco moudřejší a bude mít o čem přemítat. Tak si získáte respekt mezi všemi stavy a váš duch - váš nesmrtelný duch - bude žít, ne v nějakém nedosažitelném ráji, ale v hlavách a tělech těch, jejichž respekt jste si získali.

IV.

1. Život je velká radost - smrt velké odříkání. Proto si užijte života co nejvíce - TEĎ HNED!

2. Neexistuje žádné zářivé nebe věčné blaženosti ani žádné peklo, kde by se smažili hříšníci. Náš den útrap je právě teď! Právě teď je náš den radosti! Právě teď máme příležitost! Zvolte si tento den, tuto hodinu, neboť žádný spasitel neexistuje!

3. Rci svému vlastnímu srdci: Jsem sám sobě spasitelem.

4. Postav se do cesty těm, kteří tě pronásledují. Necht' jsou ti, kteří pracují na tvé zkáze, uvrženi do zmatku a hanby. Nech je být, jak plevy před smrští, a když padnou, raduj se z vlastního vykoupení.

5. Všechny tvé kosti pak hrdě řeknou, Kdo se mi vyrovná? Nebyl jsem snad příliš mocným sokem svým nepřátelům? Neosvobodil jsem se SÁM, vlastním rozumem a tělem?

V.

1. Blahoslaveni silní, neboť jejich bude Země - prokleti slabí, neboť se jim dostane jha!

2. Blahoslaveni mocní, neboť oni budou chováni v úctě mezi lidmi - prokleti slabí, neboť budou vyhlazeni!

3. Blahoslaveni troufalí, neboť oni budou pany světa - prokleti pokorní, neboť budou ušlapání pod rozeklanými kopyty!

4. Blahoslaveni vítězni, neboť vítězství je základem práva - prokleti porazení, neboť budou provždy otroky!

5. Blahoslaveni ti, kteří vládnou železnou rukou, neboť slabí před nimi prchnou - prokleti chudí duchem, neboť bude na ně pliváno!

6. Blahoslaveni ti, kteří se vzpírají smrti, neboť jejich dny na Zemi budou dlouhé - prokleti ti, kteří vzhlížejí k plnějšimu životu v záhrobí, neboť se ztratí mezi mnohými!

7. Blahoslaveni ti, kteří ničí falešnou naději, neboť oni jsou pravými Mesiáši - prokleti ti, kteří se klaní Bohu, neboť budou ostříhání jako ovce!

8. Blahoslaveni hrdinové, neboť jim se dostane velkého pokladu - prokleti ti, kteří věří v dobro a zlo, neboť se bojí stínů!
9. Blahoslaveni ti, kteří věří v to, co je pro ně nejlepší, neboť jejich mysl nebude nikdy zastrašena - prokleti beránci Boží, neboť jim bude puštěno žilou, až budou bledší než sníh!
10. Blahoslavený ten, kdo má pár nepřátel, neboť ti z něj učiní hrdinu - proklet ten, který činí jiným dobro a oni se mu v oplátku vyšklebuji, neboť bude opovrhován!
11. Blahoslaveni ti, kteří jsou obdařeni mocnou myslí, neboť oni si osedlají smršť - prokleti ti, kteří ve svém učení vydávají lež za pravdu a pravdu za lež, neboť jsou hnusní!
12. Třikrát prokleti slabí, jejichž nejistota z nich činí otroky, neboť budou sloužit a trpět!
13. Anděl sebeklamu sídlí v duších počestných - věčný plamen moci nabyté skrze radost dlí v těle Satanisty!

(VZDUCH)
KNIHA LUCIFEROVA
OSVÍCENÍ

Římský bůh Lucifer byl nositelem světla, duchem vzduchu, personifikací osvětlení. V křesťanské mytologii se stal synonymem zla. Nic jiného se od náboženství, které udržuje svou existenci mlhavými definicemi a falešnými hodnotami, ani čekat nedalo. Nastal čas uvést vše na správnou míru. Falešné moralizování a okultní nesmysly je třeba opravit. Většinu příběhů a her o Ďáblu, i když jsou třeba zábavné, je nutno označit za zastaralé absurdity, jimiž také skutečně jsou. Bylo řečeno: Pravda osvobodí člověka. Jenže pravda sama o sobě ještě nikoho neosvobodila. Emancipaci ducha mohou přinést pouze POCHYBY. Bez obdivuhodného prvku pochybování by byla brána, jíž prochází pravda, pevně uzavřena a odolávala by bušení třeba tisíce Luciferů. Nepřekvapuje, že Písmo svaté mluví o Vládci pekel jako o otci lži- nádherný příklad převráceného hodnocení osobnosti. Pokud máme uvěřit teologickému obvinění, že Ďábel zosobňuje podvod a lež, pak musíme zákonitě souhlasit, že to byl ON, NIKOLIV BŮH, KDO ZAVEDL VEŠKERÁ DUCHOVNÍ NÁBOŽENSTVÍ A NAPSAL BIBLE SVATÉ! Když navazuje jedna pochyba na druhou, bublina, která se nafoukla dlouho hromaděnými falešnými představami, hrozí prasknutím. Pro ty, kteří již začali pochybovat o domnělých pravdách, je tato kniha zjevením. Pak Lucifer povstane. Nyní je čas pochybovat! Bublina lži praská a zvuk, který vydává, je řevem celého světa!

ZATYKAČ HLEDÁ SE: BŮH MRTVÍ NEBO ŽIVÝ

Jednou z obecně rozšířených mylných představ je, že satanista nevěří v Boha. Pojem Boha tak, jak ho vykládají lidé, se v průběhu času natolik změnil, že satanista jednoduše přijímá tu definici, která mu nejlépe vyhovuje. Člověk si vždy vytvářel své bohy, a ne oni jeho. Pro někoho je Bůh laskavý - pro jiného děsivý. Satanista chápe Boha - ať už je nazýván jakkoli či ať je bezejmenný - jako rovnovážný faktor v přírodě, který nesouvisí s utrpením. Tato mocná síla, která prostupuje universum a udržuje ho v rovnováze, je příliš neosobní, než aby se starala o štěstí či bídu tvorů z masa a kostí, kteří obývají tuto kouli plnou podlosti a špíny.

Každý, kdo truchlí nad ztrátou milované osoby, by ji určitě raději viděl ve svém náručí než v Božích rukou. Místo toho jsou falešně utěšováni knězem, který jim tvrdí: Byla to vůle boží, má drahá, nebo Teď je v rukou Božích, synu. Podobné fráze by se pánbíčkářům moc hodily, aby mohli omlouvat Boží nemilosrdnost a přimhuřovat nad ní oko. Pokud Bůh skutečně má ve své moci vše, a je tak dobrotivý, jak se předpokládá, proč tedy dopouští, aby se podobné věci děly? Je na čase, aby se pánbíčkáři přestali uchylovat ke svým biblím a knihám příkázání, kdykoliv chtějí něco potvrdit nebo vyvrátit, ospravedlnit, zatratit nebo vyložit.

Satanista si uvědomuje, že za vše může člověk a princip akce reakce vesmíru, a nenamlouvá si, že by za tím stál někdo jiný. Přestaneme skládat ruce v klín a přijímat osud, aniž bychom se pokusili něco s tím udělat - jen proto, že je to psáno v kapitole té a té, v tom a v tom žalmu - a basta! Satanista ví, že modlení nepomáhá - ve skutečnosti naopak zmenšuje vyhlídky na úspěch, neboť ti, kdo jsou oddáni zbožnosti, až příliš často skládají ruce v klín a modlí se, aby došlo ke změně, již by vlastní aktivitou dosáhli daleko rychleji!

Satanista se vyhýbá výrazům jako naděje a modlitba, neboť vyjadřují obavy. Pokud věříme a modlíme se, aby se něco stalo, nebudeme jednat pozitivně, tak, aby se to skutečně stalo. Satanista si uvědomuje, že o vše, čeho se mu dostane, se sám přičinil, a místo modlení k Bohu bere situaci do svých rukou. Pozitivní myšlení a pozitivní jednání nesou ovoce.

Stejně jako se satanista nemodlí k Bohu o pomoc, nesnaží se vymodlit si odpuštění za špatné činy. Pokud vyznavač jiného náboženství spáchá špatný skutek, modlí se k Bohu a žádá odpuštění, nebo se vyzpovídá nějakému prostředníku a požádá ho, aby se modlil k Bohu za odpuštění jeho hříchů. Satanistovi je jasné, že modlením nic nezmuže a zpovídáním se jinému člověku dosáhne ještě méně - a nadto je to pokořující.

Jestliže udělá satanista něco špatného, uvědomí si, že chybovat je zcela přirozené - a pokud svého činu skutečně lituje, vezme si z něj ponaučení a dá si pozor, aby něco takového již nikdy neudělal. Pokud svého skutku upřímně nelituje a ví, že se ho dopustí znovu, především se nemá co zpovídat a žádat odpuštění. Přesně tak to ale chodí. Lidé se zpovídají ze svých hříchů, aby ulehčili svědomí - a mohli bez starostí jít a znovu páchat hříchy, obvykle tytéž.

Je tolik rozličných interpretací Boha, v obvyklém slova smyslu, kolik je typů lidí. Představy sahají od víry v Boha, který je jakousi vágní univerzální kosmickou myslí, až po antropomorfní božstvo s bílým plnovousem a sandály, které má přehled o veškerém konání každého z nás.

Osobní interpretace Boha se značně liší dokonce i v rámci daného náboženství. Některá náboženství zacházejí tak daleko, že každého, kdo patří k jiné náboženské sektě než jejich vlastní, označují za kacíře, a to dokonce i v případech, kdy se celkové učení a podoby zbožnosti téměř neliší. Katolíci například věří, že protestanti jsou odsouzeni do pekel jen z toho prostého důvodu, že nepatří do katolické církve. Stejně tak mnoho odštěpených křesťanských skupin, jako jsou evangelíci či revivalistická církev věří, že katolíci jsou pohané vzývající dřevěné nebo kamenné modly. (Kristus je zobrazován tak, aby se co nejvíce podobal tomu, kdo se mu klaní, a přesto křesťané kritizují pohany, že uctívají kamenné nebo dřevěné modly.) Židům bylo vždy spíláno do Dáblů.

I když všechna tato náboženství mají v podstatě téhož Boha, každé považuje zvyky ostatních za zavrženihodné. Pánbíčkáři se k dovršení všeho dokonce MODLÍ jeden za druhého! K bratrům, kteří jdou souběžnou cestou ctností, chovají opovržení jen proto, že jejich náboženství má jinou nálepku, a toto nepřátelství je třeba nějakým způsobem vybit. Nejlépe prostřednictvím modlitby! Skvělý způsob, jak zdvořile a se samolibým úsměvem říci: Nenávidím vás do morku kostí! Průhledně zamaskovaný trik, známý jako modlitba za nepřátele! Modlitba za nepřátele není nic než laciný vztek, a navíc hodně podradné kvality!

Pokud existuje ve způsobu uctívání Boha tolik křiklavých rozporů, kolik rozdílných interpretací Boha tedy může být a kdo má vlastně pravdu?

Všem zbožným vyznavačům stezky ctnosti jde hlavně o to, zalíbit se Bohu a zajistit si tak po smrti přijetí u otevřených Nebeských bran. I když někdo nežil podle přikázání, přesto může v poslední minutě zavolat ke svému smrtelnému loži duchovního, aby mu poskytl poslední rozhřešení. Kněz nebo pastor se přiznává poklusem, aby to s Bohem srovnal a postaral se, aby jeho propustka do nebeského království byla v pořádku. (Jezidiové, sekta uctíváčů Dávla, mají na věc rozdílný názor. Věří, že Bůh je všemocný, ale také všeodpouštějící, a na základě toho se domnívají, že je to Dávbel, komu se musí zalíbit, neboť on vládne zde na Zemi jejich života. Věří tak silně, že jim Bůh po posledním zaopatření odpustí všechny hříchy, že během života nepocítují potřebu brát ohledy na jeho názor.)

Mnoho lidí dnes nedokáže racionálně přijímat křesťanství se všemi rozpory tak, jak bylo praktikováno v minulosti. Začínají pochybovat o existenci Boha v křesťanském pojetí. Začali si proto říkat křesťanští ateisté. Křesťanská bible je skutečně plná rozporů; co však může být rozpornější než pojem křesťanský ateista?

Pokud prominentní křesťanští ideologové odmítají starou interpretaci Boha, jak můžeme od jejich stoupenců očekávat, že se budou držet dřívější náboženské tradice?

Vzhledem k debatám, je-li Bůh mrtev či ne, by si měl brzy - pokud ovšem není mrtev - začít platit pojištění na důchod!

BOHEM, KTERÉHO CHRÁNÍTE, MŮŽETE BÝT VY SAMI

Veškerá náboženství duchovní povahy jsou výtvorem člověka. Člověk vytvořil celý systém bohů pouze svým materiálním mozkiem jen proto, že má ego, které nedokáže přijmout, musel ho zvněšnit v nějakém velkém duchovním výmyslu, kterému říká Bůh.

Bůh může všechno, co je člověku zakázáno - zabíjet lidi, konat zázraky jen pro svou potěchu, ovládat jiné bez jakékoli odpovědnosti atd. Pokud člověk takového boha potřebuje a uznává ho, uctívá svůj vlastní výmysl. Tím vlastně ZPROSTŘEDKOVANĚ UCTÍVÁ ČLOVĚKA, KTERÝ BOHA VYMYSLEL. Není tedy rozumnější klanět se bohu, kterého si stvořil podle vlastních emočních potřeb - bohu, který nejlépe zosobňuje konkrétní pozemskou a tělesnou bytost, obdařenou takovým duševním potenciálem, že dokázala vymyslet boha?

Pokud člověk trvá na zvněšnění svého pravého já v podobě Boha, proč se bát svého pravého já v podobě Boha - proč velebením Boha vynášet své vlastní já - proč být dále ztělesňován Bohem, když nejde o nic jiného, než ÚČASTNIT SE RITUÁLU A NÁBOŽENSKÝCH OBŘADŮ PROVÁDĚNÝCH V JEHO JMÉNU?

Rituál a dogma člověk sice potřebuje, ale nikde není psáno, že pokud se chce podílet na rituálním a náboženském obřadu prováděném ve jménu Božím, potřebuje k tomu zvněšněného Boha! Co když člověk při zaplňování propasti mezi sebou a svým Bohem vidí, jak se démon hrdosti plíží dál - ztělesnění Lucifera, objevující se přímo v jeho středu? Nemůže již o sobě uvažovat jako o tvoru, rozděleném na dvě části, tělesnou a duchovní, ale vidí, jak se prolínají, načež ke své nezměrné hrůze zjišťuje, že jsou pouze tělesné - A VŽDY BYLY! Pak buďto den za dnem k smrti nenávidí sám sex, anebo se raduje, že je tím, čím je!

Jestliže nenávidí sám sebe, zkoumá nové a složitější duchovní cesty k osvětlení a doufá, že se bude moci znovu rozdvíjet při hledání mocnějších, ještě lépe vymyšlených bohů, aby ztrestal svou ubohou, politováníhodnou tělesnou schránku. Jestliže přijme sám sebe, a přitom pochopí, že rituál a obřad jsou důležité triky náboženství, jež si sám vymyslel, aby udržoval svou víru v lež, pak může jeho víru v pravdu žít STEJNÁ FORMA RITUÁLU - pradávna slavnost, která dodá jeho vědomí vznešenosti vlastního bytí další opodstatnění.

Až se člověk přiblíží sám sobě a vzdálí se Bohu, všechna živá víra vyvane a on se přiblíží Dáblu. Pokud Dábel představuje právě toto a pokud člověk žije svůj život v chrámu Dáblově a Satanova energie hýbe jeho svaly, potom buď prchne před žvaněním a štouráním počestných, nebo stane hrdě na tajných místech Země, a bude svou satanskou mocí ovládat davy pošetilců, dokud nenastane onen den, kdy bude moci vystoupit a slavnostně vyhlásit: JSEM SATANISTA! SKLONTE SE, NEBOŤ JÁ JSEM NEJVYŠŠÍM ZTĚLESNĚNÍM LIDSKÉHO ŽIVOTA!

NĚKOLIK FAKT O NADCHÁZEJÍCÍM VĚKU SATANISMU

Sedm smrtelných hříchů podle křesťanské církve jsou: chamtivost, pýcha, závist, zloba, obžerství, smilstvo a lenost. Satanismus se těchto hříchů zastává, neboť všechny vedou k tělesnému, duševnímu nebo emočnímu uspokojení.

Satanista ví, že na chamtivosti není nic špatného, znamená pouze, že někdo chce ještě víc, než má. Závist znamená, že se zájmem pohlížíme na majetek druhých a toužíme získat podobné věci pro sebe. Závist a chamtivost jsou motivačními silami ctižádosti - bez ní by se těžko dalo dosáhnout něčeho významného. Obžerství neznámá nic jiného, než že jíte víc, než je třeba, abyste se udrželi při životě. Když se přejídáte a hrozí vám obezita, další hřích - pýcha - vás přiměje, abyste se snažili vypadat tak, abyste znovu získali ztracenou sebeúctu.

Každý, kdo si koupí nějakou část oděvu za jiným účelem, než je zakrytí těla a jeho ochrana proti nepříznivým žvlům, se prohřešil pýchou. Satanisté se často setkávají s posměváčky, kteří jsou proti takovému škatulkování. Tyto posměváčky je třeba upozornit, že jedna či více částí oděvu, které nosí, nejsou nutné k ochraně proti zimě. Na této zemi není jediný člověk, který by se nějakým způsobem nezdobil. Satanista pouze poukazuje, že jakákoliv ozdoba na těle posměváčka svědčí o tom, že i on zhřešil pýchou. Nehledě na to, kolika slovy cynik racionálně popisuje svou svobodu, je stále ověšen znaky pýchy.

Nechuť k rannímu vstávání znamená, že hřešíte leností. Pokud budete ležet v posteli dostatečně dlouho, zjistíte, že pácháte další hřích - smilstvo. I sotva znatelné vzbuzení sexuální touhy znamená provinit se smilstvem. Příroda, aby pojistila rozmnožování lidstva, učinila z pohlavní touhy nejsilnější instinkt, hned po pudu sebezáchovy. Když si to křesťanská církev uvědomila, udělala ze souložení prvotní hřích. Tak dosáhla toho, že se hřichu nikdo nevyhne. Samotná vaše existence je důsledkem hřichu - prvotního hřichu!

Nejsilnější instinkt každé živé bytosti je pud sebezáchovy, který nás přivádí k poslednímu ze sedmi smrtelných hříchů - ke zlobě. Není to snad náš pud sebezáchovy, který se probudí, když nám někdo ubližuje a my se tak rozzlobíme, že jsme schopni bránit se dalšímu napadení? Satanista se drží hesla: Udeří-li tě někdo do tváře, práskni ho přes druhou! Ať nezůstane žádné zlo neztrestáno. Stůjte jako v cestě lev - buďte nebezpeční i jako poražení!

Jelikož přirozené instinkty vedou člověka ke hřichu, všichni jsou hříšníci, a všichni hříšníci přijdou do pekla. Pokud se všichni dostanou do pekla, setkáte se tam se všemi přáteli. Nebe musí být zabydleno pěkně divnými tvory, kteří žili pouze proto, aby se dostali někam, kde budou moci navěky drnkat na harfy.

Časy se změnily. Náboženští vůdci již nehlásají, že veškeré naše přirozené konání je hříšné. Již si nemyslíme, že sex je odporný - nebo že být pyšný sám na sebe je hanebné - nebo že chtít něco, co patří jinému, je nemravné. Přirozeně že ne, časy se přece změnily! Jestli chcete důkaz jen si všimněte, jak jsou dnes církve tolerantní. Vždyť dělají všechno, co hlásáte.

Podobná prohlášení slyší satanisté v jednom kuse a vřele souhlasí. ALE, pokud se svět natolik změnil, proč se tedy dál držet nitek umírající víry? Jestliže se mnoho náboženství zřiká vlastních posvátných knih, jelikož jsou zastaralé, a hlásají myšlenky satanismu, proč je tedy nenazvat pravým jménem - satanismus? Rozhodně ne by to bylo méně pokrytecké.

Poslední dobou došlo k pokusu zlidštit duchovní koncepci křesťanství. Používá těch nejokatejších prostředků, které nemají s duchovnem nic společného. Latinské mše jsou nyní slouženy v domácích jazycích, což pouze umožnilo snadněji prokouknout celý ten nesmysl. Obřad byl zároveň oloupen o svou esoterickou podstatu, která je v souladu s principy dogmatu. Emoční reakci je daleko snazší vyvolat slovy a frázemi, jimž nikdo nerozumí, než prohlášeními, o kterých musí pochybovat i ten nejhoupější člověk, když je slyší v jazyce, jemuž rozumí.

Kdyby kněží a duchovní použili před sto lety prostředky, kterými se dnes snaží zaplnit kostely, byli by nařčení z kacířství, bylo by jim spíláno do ďáblů, často by byli i pronásledováni; zcela jistě by byli bez okolky exkomunikováni. Pánbíčkáři nařikají: Musíme držet krok s dobou! Zapomínají však, že díky limitujícím faktorům a hluboce zakořeněným principům nemohou "rádná" náboženství nikdy dojít změny, která by vycházela vstříc potřebám člověka.

Drívější náboženství vždy symbolizovala duchovní podstatu člověka. Věnovala přitom malý nebo žádný zájem jeho světským či fyzickým potřebám. Tento život pokládala pouze za něco pomíjivého a tělo za pouhou skořápku; fyzickou rozkoš za něco nepodstatného a bolest za užitečnou přípravu na Boží království. Pokrytectví vyjde krásně najevo, když počestní provedou ve svém náboženství změny, aby udrželi krok s přirozenou proměnou lidí! Křesťanství může sloužit plně pouze tehdy, stane-li se tím, čím je NYNÍ satanismus.

NOVÉ náboženství, založené na přirozených pudech člověka, muselo nutně vzniknout. ONI mu dali jméno. Jmenuje se satanismus. Zavržená moc, jež vyvolala náboženské spory o kontrole počtů, církev neochotně připustila, že sex čistě pro radost je neoddiskutovatelný fakt. Dábel přiměl ženy, aby ukazovaly nohy a dráždily muže - tytéž nohy, na které je nyní společensky přijatelné hledět a které nám předvádějí mladé jeptišky chodící po světě ve zkrácených hábitech. Roztomilý krok správným směrem (nebo ne?)! Je možné, že brzy uvidíme jeptišky, jak se s obnaženými nadry smyslně zmítají při Missa Solemnis Rock. Satan se usmívá a říká, že by se mu to líbilo - mezi jeptiškami je spousta moc hezkých holek s krásnýma nohama.

Mnoho církví s velkou obcí věřících provozuje na shromážděních smyslnou hudbu, doprovázenou tleskáním, která je též inspirovaná Satanem. Konec konců, Dábel měl vždycky nejlepší písničky.

Navzdory řečem hodných tetiček o bohaté sklizni Páně nejsou církevní pikniky ničím jiným než dobrou záminkou k nedělnímu obžerství; a každý ví, že v okolním křoví se děje ledacos jiného než jen čtení v bibli.

Doplňkem mnoha dobročinných církevních trhů, jejichž cílem je získat finanční prostředky, bývá karneval. Kdysi byl považován za oslavu těla, ale nyní je přijatelný, neboť peníze připadnou církvi, aby mohla kázat proti ďábové pokušení! Lze namítnout, že jsou to pohanské zvyky a obřady, které si křesťané pouze vypůjčili. To je sice pravda, ale pohané si libovali v rozkoších těla a byli za to odsouzeni právě těmi, kteří dnes slaví jejich obřady, pouze pod jiným jménem.

Kněží a duchovní kráčeji v prvních řadách mírových demonstrací a lehají si před vlaky s válečným materiálem se stejnou horlivostí, s jakou jejich řádoví bratři z týchž seminářů v roli polních kaplanů žehnají kulkám, bombám a vojákům. Někde se musela stát chyba. Je možné, že Satanovou rolí je vyslovit obvinění? Rozhodně ho do této funkce jmenovali!

Když štěně dospěje, stane se z něj pes; když led roztaje, říká se mu voda; když vyprší dvanáct měsíců, pořídíme si nový kalendář na příslušný rok; když se z magie stane vědecký fakt, mluvíme o něm jako o medicíně, astronomii apod. Když přestane určité pojmenování odpovídat dané skutečnosti, je logické nahradit je novým, vhodnějším. Proč tak nepostupujeme i u náboženství? Proč máme náboženství označovat stejným jménem, když se jeho principy přestaly shodovat s původní vírou? Proč v případě, kdy náboženství sice hlásá totéž co dřív, ale jeho stoupenci se již prakticky neřídí jeho učením, si nadále říkají jménem, které bylo dáno jeho původním přívržencům?

Proč byste měli dále podporovat víru, která se neshoduje s vašimi pocity jestliže nevěříte tomu, co vaše náboženství učí? Nikdy byste nehlasovali pro člověka nebo věc, ve které nevěříte. Nač tedy odevzdávat církevní hlas náboženství, jež neodpovídá vašemu přesvědčení? Nemáte právo naříkat si na politické poměry, které jste sami zvolili, nebo jakýmkoli způsobem podpořili - například tím, že složíte ruce v klín a budete spokojeně souhlasit se sousedy, kteří tyto poměry schvalují, jen proto, že jste příliš líní nebo zbabělí, abyste vyslovili svůj názor. Totéž platí pro náboženské hlasování. Když už nedokážete být ve svých názorech bezohledně upřímní z obavy z nepříjemných reakcí zaměstnavatelů, veřejných představitelů apod., můžete být upřímní přinejmenším sami k sobě. V soukromí vlastního domova a s blízkými přáteli se musíte hlásit k náboženství, kterému leží na srdci pouze VÁŠ prospěch.

Satanismus se zakládá na velmi zdravé životní filozofii, říkají ti, kdo nemají zábrany. Proč ho ale nazývat satanismem? Proč mu nedat jméno "humanismus" či jiný název, který by zachycoval souvislost s čarodějnickým konventem a přitom znamenal něco trochu esoteričtějšího a méně křiklavého. Existuje pro to více důvodů. Humanismus není náboženství. Je to prostě způsob života bez nějaké ceremonie či dogmatu. V satanismu jsou jak ceremonie, tak dogmata. Dogma, jak bude dále vysvětleno, je nutné. Satanismus se podstatně liší od všech ostatních čarodějnických a magických skupin, praktikujících takzvanou dobrou či bílou magii, které dnes ve světě existují. Tato pokrytecká a arogantní náboženství slavnostně prohlašují, že jejich členové používají magických sil pouze k altruistickým účelům. Satanisté hledí na skupiny bílé magie s opovržením, neboť se domnívají, že altruismus znamená hřešit na dobírku. Je nepřirozené netoužit po získání věcí pouze pro sebe. Satanismus je jistou formou kontrolovaného sobectví. To neznamená, že nikdy nic neuděláte pro někoho jiného. Obšťastníte-li člověka, na kterém vám záleží, budete mít pocit uspokojení. Satanismus se stavá za uplatňování upraveného pravidla nečiň druhému, co nechceš, aby jiní tobě činili. Náš výklad zní takto: čiň jiným to, co oni činí tobě. Pokud byste jim činili to, co chcete, aby oni dělali vám, a oni by s vámi přitom jednali špatně, bylo by proti lidské přirozenosti brát na ně dál ohledy. K

jiným byste se měli chovat tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám; pokud ale nebude vaše slušnost opětována, vypořádejte se s nimi, jak si zaslouží.

Skupiny, hlásící se k bílé magii, tvrdí, že pokud na někoho sešlete kletbu, vrátí se vám trojnásobně, jako bumerang, přesně podle přísloví o kopané jámě. Je to jen další známka životní filozofie poznamenané pocitem viny již se drží tyto novopohanské, pseudokřesťanské skupiny. Dobré čarodějky by se chtěly ponořit do čarodějnictví, ale nedokáží se oprostít od stigmatu, které je s ním spojeno. Říkají si proto bílí magici, a pětasedmdesát procent své filozofie staví na otřepaných, banálních principech křesťanství. Každý, kdo předstírá, že se o magii nebo okultní vědy zajímá z jiných příčin, než je získání osobní moci, je hnusný pokrytec. Satanista uznává křesťanství přinejmenším z toho důvodu, že je důsledné ve své filozofii poznamenané pocitem viny, ale může pouze pohrdat lidmi, kteří tím, že se přidali ke skupině magiků, dělají jako by se osvobodili od pocitu viny, a přitom se zabývají stejnou výchozí filozofií jako křesťanství.

Bílá magie je prý využívána pouze k dobrým či altruistickým cílům a černá magie, jak se tvrdí, slouží pouze sobeckým či špatným účelům. Satanismus žádnou takovou dělicí čáru neuznává. Magie je vždy magie, ať má pomáhat či škodit. Satanista jakožto magik by měl být schopen rozhodnout se, co je správné, a pak užít magických sil k dosažení svých cílů.

Při obřadech bílé magie stojí magik v pentagramu, aby se ochránil před zlými silami jež přivolává na pomoc. Satanistovi připadá poněkud pokrytecké vyvolávat tyto síly a žádat od nich pomoc a zároveň se před nimi chránit. Satanista si uvědomuje, že pouze spojenectvím s těmito silami může zcela a nepokrytě využívat síly temnot ke svému prospěchu.

Při satanském magickém obřadu se účastníci nedrží za ruce a netančí kolečko kolem různolicího, nezapalují svíce různých barev, aby dosáhli splnění rozličných přání, nevolají jména Otce, Syna a Ducha svatého, když patrně provozují černou magii, nevybírají si některého svatého za osobního rádce a pomocníka při řešení svých problémů, nenamáčejí se do vonných olejů a nedoufají, že se peníze jen pohnou, nemeditují, aby dosáhli velkého duchovního probuzení, neodříkávají dlouhá zařikávání, k nimž občas pro lepší dojem přihodí Ježíšovo jméno atd., atd., atd. ad nauseam!

PROTOŽE - toto NENÍ správný způsob, jak provádět satanskou magii. Pokud se nedokážete zbavit pokryteckého sebeklamu, nikdy nemůžete uspět jako magik, a tím méně jako satanista. Satanské náboženství nejenže zdvihlo minci, ale dokonce ji obrátilo na druhou stranu. Proč by si tedy říkalo jiným jménem než oním, které je v naprosté shodě s opačnými dogmaty tvořícími satanskou filozofii, a tak podporovalo principy, které naprosto odmítal?

Satanismus není řádným náboženstvím; je to náboženství světské a živočišné, náboženství těla - a nad tím vším panuje Satan, zosobnění špatné cesty.

Nevyhnutelně se nabízí otázka: "Tak dobře, nemůžeme satanismus nazývat humanismem protože humanismus není náboženství, proč bychom ale vůbec měli mít nějaké náboženství, když vše, co děláte, je zcela přirozené? Nestačí to prostě jen dělat?"

Moderní člověk prošel dlouhou cestou; zbavil se iluzí o nesmyslných člancích víry dřívějších náboženství. Žijeme v osvícené době. Psychiatrie učinila mílové kroky v objasňování podstaty lidské osobnosti. Žijeme v době intelektuálního uvědomění, jaké žádný svět dosud nepoznal.

To je všechno sice moc hezké ALE - toto nové uvědomění má jednu vadu. Akceptovat něco rozumové je jedna věc, ale přijmout to pocitově je něco zcela jiného. Jedním z nároků, které psychiatrie nedokáže splnit, je lidská potřeba prožívat emoce prostřednictvím dogmat. Člověk potřebuje obřad a rituál, fantazii a kouzla. Přes všechno dobré, co psychiatrie dokázala, oloupila člověka o zázraky a fantazii, které mu náboženství v minulosti poskytovalo.

Satanismus si uvědomuje současné potřeby člověka a vyplňuje rozsáhlé šedé prázdno mezi náboženstvím a psychiatrií. Satanská filozofie spojuje základy psychologie s upřímným působením na city čili dogmatem. Poskytuje člověku fantazii, kterou tolik potřebuje. Na dogmatu samém není nic špatného, pokud není založeno na myšlenkách a činech, které jdou vyloženě proti lidské přirozenosti.

Nejrychlejší způsob, jak se dostat z jednoho bodu do druhého, představuje přímka. Pokud lze veškeré nahromaděné pocity viny vhodně využít, ruší se potřeba intelektuální očisty psýchy od těchto potlačovaných pocitů. Satanismus je jediným známým náboženstvím, které bere člověka takového, jaký je, a staví se spíše za logický princip obracet špatné v dobré, než za pokus přetrhnout se horlivostí ve snaze něco špatného eliminovat.

Jestliže selským rozumem racionálně zhodnotíte své problémy a přihlédnete k tomu, co nás učí psychiatrie, a přesto se nedokážete emočně vymanit z bezdůvodného pocitu viny a proměnit své

teorie v činy, měli byste se alespoň naučit, aby pocit viny pracoval pro vás. Měli by ste jednat podle svých přirozených pudů, a pokud se přitom nedokážete zbavit provinilých pocitů, těšte se ze své viny. Může to znít jako protimluv, ale pokud se nad tím zamyslíte, zjistíte že pocit viny může často vzrušit smysly. Dospělí by se měli učit od dětí. Děti si velmi často libují právě v tom, o čem vědí, že by neměly dělat.

Ano, časy se změnilly, ale člověk zůstal stejný. Základy satanismu zde byly vždy. Jedinou novinkou je formální organizace náboženství, založeného na charakteristických a obecně platných vlastnostech člověka. Po staletí byly lidskému odříkání zasvěcovány velkolepé stavby z kamene, betonu, malty a oceli. Je nejvyšší čas, aby lidé přestali bojovat sami proti sobě a zasvětili život stavbě chrámů určených k pěstování rozkoší.

I když se časy změnilly, a stále se měnit budou, zůstává člověk v jádru stále stejný. Po dva tisíce let se kál z něčeho, za co nikdy neměl cítit vinu. Už nás nebaví odpírat si pozemské rozkoše, které si zasloužíme. Dnes, stejně jako dříve, si člověk potřebuje něco užít, právě teď, místo aby čekal na odměnu v nebi. Proč bychom nemohli mít náboženství, založené na holdování rozkoším? Samozřejmě že to odpovídá zvířecí přirozenosti. Již dávno nejsme žadonící slabochi třesoucí se před nemilosrdným Bohem, kterému je přitom úplně jedno, jestli vůbec žijeme nebo ne. Jsme hrdí lidé, vážící si sebe samých - jsme satanisté!

PEKLO, DÁBEL A JAK PRODAT DUŠI

Satan je nepochybně nejlepší přítel, jakého kdy církev měla, jelikož ji po celé věky udržoval při životě. Falešné nauky o pekle a Dáblu umožnily protestantské a katolické církvi dlouhý rozkvět. Bez Dábla, na kterého by mohli ukázat prstem, by kazatelé stezky ctnosti neměli čím strašit své stoupence. Satan vás uvádí v pokušení, Satan je kníže zla, Satan je hříšný, krutý a brutální, varují. Pokud podlehnete Dáblu pokoušení, zcela jistě budete navěky prokleti a budete se smažit v pekle.

Sémantický význam slova Satan je sok, odpor, nebo žalobce. Samotné slovo Dábel pochází z indického devi, což znamená bůh. Satan představuje opozici vůči všem náboženstvím, která člověka frustrují a zatracují ho za jeho přirozené pudy. Roli strůjce zla dostal jednoduše proto, že zosobňuje světské, pozemské a tělesné stránky života.

Satan, nejvyšší Dábel západního světa, byl původně andělem, jehož úkolem bylo oznamovat Bohu lidské prohřešky. Tak tomu bylo až do 14. století, kdy začal být zobrazován jako zlé božstvo, zčásti člověk a zčásti zvíře s kozlími rohy a kopyty. Než ho křesťanství nazvalo Satanem, Luciferem a podobně, tělesné stránce lidské přirozenosti vládl bůh, který se tehdy jmenoval Dionýsos nebo Pan. Řekové ho zobrazovali jako satyra či fauna. Pan byl původně dobrý chlapík a symbolizoval úrodnost a plodnost.

Kdykoli dostane nějaký národ novou formu vlády, z někdejších hrdinů se rázem stanou zlosynové. To platí i pro náboženství. První křesťané věřili, že pohanští bohové byli ďáblové, a zabývat se jimi znamenalo provozovat černou magii. Zázračné nebeské jevy označili za bílou magii; to byl jediný rozdíl. Staří bohové nezemřeli, ale propadli se do pekel a stali se z nich Dáblové. Výrazy bubák (angl. bogey), strašák (bugaboo) nebo skřítek (goblin), kterými se straší malé děti, pocházejí ze slovanského slova bog, což znamená čbůhč, podobně jako v hindštině bhaga.

Mnoho rozkoší, které nové náboženství zatratilo, bylo před nástupem křesťanství chováno v úctě. Udělat z Panových rohů a kopýtek atributy naprosto přesvědčivého ďábla vyžadovalo pouze malou změnu! Panovy charakteristické vlastnosti stačilo elegantně změnit v hříchy zasluhující potrestání, a proměna byla hotova. Spojování kozla s Dáblem nacházíme již v křesťanské Bibli, kde byl nejsvatější den v roce, Den vykoupení, slaven losováním, jež mělo určit, který ze dvou kozlů bez poskvrny má být obětován Pánu, a který Azazelovi. Kozel nesoucí hříchy lidí byl vyhnán na poušť a stal se z něj obětní beránek. Odtud pochází symbol kozla, který je používán při obřadech tajných lóží dodnes, tak jako byl používán v Egyptě, kde býval jednou do roka obětován některému bohu.

Lidstvo zná mnoho ďáblů různého původu. Provádění satanských rituálů nezahrnuje vyvolávání démonů; dělají to pouze ti, kdo se bojí právě těch sil, které zaklínají.

Teoreticky jsou démoni zlými duchy, jejichž charakteristické vlastnosti přispívají ke zkáze lidí nebo jevů, kterých se dotknou. Řecké slovo démon znamenalo strážný duch nebo zdroj inspirace, a popravdě řečeno, pozdější teologové si navymýšleli celé legie těchto poslů inspirace, přičemž jeden jako druhý byli bez výjimky zlí.

Známkou zbabělosti magiků cesty ctnosti je jejich zvyk obracet se ke konkrétnímu démonu, (který zřejmě má být Dáblovým přísluhovačem), aby splnil jejich rozkazy. Předpokládá se totiž, že démona, který je pouze Dáblovým služebníkem, lze lépe ovládat. Okultní nauky tvrdí, že pouze čaroděj, jehož obrana skutečně budí úctu, či naprostý šílenec by se pokusil vyvolat samotného Dábla. Satanista se neobrací pokoutně k těmto služebně nižším ďáblům, ale směle vyvolává ty, kdo tvoří pekelnou armádu odvěké zuřivosti - ďábly samotné!

Jak se dalo ostatně čekat, teologové sestavili soupis jmen některých ďáblů, ale následující seznam obsahuje pouze jména nejčastěji užívaná při satanském rituálu. Obsahuje jména a původ bohů a bohyň, k nimž se obracíme a kteří představují velkou část obyvatelstva pekelného královského paláce:

ČTYŘI KORUNNÍ PRINCI PEKEL

SATAN - (hebrejsky) sok, protiklad, žalobce, Pán ohně, peklo, jih
LUCIFER - (latinsky) římský bůh, nositel světla, osvícení, vzduch, jitřenka, východ
BELIAL - (hebrejsky) bez pána, nízkost země, nezávislost, sever
LEVIATHAN - (hebrejsky) had z hlubin, moře, západ

PEKELNÁ JMÉNA

Abaddon - (hebrejsky) ničitel
Adramelech - samarský ďábel
Ahpuch - mayský ďábel
Ahriman - mazdánský ďábel
Amon - egyptský bůh života a množení s beraní hlavou
Apollyon - řecké synonymum pro Satana, úhlavního nepřítele
Asmodeus - hebrejský ďábel smyslnosti a přepychu, původně zvíře posledního soudu
Astaroth - fénická bohyně chlíplosti, odpovídá babylónské Ištar
Azazel - (hebrejsky) učil člověka výrobě zbraní a zavedl kosmetiku
Baalberith - kanaánský Pán úmluv, později se z něj stal ďábel
Balaam - hebrejský ďábel lakoty a chamtivosti
Bafomet - uctíván templáři, jako symbol Satana
Bast - egyptská bohyně rozkoše představovaná kočkou
Belzebub - (hebrejsky) Pán much, převzatý ze symbolismu skaraba
Behemoth - hebrejská personifikace Satana v podobě slona
Beherit - starosyrské jméno pro Satana
Bilé - keltský bůh pekla
Cimeries - jezdí na černém koni a vládne Africe
Čemoš - moabitský bůh, později ďábel
Čort - ruské jméno pro Satana, černý bůh
Dagon - filistínský mstivý ďábel moře
Damballa - hadí bůh kultu voodoo
Démogorgon - řecké jméno ďábla, které prý mělo zůstat smrtelníkům utajeno
Diabolos - (řecky) plynoucí dolů
Drakula - rumunské jméno pro ďábla
Emma-O - japonský vládce pekla
Euronymos - řecký kníže smrti
Fenriz - syn Lokiho, zobrazovaný jako vlk
Gorgo - zdrobnělina Démogoron, řeckého jména pro ďábla
Haborym - hebrejské synonymum pro Satana
Hekaté - řecká bohyně podsvětí a magie
Ištar - babylonská bohyně plodnosti
Káli - (hindsky) Šivova dcera, bohyně uctívaná Thuggy
Kojot - indiánský ďábel
Lilith - hebrejská ďáblice, Adamova první žena, která ho naučila jak to chodí
Loki - germánský ďábel
Mammon - aramejský bůh blahobytu a zisku
Mania - etruská bohyně pekla
Mantus - etruský bůh pekla
Marduk - bůh města Babylónu
Mastema - hebrejské synonymum pro Satana
Melek Taus - jezidský ďábel
Mefistofeles - řecky ten, který se straní světla, viz Faust
Metzli - aztécká bohyně noci
Mictian - aztécký bůh smrti
Midgard - syn Lokiho, zobrazovaný jako had
Milkom - amonitský ďábel

Moloch - fénický a kanaánský ďábel
 Mormo - (řecky) král ghoultů, choť Hekaté
 Naamah - hebrejská ďáblice svodů
 Nergal - babylónský bůh Hádu
 Nihasa - indiánský ďábel
 Nija - polský bůh podsvětí
 O-Yama - japonské jméno pro Satana
 Pan - řecký bůh smyslnosti, později zapuzen do ďablovy říše
 Pluto - řecký bůh podsvětí
 Proserpina - řecká královna podsvětí
 Pwcca - velšské jméno pro Satana
 Rimmon - syrský ďábel, uctíváný v Damašku
 Sabazios - frýžského původu, ztotožňován s Dionýsem, uctívání hada
 Saitan - enošský ekvivalent Satana
 Sammael - (hebrejsky) "nenávist Boží"
 Samnu - středoasijský ďábel
 Sedit - indiánský ďábel
 Sekhmet - egyptská bohyně pomsty
 Set - egyptský ďábel
 Šejtan - arabské jméno pro Satana
 Šiva - (hindsky) ničitel
 Tan-mo - čínská analogie ďábla, žádostivosti, touhy
 Tezcatlipoca - aztécký bůh pekel
 Thamuz - sumerský bůh, který byl později vypovězen do ďablovy říše
 Thoth - egyptský bůh magie
 Tunrida - skandinávská ďáblice
 Typhon - řecká personifikace ďábla
 Yaotzin - aztécký bůh pekel
 Yen-lo-Wang - čínský vládce pekel

Ďablové dřívějších náboženství vždy nesli přinejmenším částečně zvířecí rysy, očividný důkaz neustálé potřeby člověka popírat, že je také zvířetem. Kdyby si to přiznal, zasadilo by to citelnou ránu jeho zbídačelému egu.

Židé a Egypťané opovrhovali prasetem. Symbolizovalo bohy Frey, Osirida, Adonise, Persefonu, Attie a Deméter, a bylo obětováno Osiridovi a Měsíci. Postupem času ale bylo degradováno na ďábla. Féniciáné uctívali mušího boha Baala, z něho pochází Belzebub. Baal i Belzebub jsou totožní s hovniválem či skarabem Egypťanů který byl zřejmě schopen vstát z mrtvých, podobně jako mýtický pták Fénix vstal vždy z popela. Staří Židé díky kontaktu s Peršany věřili, že dvě rozhodující síly ve světě jsou Ahura-Mazda, bůh ohně, světla, života a dobroty, a Ahriman, had, bůh temnoty, zkázy, smrti a zla. Tyto i nespočetné další příklady nejenže zobrazují ďábly jako zvířata, ale také ukazují lidskou potřebu obětovat původní zvířecí bohy a degradovat je na ďábly.

V šestnáctém století, v době reformace, přišel alchymista doktor Johann Faust na způsob, jak přivolat démona - Mefistofela - z pekel a uzavřít s ním smlouvu. Podepsal ji krví a výměnou za pocit mládí se zavázal odevzdat Mefistofelovi duši. V mžiku omládl. Když nadešel jeho čas, uzavřel se do svého pokoje a byl rozerván na kusy, jako by v laboratoři došlo k explozi. Tento příběh je protestem doby (šestnáctého století) proti vědě, chemii a magii.

Abyste se mohli stát satanistou, není bezpodmínečně nutně zaprodat duši ďáblu nebo uzavřít smlouvu se Satanem. Tuto hrozbu vymyslelo křesťanství, aby mohlo zastrašovat lidi a zabránilo jim zaběhnout se od věřícího stáda. Chvějícími se hlasy a se zdviženými prsty učili své stoupence, že pokud podlehnou pokušení a budou žít podle svých přirozených sklonnů, zaplatí Satanovi za hříšné rozkoše duši a navěky budou trpět v pekle. Namlouvali lidem, že nezkažená duše je jakousi propustkou k věčnému životu.

Zbožní proroci učili, že se má člověk Satana bát. Co si ale počít s výrazy jako strach z Boha? Je-li Bůh tak milosrdný, proč se ho mají lidé bát? Máme snad věřit tomu, že před strachem se nedá nikam utéci? Pokud se musíte bát Boha, proč se raději nebát Satana a užívat si rozkoší, které vám bohabojnost zakazuje? Bez všeobecného strachu by pánbíčkáři neměli čím ovládat

své stoupence. Germánská bohyně smrti, dcera Lokiho, se jmenovala Hel; byla zároveň pohanským božstvem mučení a trestu. Při sepisování Starého zákona bylo přidáno ještě jedno "I". Proroci kteří sepsali Bibli, výraz peklo (angl. hell) neznali, použili hebrejské Sheol a řecké Hádes, což znamenalo záhrobí; použili také řecké slovo Tartaros, které označovalo místo pobytu padlých andělů, podsvětí (uvnitř země) a výraz Gehenna, což bylo údolí blízko Jeruzaléma, kde vládl Moloch a kam sváželi odpadky a spalovali je. Odtud křesťanská církev vzala ideu pekelné síry a ohně.

Protestantské a katolické peklo jsou místy věčného trestu. Katolíci nicméně věří, že existuje ještě očistec, kam všechny duše na určitou dobu přijdou, a limbus, kam se dostanou nepokřtěné duše. Buddhistické peklo je rozděleno do osmi částí, přičemž prvních sedm si lze odpykat. Církevní představa pekla popisuje hrůzné místo plné ohně a utrpení. V Dantově Pekle a v severních krajích se předpokládalo, že je to mrazivý, studený kraj, obrovská lednička. (Přes všechno zastrašování věčným prokletím a smažením duše křesťanští misionáři narazili na jedince, kteří jejich žvásty nespokli tak snadno. Rozkoš a bolest jsou, stejně jako krása subjektivní kategorií. Když se misionáři odvážili na Aljašku, aby varovali Eskymáky před hrůzami pekla a planoucími jezery ohně, které čekají na hříšníky, Eskymáci se dychtivě ptali: Jak se tam dostaneme?)

Většina satanistů nechápe Satana jako antropomorfní bytost s kopyty, pichlavým ocasem a rohy. Představuje přírodní sílu - mocnost temnot, která byla takto nazvána jedině proto, že je žádné náboženství z temnot nevytáhlo. Ani věda nebyla schopna uplatnit na tuto sílu technickou terminologii. Je to dosud nevyužitý zdroj, z něhož může čerpat jen málokdo, jelikož většina lidí nedokáže používat nějaký nástroj jen tak, aniž by ho nejdříve rozebrali na kusy a pojmenovali části, které ho udržují v chodu. Neustálá potřeba vše analyzovat brání většině lidí, aby využili tento mnohostranný klíč k neznámu, který satanisté nazývají Satanem.

Satana jako boha, poloboha, osobního spasitele či jak mu chcete říkat, vymysleli tvůrci všech náboženství na Zemi pouze z jediného důvodu - aby mohli dozírat na takzvané špatné jednání lidí a na poměry zde na Zemi. Proto bylo vše, co vedlo k tělesnému či duševnímu uspokojení, označeno za špatné, a tím zajistilo lidem život plný bezdůvodných pocitů viny!

Když nás označili za špatné, tak tedy špatní jsme - a co má být? Nadešla doba satanismu! Proč ji tedy nevyužít a ŽÍT! (žít - angl. "live" - pozpátku "evil" - zlo pozn. překl.)

LÁSKA A NENÁVIST

Satanismus znamená dobrotu a vlídnost pro ty, kteří ji potřebují, nikoliv lásku mrhanou na nevděčníky!

Nemůžeme milovat každého a bylo by směšné si něco takového myslet! Jestliže milujete všechny a vše, ztrácíte přirozenou schopnost výběru a skončíte jako velice špatný soudce charakteru a kvality. Pokud se něco používá příliš volně, ztrácí to svůj skutečný význam. Satanista proto věří, že byste měli hluboce a bez výhrad milovat ty, kteří si vaši lásku zaslужují, a nikdy nenastavovat nepříteli druhou tvář!

Láska patří mezi nejsilnější lidské city; další z nich je nenávist. Nutit se do lásky ke všem bez rozdílu je značně nepřirozené. Jestliže se pokusíte milovat každého, pouze oslabíte city k těm, kteří jsou vaší lásky hodní. Potlačovaná nenávist může vést k mnoha tělesným a duševním onemocněním. Tím, že se naučíte uvolnit nenávist k těm, kteří si ji zaslужují, se očistíte od těchto škodlivých emocí a nebudete ji přenášet na ty, které milujete.

Od začátku světa se ještě nenašlo žádné velké hnutí lásky, které by neskončilo povražděním nespočetného množství lidí, zřejmě proto, aby bylo vidět, jak moc se navzájem milují. Všichni pokrytci, co kdy chodili po Zemi, měli kapsy nabité láskou!

Každý farizejský pánbíčkář se může přetrhnout, když tvrdí, jak miluje své nepřátele, ale když mu provedou něco špatného, utěšuje se, že neujdou Božímu trestu. Místo aby si přiznali, že jsou schopni nenávidět své nepřátele a jednat s nimi jak si zaslужují, tvrdí: Kdo jsem já, abych je káral a modlí se za ně. Proč bychom se měli ponížovat takovými falešnými srovnáními? Satanismus býval synonymem krutosti a brutality. Je tomu tak jen proto, že se lidé bojí podívat pravdě do očí - pravdě, že ne všechny lidské bytosti jsou laskavé a plné lásky. Stačí, aby satanista připustil, že je schopen jak lásky, tak nenávisti, a hned je považován za něco hnusného. Naopak, jelikož dokáže dát průchod své nenávisti v podobě rituálu, je daleko více schopen milovat - tou nejhlubší láskou. Tím, že rozezná a otevřeně přizná lásku i nenávist, kterou cítí, nedochází u něho k záměně obou emocí. Pokud nejste schopni prožít jeden z těchto citů, nedokážete plně procítit ani jeho opak.

SATANSKÝ SEX

Kolem satanistického pohledu na volnou lásku vzniklo mnoho sporů. Často se předpokládá, že sexuální aktivita hraje v satanismu nejdůležitější roli a ochota účastnit se sexuálních orgií je nezbytnou podmínkou přijetí mezi satanisty. Nic nemůže být vzdálenější pravdě! Ve skutečnosti jsou oportunisté, kteří mají o satanismus zájem pouze kvůli jeho sexuálním aspektům, důrazně odmítáni.

Satanismus skutečně obhajuje sexuální svobodu, ale pouze v pravém slova smyslu. Volná láska znamená podle satanismu přesně toto: svobodu být buďto věrný jediné osobě či uspokojovat sexuální tužby s tolika lidmi, kolik je podle vašeho názoru nutné k uspokojení vašich konkrétních potřeb.

Satanismus nedoporučuje těm, kteří k tomu nedojdou přirozeným způsobem, aby se oddávali orgiím či vrhali do mimomanželských vztahů. Pro mnohé by bylo jednoduše nepřirozené a škodlivé, kdyby byli nevěrní partnerům, které si zvolili. Jiné by naopak frustrovalo být sexuálně vázání pouze na jednu osobu. Každý se musí rozhodnout sám za sebe, jaká forma sexuální aktivity nejlépe vyhovuje jeho individuálním potřebám. Podle satanských měřítek je stejně špatné podléhat sebeklamu a nutit se do cizoložství, nebo vyhledávat sexuální partnery před svatbou pouze proto, abyste dokázali svému okolí (nebo, což je ještě horší, sami sobě), že jste se zbavili pocitu viny, jako nechat kvůli hluboce zakořeněným pocitům viny jakoukoli sexuální potřebu neuspokojenou.

Mnozí lidé, kteří si neustále dokazují, jak se zbavili pocitu viny vyvolaného sexem, jsou ve skutečnosti spoutáni daleko pevnějšími pouty než ti, kteří prostě přijímají sexuální aktivitu jako přirozenou součást života a nedělají kolem své sexuální svobody takový rozruch. Je například uznávaným faktem, že nymfomanka (dívka snů každého muže a hrdinka senzačních románů) není sexuálně svobodná, ale je ve skutečnosti frigidní a těká od jednoho muže k druhému, jelikož má příliš velké zábrany, aby vůbec kdy mohla najít úplné sexuální uspokojení.

Další mylnou představou je názor, že schopnost účastnit se skupinové sexuální aktivity svědčí o sexuální svobodě. Všechny dnešní skupiny oddávající se volnému sexu mají jedno společné - odmítají fetišistické či úchylné praktiky.

Silácké příklady nefetišistické sexuální aktivity, chabě maskované jako svoboda, mají ve skutečnosti stejný průběh. Všichni účastníci orgie následují příkladu vůdce skupiny - svléknou se do naha a mechanicky souloží, jako na povel. Žádný z přítomných přítom netuší, že by jejich osvobozená forma sexu mohla být nezúčastněnými pozorovateli, kteří nedokáží klást rovnítko mezi uniformitu a svobodu, považována za sešněrovanou a infantilní.

Satanista si uvědomuje, že pokud má být znalcem sexu (a skutečně se osvobodit od pocitu viny), nemůže se nechat rdousit ani takzvanými sexuálními revolucionáři ani prudérní společností, spoutanou pocity viny. Těmto klubům volného sexu zcela uniklo, o čem sexuální svoboda vlastně je. Nemůžete-li realizovat sexuální aktivitu na individuální bázi (což zahrnuje i osobní fetiše) nemá vůbec smysl vstupovat do nějaké organizace, která se zabývá sexuální svobodou.

Satanismus připouští jakoukoli aktivitu, která hluboce uspokojuje vaše sexuální touhy - ať už jsou heterosexuální, homosexuální, bisexuální či pokud je libo dokonce asexuální. Satanismus schvaluje fetiš nebo deviaci, které obohatí váš sexuální život, pokud se ale netýkají někoho, kdo by o ně nestál.

Rozmach deviantního respektive fetišistického chování v naší společnosti by jistě šokoval fantazii sexuálně naivních lidí. Existuje daleko více sexuálních odchylek, než si neinformovaný člověk dokáže představit: transvestitismus, sadismus, masochismus, urolagnie, exhibicionismus - abychom uvedli pouze několik nejrozšířenějších. Každý má nějakou vlastní formu fetiše, ale protože si lidé nejsou vědomi převahy fetišistického chování v naší společnosti, mají pocit, že kdyby se poddali svým nepřirozeným tužbám, byli by spatní. (Fetišismus nepraktikují pouze lidé, ale také zvířata. Fetiš je nedílnou součástí sexuálního života zvířat. Tak například pohlavní pach podmiňuje sexuální vzrušení jednoho zvířete druhým. Laboratorní testy prokázaly, že pokud je nějaké zvíře uměle zbaveno svého pachu, ztrácí sexuální přitažlivost. Stimulace sexuálním pachem působí příznivě i na člověka, i když to často popírá.)

Dokonce i asexuální jedinec má svou úchytku - asexualitu. Nepocítovat vůbec sexuální touhu (pokud to není dáno stářím, chorobou, apod.) je daleko nenormálnější než být sexuálně promiskuitní. Jestliže dá satanista přednost sexuální sublimaci před otevřenou sexuální

realizací, je to výhradně jeho věc. U mnoha případů sexuální sublimace (nebo asexuality) by jakýkoliv pokus sexuálně se osvobodit měl pro asexuála negativní následky.

U asexuálů je sexuální touha vždy sublimovaná, ať již v podobě práce, nebo koníčků. Veškerá energie či silný zájem, který by normálně věnovali sexuální aktivitě, se přelije do jiných zábav nebo činností. Jestliže někdo dává přednost určitým zájmům na úkor sexuální aktivity, je to jeho věc, a nikdo nemá právo zatracovat ho za to. V každém případě by si ale dotyčný měl uvědomit, že jde o sexuální sublimaci.

Mnoho tajných sexuálních tužeb zůstane pouhou fantazií, protože je není možno vyjádřit. Nemožnost vybití často vede k nutkavému jednání, a značná část lidí si proto vytváří vlastní tajné cesty, jak dát průchod sexuálním touhám. Jelikož většina fetišistických aktivit není zjevná, neměli by lidé, kteří toho o sexu moc nevědí, podléhat klamu, že vůbec neexistuje. Uvedu pár příkladů důmyslných technik: mužský transvestita se ukáží tím, že nosí dámské prádlo, ale jinak na něm nic nepoznáte. Masochisticky založená žena může nosit o několik čísel menší stahovací podvazkový pás, takže bude během dne prožívat sexuální rozkoš z nepříjemných pocitů, aniž kdokoliv co pozná. Tyto příklady jsou mnohem mírnější a rozšířenější než jiné, které by bylo možno uvést.

Satanismus podporuje jakoukoli formu sexuální realizace, pokud nikomu neublíží. Abychom se vyhnuli nedorozumění, je třeba toto tvrzení blíže objasnit. Neublížování druhým nezahrnuje neúmyslné ublížení někomu, kdo nemusí souhlasit s vašimi názory na sex, protože jeho pohled na sexuální morálku je úzkostný. Samozřejmě byste se měli snažit, abyste se nějakým způsobem nedotkli svých blízkých, jako třeba přepjatě stydlivých přátel a příbuzných. Pokud se opravdu snažíte, abyste jim neublížovali a oni vám na něco náhodně přijdou, nenesete žádnou odpovědnost, a neměli byste ani mít pocit viny za své sexuální přesvědčení nebo proto že někdo trpí v důsledku vašeho přesvědčení. Jestliže žijete v neustálém strachu, že se svým postojem k sexu dotknete prudérních povah, pak nemá smysl snažit se vymanit z pocitu viny. Rozhodně však věci neprospěje, budete-li okázale předvádět své svobodomyšlné názory.

Druhou výjimkou jsou masochisté. Masochista pocituje rozkoš, když je mu ubližováno, jestliže mu upřete rozkoš z bolesti, ubližujete mu stejně jako fyzická bolest ubližuje někomu, kdo není masochista. Tuto situaci ilustruje příběh jednoho skutečné kruté sadisty: Masochista ho prosí: bij mě! A nemilosrdný sadista mu odpovídá: NE! Pokud někdo chce, aby mu bylo ubližováno a nachází rozkoš v bolesti, není důvod, proč bychom mu neměli dopřát radosti, na které je zvyklý.

Výraz sadista označuje v běžné mluvě člověka, který nachází rozkoš v bezohledné brutalitě. Skutečný sadista je však ve skutečnosti vybíravý. Pečlivě vybírá z široké škály potenciálních obětí. Splnění touhy těm, kterým utrpení dělá dobře, mu přináší úžasnou rozkoš. Vyrovnaný sadista je požitkář a znalec, neboť si vybírá jednotlivce, kteří si jeho zájem zaslouží!

Jestliže je někdo natolik vyrovnaný, aby přiznal, že je masochista a že mu přináší rozkoš být zotročován a bičován, pravý sadista je jen potěšen, když mu může vyhovět.

Kromě uvedených výjimek by satanista nikomu vědomě neublížil, aniž by se dotkl jeho sexuálních práv. Pokud se snažíte vnutit své sexuální touhy tomu, kdo o vaše návrhy nestojí, porušujete jeho sexuální svobodu. Satanismus neschvaluje znásilnění, zneužívání dětí, sexuální zneužívání zvířat a jakoukoli sexuální aktivitu zasahující osoby, které ji odmítají nebo které by díky své nevinnosti či naivitě mohly být svedeny či výhrůzkami dohnány, aby dělaly něco proti své vůli.

Pokud jsou všichni zúčastnění dospělí zodpovídající za své činy a dobrovolně se zapojí do dané formy sexuální realizace - i když je obecně považována za tabuizovanou - pak není důvod, aby potlačovali své sexuální sklony.

Pokud si uvědomujete všechny důsledky, výhody i nevýhody, a jste si jisti, že vaše činy neublíží nikomu, kdo nechce nebo si nezaslouží, aby mu bylo ubližováno, pak nemáte proč potlačovat své sexuální záliby.

Stejně jako se ani dva lidé neshodují ve výběru stravy ani v množství potravy, kterou potřebují, různí se i sexuální záliby a apetit. Společnost ani nikdo jiný nemá právo stanovit jiné osobě sexuální normy nebo frekvenci sexuálního vyžití. Žádné sexuální chování lze vždy posuzovat pouze v kontextu dané situace. Z toho plyne, že to, co někdo považuje za sexuálně správné a morální může jiného frustrovat. Platí i opak: někdo může být sexuálně výrazně nadán, ale bylo by nespravedlivé, aby vyvolával pocity méněcennosti v někom, kdo se mu sexuální zdatností nevyrovná, a bylo by bezohledné, aby se vnucoval jiné osobě (např. muž, obdařený nenasytným sexuálním apetitem převyšujícím potřeby jeho ženy). Nebylo by hezké, kdyby od ní očekával,

nadšenou odezvu na své nabídky, ona ale musí projevit stejnou ohleduplnost. V případě, že nepocítuje žádnou velkou vášeň, by ho měla sexuálně přijmout, sice pasivně, ale nicméně mile, nebo si nestěžovat, pokud se rozhodne hledat uspokojení jinde - včetně autoerotických praktik. Ideální vztah je takový, ve kterém se lidé hluboce milují a sexuálně si vyhovují. Dokonalé vztahy jsou nicméně poměrně řídké. Je důležité zdůraznit, že láska duchovní a sexuální sice mohou, ale nutně nemusí jít ruku v ruce. Jestliže existuje alespoň určitá míra sexuálního porozumění, bývá často omezeno, a dochází ke splnění pouze některých sexuálních tužeb.

Pokud si sexuálně vyhovujete, pak není větší rozkoš nad spojení s tím, koho hluboce milujete. Pokud si sexuálně nevyhovujete, je třeba zdůraznit, že v žádném případě nemusí jít o absenci duchovní lásky. Člověk může, a často tomu tak bývá existovat bez druhého. Ve skutečnosti se často jeden z manželů uchyluje k mimomanželské sexuální aktivitě právě proto, že svého partnera hluboce miluje a chce se vyhnout tomu, aby ho ranil něho se mu vnucoval. Hluboká duchovní láska je obohacena láskou sexuální, a je samozřejmě nutnou součástí každého uspokojivého vztahu, protože se však sexuální záliby liší, může někdy mimomanželská sexuální aktivita nebo masturbace být potřebným doplněním.

Masturbace, kterou mnoho lidí považuje za sexuální tabu, představuje problém viny, s nímž není snadné se vypořádat. Na toto téma je třeba položit zvláštní důraz, neboť představuje velice důležitou součást mnoha úspěšných magických konání.

Již od doby, kdy judejsko-křesťanská bible popsala hřích Onanův (Gen 38:7-10), uvědomoval si člověk závažnost a důsledky "samotářské neřesti". Přestože moderní sexuologové vysvětlují Onanův hřích jako běžný coitus interruptus, zavádějící teologický výklad napáchal během staletí značnou škodu.

Kromě skutečných sexuálních zločinů patří masturbace mezi nejvíce odsuzovaná jednání. V minulém století vzniklo nesčetně prací popisujících její hrůzné následky. Prakticky všechny tělesné či duševní choroby byly připisovány hříchu masturbace. Bledost, dýchavičnost, uhýbavý pohled, propadlý hrudník, nervozita, uhry a nechutenství - to je jen několik údajných následků. Pokud jste se nedrželi varování příruček pro mladé muže, mohli jste si být jisti, že skončíte naprostým fyzickým a mentálním zhroucením.

Odpudivé popisy v těchto příručkách by mohly být téměř zábavné, kdyby nebylo smutného faktu, že navzdory úsilí současných sexuologů, lékařů, spisovatelů a dalších, odstranit stigma, které masturbace nesla, podařilo se hluboce zakořeněné pocity viny, vyvolané nesmysly v těchto sexuálních příručkách, vymazat pouze částečně. Velké procento lidí, zvláště těch, kterým je přes čtyřicet, nedokáže emočně přijmout fakt, že masturbace je přirozená a zdravá, i když racionálně věc chápou. Svůj nepřekonatelný odpor, často podvědomě, přenášejí na své děti. Převládá názor, že se člověk zblázní, bude-li přes veškerá napomínání pokračovat v autoerotických praktikách. Tento absurdní mýtus vznikl na základě častých zpráv o masturbaci chovanců psychiatrických zařízení. Jelikož téměř všichni nevléčitelní šílenci masturbovali, soudilo se, že zešileli právě z tohoto důvodu. Nikoho nenapadlo, že skutečnou příčinou masturbačních praktik byl v jejich případě nedostatek sexuálních partnerů a především ztráta zábran, typická pro pokročilé šílenství.

Mnoho lidí by raději vidělo, kdyby si jejich partner hledal vyžití mimo vztah, než aby se uchýlil k autoerotickým aktům, kvůli vlastním pocitům viny, partnerově nechuti účastnit se masturbace, nebo strachem z jeho odporu, přestože u překvapivě vysokého počtu případů přináší vědomí, že má partner sexuální zážitky s jinými lidmi, zástupné vzrušení, i kdyžto málokdo přizná.

Pokud je stimulace vyvolaná představami partnera, který se sexuálně stýká s dalšími lidmi, melo by se o tom otevřeně mluvit, protože tím obě strany mohou jen získat. Pokud masturbaci brání pouze pocit viny jedné nebo obou zúčastněných stran, měli by se oba snažit tyto pocity buďto vymazat nebo je využít. Mnoho vztahů by se dalo zachránit, kdyby se oba zainteresovaní necítili vinni, že se oddával přirozenému aktu masturbace.

Masturbace je považována za něco špatného, protože přináší rozkoš vyvolanou záměrným třením zapovězených oblastí těla vlastní rukou. Pocity viny provázející většinu sexuálních aktů lze zmírnit tvrzením přijatelným pro církev: smyslové požitky jsou nutné k plození potomstva - i když si dáváte pozor na kalendář a hlídáte bezpečné dny. Pokud se oddáváte masturbaci, pak vám taková útěcha ovšem nestačí. Ať už vám napovídali o neposkvrněném početí, co chtěli, - i kdyby vám slepá víra umožňovala tuto absurditu spolknout -víte dobře, že ke zplození dítěte je zapotřebí sexuálního styku s osobou opačného pohlaví! Pokud trpíte pocitem viny za prvotní

hřích, budete přirozeně cítit ještě větší vinu, oddáváte-li se sexu jen pro své uspokojení, bez úmyslu plodit děti.

Satanistovi je naprosto jasné, proč pánbičkáři prohlašují masturbaci za hříšnou. Stejně jako další přirozené akty to lidé prostě stejně budou dělat, bez ohledu na to, jak ostře jsou káráni. Vyvolávání pocitů viny je důležitou součástí jejich zlovolné taktiky, jak přimět lidi, aby své hříchy vykoupili hypotékami na chrámy odříkání!

I když se dnes většinou nesvíjíme pod břemenem viny, vnucené náboženstvím (nebo si to alespoň myslíme), moderní člověk stále ještě pociťuje stud, když podlehne touze masturbovat. Když se muž uspokojuje autoeroticky, místo aby se účastnil honby za ženami, může se cítit oloupen o svou mužnost. Žena se možná uspokojí sexuálně, ale touží po uspokojení svého ega, které jí přináší hra svádění. Ani rádoby Casanova ani strojený vamp nemají adekvátní pocity, když se mohou sexuálně ukázat pouze masturbací. Oba by dali přednost i ne zcela vyhovujícímu partnerovi. Řečeno satansky, je daleko lepší oddávat se dokonalé fantazii, než se podílet na neuspokojivém zážitku s jiným člověkem. U masturbace máte alespoň kontrolu nad situací. Ilustrace neoddiskutovatelného faktu, že masturbace je zcela přirozený, zdravý jev: provozují ji všichni příslušníci zvířecího království. Lidské děti se také řídí instinktivní touhou masturbovat, pokud za to nebudou kárány rozhořčenými rodiči, kterým bezpochyby spílali jejich rodiče, a tak dál, pěkně pozpátku. Je smutnou pravdou, že pocity viny, které v rodičích vyvolává sex, se beze změny přenesou na děti. Abychom uchránili své děti před nešťastným sexuálním osudem svých rodičů, prarodičů, a možná i nás samých, je třeba nazvat tento zvrácený morální kód pravým jménem: je to pragmaticky sestavený soubor pravidel, která by nás zničila, kdybychom se jimi bez odmluvy řídili! Dokud se neosvobodíme od směšných sexuálních norem současné společnosti, včetně takzvané sexuální revoluce, nezbavíme se neurózy vyvolané těmito omezeními. Příklon k nové, rozumné a humanistické morálce satanismu může - a také tomu tak bude - dát podnět ke vzniku nové společnosti, v níž se naše děti budou zdravě vyvíjet, aniž by byly zatíženy zničujícími morálními břemeny současné nemocné společnosti.

NE VŠICHNI UPÍŘI SAJÍ KREV!

Satanismus znamená odpovědnost k odpovědným a spolehlivým, nikoliv zájem o psychické upíry. Mnoho lidí žijících na této Zemi: provozuje jemné umění vyvolat v druhých zcela bezdůvodný pocit odpovědnosti nebo dokonce vděčnosti. Satanismus vidí tyto pijavky v pravém světle. Psychičtí upíři jsou ti, kdo vysávají jiným životní energii. Tento druh lidí můžeme najít ve všech vrstvách společnosti. Pro náš život nemají žádný smysl, a nejsou ani předmětem lásky ani skutečnými přáteli. Přesto se vůči nim cítíme odpovědny, a přitom sami nevíme proč.

Pokud máte pocit, že byste se mohli stát obětí takového člověka, platí několik jednoduchých pravidel, která vám pomohou při rozhodování. Existuje nějaká osoba, které často voláte nebo ji navštěvuje, aniž byste to ve skutečnosti chtěli, protože je vám jasné, že pokud tak neučiníte, budete trpět pocitem viny? Nebo zjišťujete, že neustále prokazujete laskavost někomu, kdo nepřijde a nepožádá o ni, ale říká si nepřímo? Psychický upír po vás nikdy nic nežádá. To by bylo přece jen příliš. Prostě dají svá přání najevo mnohem jemnějším způsobem, takže nemohou být nařčeni, že otravují. Ani by je nenapadlo někoho zneužívat ta vždy jsou ochotni bez protestu a s radostí přijmout svůj úděl - navenek!

Jejich hříchy nespočívají v tom, co udělají, ale v tom, co nevysloví. Pocit, že se o ně musíte starat, nepramení z toho, co říkají, ale z toho, co neříkají. Na to, aby vám nepokrytě sdělili své požadavky, jsou příliš mazaní- vědí, že byste je odmítli, měli konkrétní a legitimní důvod se k nim neznat.

Velké procento těchto lidí se vyznačuje zvláštními atributy, díky nimž je jejich závislost na vás lépe zdůvodněná a je i daleko účinnější. Mnozí psychičtí upíři jsou invalidé (nebo to předstírají), eventuelně jsou mentálně něho emocionálně narušení. Jiní mohou předstírat neznalost či neschopnost, takže ze soucitu - nebo častěji ze vzteku - uděláte vše za ně.

Tradiční způsob zapuzení démona či živlu znamená poznat, co je zač, a provést vymítání. Rozpoznání těchto moderních démonů a jejich metod je jediný protijed chránící před zničující mocí, kterou by nad vámi mohli získat.

Pouze proto, že jim jejich rafinované tahy nikdo nevysvětlil, bere většina lidí tyto pasivně zvrhlé typy jako normální. Přijímají tyto ubohé duše jako lidi, kteří měli menší štěstí než oni sami, a mají pocit, že by jim měli pomáhat, jak jen to je možné. Altruistické postoje, které umožňují těmto parazitům vegetovat, udržuje při životě právě smysl pro zodpovědnost, zaměřený nesprávným směrem, či neopodstatněný pocit viny. Existence psychického upíra je umožněna tím, že si za své oběti chytře vybírá svědomité, zodpovědné lidi, kteří se obětují pro své morální závazky.

V některých případech jsme obdobným způsobem vysávání celými skupinami i jednotlivci. Každá organizace shromažďující finanční prostředky, ať už charitativní nadace, obecní rada, náboženský či podpůrný spolek, atd., si pečlivě vybírá za předsedu či koordinátora osobu, která je mistrem ve vyvolávání pocitu viny. Úkolem předsedy pak je zastrašit nás a dohnat k tomu, abychom nejdříve otevřeli svá srdce a pak i peněženky tomu, kdo přijímá jejich dobrou vůli- aniž by se zmínil, že v mnoha případech není jeho čas věnován nezištně, ale že za své ušlechtilé skutky bere tučnou mzdu. Mistrně hrají na sympatie a uznalost zodpovědných lidí. Často vidáme malé děti, které byly těmito pokryteckými zlodějskými mistry vyslány, aby bezbolestně vytáhly dary z dobrosrdečných důvěřivců. Kdo by dokázal odolat nevinnému kouzlu dítěte?

Samozřejmě existují lidé, kteří nejsou šťastni, jestliže nemohou nějakým způsobem pomáhat, ale mnozí z nás do této kategorie nepatří. Bohužel, často jsme nuceni dělat věci, o kterých nejsme upřímně přesvědčeni, že je po nás může někdo chtít. Svědomitý člověk se těžko rozhoduje mezi dobrovolnou a nucenou dobročinností. Chce jednat spravedlivě, ale zjišťuje, že je velice problematické přesně určit, komu by měl pomáhat a jak velkou pomoc od něj může okolí právem očekávat.

Každý si musí rozhodnout sám za sebe, jaké jsou jeho závazky vůči přátelům, rodině a obci. Než věnuje čas a peníze těm, kdo nepatří mezi jeho nejbližší příbuzné a okruh blízkých přátel, musí uvážit, co si může dovolit, aniž by poškodil své nejbližší. A když bude takto uvažovat, musí mezi ty, kteří pro něj znamenají nejvíce, zcela jistě zařadit i sebe. Musí pečlivě uvážit oprávněnost požadavku a osobnost a motivy žadatele.

Pokud někdo celý život říkal ano, je mimořádně obtížné naučit se říkat ne. Pokud však nechce, aby byl neustále využíván a pokud okolnosti takové rozhodnutí ospravedlňují, musí se naučit říci ne. Když jim to dovolíte, psychičtí upíři budou stále víc pronikat do vašeho každodenního

života, až vám nezůstane vůbec žádné soukromí. Neodbytný pocit, že se o ně musíte starat, vás nakonec připraví o chuť cokoliv podnikat.

Psychický upír si vždy vybere člověka, který je relativně vyrovnaný a spokojený se svým životem - žije ve šťastném manželství, je spokojen se svou prací, a nemá zvláštní problémy s okolním světem - a začne ho vysávat. Samotný fakt, že si psychický upír vybere jako oběť šťastného člověka ukazuje, že mu chybí vše, co má jeho oběť. Udělá co může, aby vyvolal rozbroje a neshody mezi obětí a těmi, které má ráda.

Dávejte si proto velký pozor na každého, kdo zjevně nemá žádné skutečné přátele a nic v životě ho zvláště nezajímá (kromě vás). Obvykle vám bude vykládat, že si své přátele vybírá velmi pečlivě nebo že nenavazuje snadno přátelství, protože má vysoké nároky. (K získání a udržení přátel musí být člověk ochoten dát také něco ze sebe - což psychický upír nedokáže). Honem ale dodá, že vy splňujete všechny jeho požadavky a jste mezi lidmi naprostou výjimkou. Vy jste jedním z mála, kteří si zaslouží přátelství.

Abyste si nespletli zoufalou lásku (což je hodně sobecká záležitost) s upírstvím, je třeba si uvědomit propastný rozdíl mezi nimi. Jediný způsob, jak zjistit, jestli jste vysáváni, je poměřit, co dáváte a co dostáváte.

Někdy se stane, že vás obtěžují nároky, které na vás klade milovaná osoba, blízký přítel nebo dokonce zaměstnavatel. Než ale někoho označíte za psychického upíra, je třeba si položit otázku:

Co za to dostávám? Jestliže váš partner, milenka nebo milenec trvá na tom, abyste mu často volal, ale vy na oplátku vyžadujete, aby vám vysvětlil, co dělal v době, kdy nebyl s vámi, musíte si uvědomit, že jde o kompromis. Nebo je-li váš přítel zvyklý obracet se na vás o pomoc v nevhodnou chvíli, ale stejně tak vy počítáte s tím, že on bez prodlení vyhoví vašim okamžitým potřebám, musíte to považovat za fair obchod. Jestliže vás zaměstnavatel požádá, abyste udělali víc, než se od vás normálně očekává, ale přehlédne vaši občasnou nedochvilnost nebo vám dá volno, když ho potřebujete, nemáte samozřejmě žádný důvod si stěžovat a mít pocit, že vás využívá.

Jestliže se ale na vás neustále někdo obrací a očekává, že mu budete prokazovat laskavosti a v případě, že vy něco potřebujete, má vždy neodkladné povinnosti, pak jste vysáváni.

Psychický upír vám často něco daruje, abyste měli pocit, že mu něco dlužíte, a tím si vás připoutá. Rozdíl mezi vašim a jejich dáváním je ten, že vy musíte zaplatit něčím nemateriálním. Chtějí, abyste vůči nim cítili závazek a velice by je rozladilo, nebo dokonce rozzlobilo, kdybyste jim na oplátku chtěli něco dát. Stručně řečeno, musíte jim prodat duši, a oni vám budou neustále vaši povinnost vůči nim připomínat tím, že o ní nebudou mluvit.

Jste-li praví satanisté, jediný způsob, jak jednat s psychickým upírem, je dělat hloupého a chovat se, jako by byli skutečnými altruisty a nečekali, že se jim nějakým způsobem odvděčíte. Dejte jim pořádnou lekci! Laskavě si vezměte, co vám nabízejí a nahlas poděkujete, aby to všichni slyšeli, a odejděte! Tak můžete zvítězit. Co na to můžou říct? Pokud není zbylí a očekává se, že jim jejich velkorysost oplatíte (velice nepříjemná povinnost), řekněte ne-ale opět vlídně. Když ucítí, že jim unikáte ze spárů, stanou se dvě věci: Zaprvé, budou se tvářit zdrceně a doufat, že váš smysl pro povinnost a sympatie se vrátí. Pokud se tak nestane, ukáží se v pravém světle, budou vzteklí a mstiví.

Když jste je dotlačili až sem, můžete se VY tvářit ublíženě. Konec konců, neudělali jste nic špatného, jen jste náhodou měli neodkladné povinnosti, zrovna když vás potřebovali, a jelikož se nepředpokládalo, že za své dárky něco dostanou, není co řešit. Psychický upír si nakonec uvědomí, že jeho metody byly odhaleny a nebude dále naléhat. Nebude s vámi dít ztrácet čas, ale přeorientuje se na další, nic netušící oběť.

Může se ale stát, že psychický upír nepustí kořist tak snadno, ale udělá vše, aby vás mohl týrat. Má spoustu času, protože jakmile byl jednou odmítnut, zapomene na vše ostatní (nebo na to málo, co má) a veškerý čas věnuje přípravě pomsty, neboť je přesvědčen, že na ni má právo. Z toho důvodu je nejlepší vyhnout se těmto lidem od samého počátku. Jejich pochlebování a závislost vám může zpočátku lichotit, jejich dárky mohou být lákavé, ale nakonec zjistíte, že za ně platíte mnohokrát víc.

Neztrácejte čas s lidmi, kteří vás nakonec zničí; místo toho se soustřeďte na ty, kteří si budou vážit vaši zodpovědnosti vůči nim, a budou obdobnou zodpovědnost pociťovat vůči vám.

Pokud vy sami jste psychický upír - mějte se na pozoru! Dejte si pozor na satanistu - je připraven prohnat vám se škodolibou radostí pověstný naostřený kolík srdcem!

ŽÁDNÉ NUTKÁNÍ...ROZKOŠ

Nejvyšším stadiem vývoje lidstva je vědomí těla! Satanismus doporučuje svým stoupencům, aby se oddávali přirozeným touhám. Jedině tak z vás může být naprosto spolehlivý člověk, bez frustrací, které by mohly být škodlivé jak vám, tak vašemu okolí. Nejjednodušší krédo satanismu proto zní: **NAMÍSTO ZDRŽENLIVOSTI ROZKOŠ!!!**

Lidé si často pletou nutkání s požitkářstvím, mezi těmito dvěma pojmy je obrovský rozdíl. Puzení není nikdy vyvoláno požitkářstvím, ale neschopností oddávat se požitkům. Když se z něčeho stane tabu, touha tím jen zesílí. Každý dělá nejráději to, co se mu zakazuje. Zakázané ovoce je nejsladší.

Pokud někomu chybí možnost normálně ulevit svým tužbám, prudce vzrostou a změní se v puzení. Kdyby všichni lidé měli podmínky, aby mohli beze strachu z eventuálních problémů nebo hanby pravidelně ukájet své choutky, byli by dostatečně uvolnění a mohli by vést zcela normální život bez frustrací. Byli by volní a mohli se vrhnout do libovolné činnosti, místo aby plnili své povinnosti jen napůl, protože jejich tvůrčí síly jsou bržděny frustrací přirozených tužeb. To platí pro většinu případů, ale vždy se samozřejmě vyskytnou jedinci, kteří pracují lépe pod tlakem.

Obecně vzato ti, kdo potřebují určitou míru strádání, aby mohli naplno tvořit podle svých schopností, jsou v podstatě uměleckého založení. (Později bude řečeno více o naplnění dosaženém prostřednictvím odříkání). V žádném případě to ale neznamená, že všichni umělci patří do této kategorie. Naopak, mnoho umělců nedokáže tvořit, dokud nejsou uspokojeny jejich základní živočišné potřeby.

Normální vybití tužeb většinou nechybí umělci či individualistovi, ale průměrnému pracujícímu příslušníku středních tříd. Je ironií, že zodpovědný, úctyhodný člověk - ten, kdo platí účty celé společnosti - by si měl ze všech nejméně přijít na své. Právě on si musí být stále vědom svých morálních povinností, on je zatracován, když ukájí své přirozené choutky.

Satanské náboženství to považuje za hrubou nespravedlnost. Ten, kdo plní své závazky, by měl mít největší právo na požitky, jaké si zvolí, bez cenzury ze strany společnosti, již slouží. Konečně přišlo náboženství (satanismus), které velebí a odměňuje ty, kdo podporují společnost, v níž žijí, místo aby je odsuzovala za jejich lidské potřeby.

V každém kodexu zásad (jedno, zda náboženských, politických nebo filozofických) lze najít něco dobrého. V šílenství hitlerismu najdeme jeden zářivý příklad - síla radosti! Hitler nebyl žádný blázen, když nabízel Němcům štěstí v soukromém životě, aby si tak pojistil loajalitu a nejvyšší výkon.

Potvrdilo se, že většina nemocí má psychický původ, a psychosomatické choroby jsou přímým důsledkem frustrací. Říká se, že dobří lidé umírají mladí. Díky křesťanským zásadám dobří lidé skutečně umírají mladí. K předčasné zchátralosti duše i těla totiž vede právě frustrace přirozených pudů.

Z vylepšování ducha a těla se stala velká móda. Poskytování rozkoší tělu, schránce, bez níž by duch ani myšlení nemohly existovat, je však považováno za sprosté, primitivní a hrubé. Stejně jako dříve, i dnes většina lidí, kteří se o sobě domnívají, že jsou emancipovaní, transcenduje od normálnosti k idiocii.

Prohýbají se dozadu, aby si dosáhli na pupek a živí se výstředními a exotickým potravinami, jako je hnědá rýže a čaj, čímž získávají pocit, že dosáhnou vysokého stupně duchovního vývoje. Šlichta! ulevuje si satanista. Raději bude jíst pořádné vydatné jídlo, pocvičí si představivost a transcendovat bude pomocí fyzického a emočního naplnění. Satanista se domnívá, že po staletích strávených v poutech nesmyslných náboženských požadavků, každý uvítá možnost být konečně člověkem!

Pokud si někdo myslí, že se potlačováním přirozených tužeb vyhne prostřednosti, měl by si prostudovat východní mystické nauky, které jsou poslední dobou velice oblíbeny mezi intelektuály. Křesťanství je stará vesta, a ti, kdo touží vymanit se z jeho pout, se obracejí k takzvaným osvíceným náboženstvím jako je buddhismus. Přestože si křesťanství samozřejmě zaslouží kritiku, již se mu dostává, možná že dokonce schytalo víc, než mělo. Stejně jako svedení křesťané se i stoupenci mystických pověr provinili nedostatečným humanismem. Obě náboženství jsou sice založena na otřepaných filozofiích, ale stoupenci mystických náboženství tvrdí, že jsou osvícení a osvobození od dogmatu viny ustaveného křesťanstvím. Východní mystik se dokonce ještě více než křesťan vystříhá živočišného chování, jež by mu připomínalo, že není žádný světec, ale pouhý člověk - nic než jiný druh zvířete, někdy lepší, mnohem častěji

ale horší než ti, co běhají po čtyřech - který se díky božskému spirituálnímu a intelektuálnímu vývoji stal nejhorším zvířetem! Satanista si klade otázku, Co je na tom špatného, být člověkem se všemi chybami i klady? Popřením svých tužeb není mystik ani o trochu blíž překonání nutkavosti než jeho spřízněná duše - křesťan. Východní mystická náboženství učila lidi, aby kontemplovali nad svým pupkem, stáli na hlavě, hleděli do zdi, vyhýbali se označování věcí a ukázali louhu po hmotných rozkoších. Jsem si jist, že jste poznali dost takzvaně ukázněných jogínů, kteří nebyli schopni zvládnout zlozvyk kouření, nebo tolik údajně osvobozených buddhistů, které konfrontace s příslušníkem opačného - nebo případně téhož - pohlaví vzrušuje stejně jako méně uvědomělého člověka. Když se jich zeptáte, proč jsou takoví pokrytci, uchýlí se k dvojznačnosti charakteristické pro jejich víru - nejsou-li jednoznačné odpovědi, nikdo je nemůže přitisknout ke zdi!

Je prostou skutečností, že tento druh lidí vedlo k hlásání odříkání právě požitkářství. Nutkavý masochismus je důvodem, proč si vybrali náboženství, které nejen obhájí sebezapírání, ale dokonce je za to velebí a nabízí jim svatouškovskou cestu k vyjádření masochistických potřeb. Čím horší týrání dokáží nést, tím budou svatější.

Pro většinu lidí masochismus znamená odmítání rozkoší. Satanismus poukazuje na některé další významy pojmů a považuje masochismus za požitkářství, pokud se veškeré pokusy přimět někoho, aby se zbavil masochistických sklony setkali s odporem, resp. selžou.

Satanista neztratuje lidi za to, že dávají volný průchod svým masochistickým tužbám; krajní opovržení ale pociťuje vůči těm, kteří nedokáží být natolik upřímní (přinejmenším vůči sobě), aby si svůj masochismus přiznali a akceptovali ho jako přirozenou součást své osobnosti.

Používat náboženství jako výmluvy pro masochistické sklony není moc dobré, ale tito lidé mají ještě tu drzost cítit se nadřazení těm, kdo nejsou spoutáni sebeklamným vyjádřením svých fetišů. Neváhali by zatratit toho, kdo nachází jednou týdně vyžití ve styku s osobou, která ho pořádně zbije, čímž uvolní napětí, jež by z něj jinak udělalo - jako z nich samých - nutkavého návštěvníka kostelů či náboženského fanatika. Tím, že nalezne adekvátní vybití svých masochistických tužeb, se již nepotřebuje neustále ponížovat a popírat, jako tito nutkaví masochisté.

Satanistům je doporučováno, aby se oddávali sedmeru smrtelných hříchů, pokud nikomu neublíží; křesťanská církev si je vymyslela jen proto, aby ve svých stoupencích vyvolala pocit viny. Křesťanská církev ví, že je nemožné vyhnout se těmto hříchům; protože jsou to věci, které my, právě proto že jsme lidé, naprosto přirozeně děláme. Když nevyhnutelně spácháme tyto hříchy, finanční dary církvi jako úplatek Bohu mají uklidnit farníkovu svědomí.

Satan nikdy nepotřeboval žádnou knihu příkázání, přírodní síly samy udržely člověka v hříchu a v odhodlání chránit sebe i své pocity. Přesto byly v zájmu duše činěny demoralizující pokusy o jeho tělo a existenci vůbec, což jen dokresluje, jak byly nesprávně pochopeny a zneužity pojmy požitkářství versus nutkání.

Satanismus sexuální aktivitu samozřejmě omlouvá a podporuje, ale fakt, že jako jediné náboženství upřímně zaujalo toto stanovisko, je zjevnou příčinou, proč mu bylo tradičně věnováno tolik potíštěného papíru.

Pokud většina lidí patří k náboženstvím, která je sexuálně utlačují, je pochopitelné, že cokoliv se o tomto provokativním tématu napíše, stane se příjemně dráždivou četbou.

Když selžou všechny pokusy něco prodat (ať je to výrobek nebo myšlenka), sex to dokáže. Příčinu je třeba hledat ve skutečnosti, že přestože dnes lidé vědomě akceptují sex jako normální a potřebnou funkci, jejich podvědomí je stále svázáno různými tabu, která náboženství na sex uvalilo. Opět nejvíce toužíme po tom, co je nám nejvíce odpíráno. Pojetí sexu jako strašáku způsobuje, že literatura zabývající se satanskými názory na toto téma zastíňuje vše ostatní, co bylo o satanismu napsáno.

Pravý satanista není sexem ovládan o nic víc než jinými touhami. Stejně jako u ostatních rozkoší je satanista spíše pánem sexu než jeho otrokem. Není žádným zvrhlým zloduchem, který se jen třese, až bude moci zprznit kdekterou mladou pannu, ani není úchylou, který se potajmu plíží kolem sprostých knihkupectví a slintá nad nemravnými obrázky. Jestliže pornografie uspokojí jeho momentální potřeby, beze studu si koupí nějaké kvalitní kousky a bez pocitu viny si je podle libosti prostuduje.

Musíme se smířit se skutečností, že lidem začalo vadit, že jsou neustále utlačováni; my ale musíme podniknout vše, abychom přinejmenším zklidnili jejich hříšné touhy, jinak by se v této nové době mohly zcela vymknout kontrole, odpovídají pánbíčkáři na satanistovy otázky. Proč ale máme dál považovat tyto touhy za něco hanebného, co je třeba potlačovat, když sami

přiznáváte, že jsou přirozené? kontruje satanista. Co když si pravověrní pánbíčkáři nedokázali před příchodem satanistů vymyslet náboženství, jež by přinášelo potěšení, a proto ho tak trochu považují za kyselé hrozny, a kdybychom znali pravdu, není to náhodou tak, že by si také chtěli v životě užít trochu potěšení, ale ze strachu, že by mohli ztratit tvář, to nepřiznají? A co když se třeba bojí, že až by lidé uslyšeli o satanismu, řekli by si: To je něco pro mě proč bych se měl dál držet náboženství, které mě zatracuje za všechno, co dělám, i když na tom ve skutečnosti není nic špatného? Satanista má pocit, že je to víc než možné.

Existuje samozřejmě daleko více důkazů, že stará náboženství den ze dne ruší další ze svých absurdních omezení. Jestliže je celé náboženství založeno na odříkání místo na oddávání se rozkoši (jak by správně mělo být), po revizi, jež by vyšla vstříc současným potřebám člověka, by z něj moc nezbylo. Proč tedy ztrácet čas kupováním ovsu pro chcíplého koně?

Heslem satanismu je: namísto odříkání... ODDÁVÁNÍ SE ROZKOŠI

... ALE - v žádném případě nejde o nutkání.

O VOLBĚ LIDSKÉ OBĚTI

Cílem obětního rituálu je vložit energii, obsaženou v krvi čerstvě zabité oběti do atmosféry obklopující magické úkony a zvětšit tím čarodějovy šance na úspěch.

Jelikož krev představuje životní sílu, bílý čaroděj předpokládá, že neexistuje lepší možnost jak uspokojit bohy nebo démony, než jim předložit přiměřené množství této tekutiny. Dejte si tuto logiku dohromady se skutečností, že umírající tvor vylučuje nadbytek adrenalinu a jiné biochemické energie, a vyjde vám těžko překonatelné spojení.

Bílý magik, vědom si důsledků vyplývajících ze zabití lidské bytosti, samozřejmě používá při svých obřadech ptáky nebo jiné nižší tvory. Zdá se, že tito pokrytečtí darebáci nemají žádné pocity viny, když místo lidského života zmaří život jiné bytosti.

Pokud má být čaroděj hoden svého jména, je jisté, že by měl být schopen uvolnit potřebnou sílu ze svého vlastního těla, místo aby ji odebíral nevinné oběti proti její vůli!

Proti předpokladům všech tradičních magických teorií nedochází k uvolňování této síly prolitím krve, ale při smrtelné agónii živého tvora. Toto vybití bioelektrické energie je stejný fenomén, k jakému dochází při každém výrazném zvýšení emocí, jako např.: orgasmus, slepá zuřivost, smrtelná hrůza, šíravý smutek ... Orgasmus a slepá zuřivost patří mezi emoce, které si můžeme přivodit vlastní vůlí. Smutek stojí těsně na třetím místě. Když si připomeneme, že dvě z těchto nejsnáze dosažitelných emocí byly pánbičkáři vpáleny do lidského podvědomí jako hříšné, není divu, že bílý magik, který se úměrně plahočí s mlýnským kamenem pocitu viny, se jim vyhýbá.

Neuvěřitelné stupidní a absurdní potřeba zabít nevinné stvoření v okamžiku vyvrcholení rituálu zjevně představovala pro dřívější čaroděje menší zlo, když bylo zapotřebí uvolnit energii. Tito ubozí blázni pronásledovaní výčitkami svědomí, kteří si říkali čarodějnice a čarodějové, raději uťali hlavu koze nebo kuřeti a využili jejich smrtelné agónie, než by projevili rouhačskou odvahu masturbovat přímo před očima Jehovy, o němž tvrdí, že ho popírají! Jediný způsob, jak se tito mystičtí zbabělci dokáží rituálně vybit, je pomocí smrtelné agónie někoho jiného (ve skutečnosti zprostředkovaně své vlastní), nikoli prostřednictvím síly rozkoše, která je zdrojem života! Ti, kteří kráčí po stezce řádnosti, jsou ve skutečnosti studení a mrtví! Není divu, že tito komičtí vrídci mystické moudrosti musí stát v ochranném kruhu a zaklínat síly zla, aby se ochránili - **JEDINÝ POŘÁDNÝ ORGASMUS BY JE NEJSPÍŠ ZABIL!**

Užívání lidské oběti při satanském rituálu neznamená, že oběť je zabita k uchlácholení bohů. Oběť je symbolicky zničena působením kouzel nebo kletby, jež vedou k fyzické, mentální nebo emoční likvidaci oběti, kterou nelze přičítat přímému působení čaroděje.

Satanista by sáhl k lidské oběti pouze tehdy, pokud by sloužila dvěma účelům: za prvé aby se při uvržení kletby vybila magikova zloba a za druhé, a to je ještě důležitější, aby se zbavil odporného jedince, který si to zaslouží.

Satanista by za žádných okolností neobětoval zvíře nebo malé dítě! Po staletí propagandisté stezky ctnosti zvanili o údajných obětních obřadech, při kterých diabolikové vlastníma rukama zabíjeli malé děti a svůdné panny. Dalo by se čekat, že každý, kdo čte nebo slyší tyto ohavné zprávy, by se zajímal, jestli jsou autentické, a uvědomil si, že nepocházejí z objektivního zdroje. Ale stejně jako u ostatních svatých lží, jež byly bez výhrad přijímány, i tato falešná představa o modu operandi satanistů přetrvává až do dnešních dnů.

Existují závažné a logické důvody, proč satanisté nemohou provádět oběti. Člověk jakožto zvíře je pro satanistu božstvem. Nejčistší forma pozemské existence spočívá v tělech zvířat a dětí, které ještě nejsou dost staré, aby popíraly své přirozené touhy. Vidí věci tak, jak je dospělý nikdy vidět nemůže. Satanista je proto považuje za posvátné, a ví, že od těchto přirozených kouzelníků světa se může mnohému přiučit.

Satanista si je vědom všeobecného zvyku stoupenců Agarthi - zabíjet boha. Ježto jsou bohové vždy stvoření k obrazu člověka - a průměrný člověk nenávidí to, co v sobě vidí - musí dojít k nevyhnutelnému: k obětování boha, který představuje člověka samého. Satanista nepocituje nenávist ani k sobě, ani k bohům, jež si zvolil, a nemá sebemenší touhu ničit sebe nebo cokoli, co představuje! Z tohoto důvodu by nikdy nemohl záměrně ublížit zvířeti nebo dítěti.

Nabízí se tedy otázka Kdo by tedy měl být považován za vhodnou lidskou oběť a kdo je oprávněn učinit takové rozhodnutí? Odpověď je brutálně prostá. Každý, kdo vám nespravedlivě ublížil - ten, kdo si dal záležet, aby vám provedl něco špatného nebo aby úmyslně vyvolával problémy a působil utrpení vám nebo vašim drahým. Krátce řečeno člověk, který si svými činy říká o prokletí.

Když někdo svým trestuhodným jednáním si vyložené říká o likvidaci, je vaší morální povinností jeho přání vyslyšet. Člověk, který si nenechá ujít jedinou příležitost, aby si do někoho rýpl, bývá často mylně označován jako sadista. Ve skutečnosti je tento člověk zmatený masochista, který pracuje k vlastní zkáze. Důvod, proč vás někdo mrzce napadne, spočívá v tom, že se bojí vás nebo toho, co představujete, eventuálně mu vadí vaše štěstí. Když na něj sešlete kletbu, je slabý, nejistý, pohybuje se na mimořádně nejisté půdě, a představuje ideální lidskou oběť.

Když si uvědomíte, jak nešťastný člověk to ve skutečnosti je, někdy byste klidně přehlédli provinění oběti vaší kletby. Není ale už tak snadné zjistit, co všechno váš protivník napáchal, a napravit, co pokazil.

Ideální oběť sice může být emočně nejistá, ale přesto může ve své zakomplexovanosti intrikami těžce narušit váš klid nebo poškodit vaši dobrou pověst. Duševní nemoc, nervové zhroucení, maladaptivita, úzkostné neurózy, rozbité domovy, sourozenecká rivalita, atd., atd., do nekonečna sloužily jako vhodné výmluvy pro mrzké a bezohledné činy. Každý, kdo tvrdí, že se musíme snažit pochopit ty, kdo dělají peklo ze života lidem, kteří si trápení nezaslouží, je sám podporuje a napomáhá sociální rakovině! Obhájci těchto prašivých ovcí si zasluhují všechny ohavnosti, které jim jejich svěřenci provedou.

Vzteklí psi jsou utráceni, a přitom potřebují pomoc daleko víc než člověk, který klidně řadí s pěnou u úst, když ví, že mu to projde! Je snadné říci A co má být? - tihle lidé jsou zakomplexovaní, takže mi nemůžou ublížit. To na věci nic nemění - kdyby měli příležitost, zničili by vás!

Proto máte naprosté právo je (symbolicky) zničit, a pokud vaše kletba způsobí jejich skutečnou zkázu, radujte se, že jste pomohli zbavit svět jednoho škůdce! Pokud váš úspěch nebo štěstí někomu vadí - nic mu nedlužíte! Zaslouží si být rozšlápnut! **KDYBY LIDÉ MUSELI NĚST DŮSLEDKY SVÝCH ČINU, DŮKLADNĚ BY SI ROZMYSLELI, CO DĚLAJÍ!**

NAPLNĚNÍ EGA JAKO CESTA K POSMRTNÉMU ŽIVOTU

Člověk si uvědomuje, že jednou zemře. Zvířata poznají, že se blíží smrt, ale teprve když je jistá, uvědomuje si zvíře blížící se odchod z tohoto světa. I tak ale neví přesně, co s sebou umírání přináší. Často se poukazuje na skutečnost, že zvířata přijímají smrt důstojně, beze strachu či odporu. Je to krásná představa, ale je tomu tak pouze v případech, kdy zvíře ví, že smrt je nevyhnutelná.

Pokud je zvíře nemocné či raněné, bude bojovat o život ze všech zbývajících sil. Kdyby člověk nebyl tak vysoce vyvinutý, právě tato neotřesitelná vůle k životu by mu dodala bojovného ducha potřebného k přežití.

Je známou skutečností, že mnoho lidí umírá prostě proto, že to vzdají a už je jim všechno jedno. Pokud je někdo vážně nemocen a nemá naději na uzdravení, dá se to pochopit. Často ale tomu tak není. Člověk zlenivěl. Naučil se přijímat snadná východiska. Dokonce i sebevražda se ve srovnání s jinými hříchy stala pro mnoho lidí menším zlem. Za to může výhradně náboženství.

Většina náboženství vydává smrt za velké duchovní probuzení, na něž se celý život připravujeme. Tato představa se velice zamlouvá těm, kdo nejsou se svým životem spokojeni; ale pro ty, kdo zažili všechny radosti života, se smrt pojí s velkými obavami. Tak to má být. Právě tato žízeň po životě umožňuje, aby vitální jedinec žil dál, i po nevyhnutelné smrti své tělesné schránky.

Historie ukazuje, že lidé, kteří položili své životy za nějaký ideál, byli za své mučednictví zbožněni. Pánbíčkáři a političtí vůdci vždy projevovali při vymýšlení plánů pěknou mazanost. Vyzdvižením zářného příkladu mučedníka se vyhnou zdravé námitce, že záměrné sebezničení odporuje veškeré živočišné logice. Mučednictví a neosobní heroismus si satanista nespojuje s morálními kvalitami, ale s hloupostí. To samozřejmě neplatí v situacích, kdy jde o bezpečnost milované osoby. Položit život za něco tak neosobního, jako je politická či náboženská idea, je masochismus non plus ultra.

Život je jediná ohromná rozkoš, smrt je absolutní odříkání. Tomu, komu přináší pozemská existence uspokojení, musí život připadat jako jedna velká oslava, a z fajn večírku nikdo neodchází rád. Z téhož důvodu se člověk, kterého baví žít, nevdá ochotně života za příslib posmrtné existence, o níž neví nic.

Východní mystická náboženství učí lidi, aby ukázali jakoukoli vědomou touhu po úspěchu, a mohli se rozplynout v univerzálním kosmickém vědomí. Učí je dělat vše, aby se vyhnuli zdravému sebeuspokojení a upřímné hrdosti na pozemské úspěchy.

Je zajímavé si povšimnout, že tomuto druhu víry se daří tam, kde materiální zisky jsou téměř nedostupné. Proto musí převažovat takové náboženské přesvědčení, které chválí své stoupence, že odmítají materiální statky a vyhýbají se takovým kategoriím, jež přikládají určitý význam materiálním úspěchům. Tímto způsobem lze lidi pacifikovat natolik, aby přijali svůj úděl, i kdyby byl sebetěžší.

Satanismus označuje věci pravými jmény. Kdyby nebylo označování málokdo by v životě vůbec něčemu rozuměl, nepřikládal by mu žádný význam. Význam si vynucuje uznání, a to chce každý, zejména východní mystik, když se snaží kdekoho přesvědčit, že dokáže déle meditovat nebo vydrží větší strádání a bolest než jeho kolega.

Východní filozofie hlásají rozplynutí člověka ega ještě dříve, než stačí zhřešit. Satanista si nedokáže představit ego, jež by vědomě zvolilo popření sebe sama.

V zemích, kde filozofie, která učí popření ega, slouží jako šidítka pro ty, kdo se nevzpírají chudobě, pochopitelně splňuje svůj účel - přinejmenším pro ty, kdo jsou u moci a pro něž je nespokojenost poddaných nežádoucí. Ale každému, kdo má možnost dosáhnout hmotných statků, musí připadat jako bláznovství, když si někdo dobrovolně zvolí toto náboženství.

Východní mystik pevně věří v reinkarnaci. Člověku, který nemá v tomto životě prakticky nic, musí možnost, že byl v minulém životě králem nebo jím teprve bude, připadat velice přitažlivá a uspokojuje jeho potřebu sebeúcty. Pokud nemá v tomto životě nic, na co by mohl být hrdý, může se utěšovat myšlenkou, že jsou tu ještě budoucí životy. Vyznavače reinkarnace nenapadne, že pokud jeho otec, děd a praděd atd. připravovali svou přichylností k téže víře a etice dobrou karmu - proč tedy žije v nouzi a ne jako maharádža?

Víra v reinkarnaci skýtá svět plný fantazie, v němž může člověk najít vhodnou cestu k vyjádření ega a současně tvrdit, že se jeho ego rozplynulo. To je zdůrazněno rolemi, které si lidé v minulých či budoucích životech vybírají.

Vyznavači reinkarnace si ne vždy vybírají vzorné role. Úctyhodní a konzervativně založení lidé si často zvolí výstředního ničemu nebo gangstera, a tak naplní své alter ego. Nebo žena vysokého společenského postavení si může za svůj charakter v minulém životě vybrat děvku či známou kurtizánu.

Pokud by byli lidé schopni zbavit se stigmatu, které se pojí s naplněním ega, nepotřebovali by sebeklamně hry, jako je víra v reinkarnaci, jež je prostředkem k uspokojení přirozené touhy po naplnění ega.

Satanista věří v plné uspokojení potřeb svého ega. Satanismus je ve skutečnosti jediné náboženství, jež obhájí posilování a povzbuzování ega. Pouze ten, kdo má dostatečně naplněné ego, si může dovolit být laskavý a zdvořilý vůči ostatním, aniž by se přitom otupoval o sebeúctu. Obecně je chvastoun považován za člověka s přebujelým egem, jeho chvástání však ve skutečnosti pramení z potřeby uspokojit zbláznělé ego.

Poslušnost svých stoupenců si pánbíčkáři vynucovali potlačováním jejich ega. Děsivost svého boha si pojistili tím, že vyvolávali ve svých příznivcích pocity méněcennosti. Satanismus své přívržence vybízí k rozvinutí dobrého a silného ega, neboť jim poskytne sebeúctu, tolik potřebnou ke spokojené existenci v tomto životě.

Pokud byl někdo během života dostatečně vitální a až do konce bojoval o svou existenci, je to právě jeho ego, jež odmítne zemřít, přestože tělo, v němž sídlilo, již propadlo zániku. Malé děti si zaslouží obdiv pro svůj elán a nadšení životem. Vidíme to na příkladu děcka, které odmítá jít do postele, když se zrovna děje něco vzrušujícího, a když ho uloží do postele, potají vyklouzne a seběhne po schodech, a nakukuje za závěsem, co se děje. Tato dětská vitalita satanistovi dovolí nahlížet za závěs temnot a smrti a zůstat zde na Zemi.

Satanské náboženství nepodporuje sebeobětování. Pokud smrt nepřijde jako úleva vzhledem k mimořádným okolnostem, jež činí ukončení života vítaným osvobozením od nesnesitelné existence, satanské náboženství sebevraždu rozhodně neschvaluje.

Náboženští mučedníci si vzali život, ale ne proto, že by pro ně byl nesnesitelný, nýbrž proto, aby něj vyšší obět učinili nástrojem šíření víry. Musíme tedy předpokládat, že pokud je sebevražda spáchána pro dobro církve, je promíjena a dokonce doporučována - přestože jejich písma ji označují za hřích - neboť náboženští mučedníci byli v minulosti vždy uctíváni jako bozi.

Je zvláštní, že jediný případ, kdy jiná náboženství považují sebevraždu za hřích, je tehdy, pokud přinese úlevu.

NÁBOŽENSKÉ SVÁTKY

V satanském náboženství je největším ze všech svátků den vašeho narození. Je to v přímém protikladu k nejsvatějším dnům ostatních náboženství, jež uctívají konkrétního antropomorfního boha stvořeného k vlastní podobě, čímž naznačují, že ego není úplně pohřbeno.

Satanista si říká: Proč tedy nejste skutečně upřímní, a pokud utváříte boha podle své podoby, proč jím nejste vy sami? Každý člověk se může prohlásit bohem, když chce. Své narozeniny proto satanista slaví jako nejdůležitější svátek roku. Konec konců máte větší radost z toho, že jste se narodili, nebo se víc radujete z narození někoho, koho jste nikdy ani neviděli? Pomineme-li náboženské svátky, proč máme narozeninám prezidenta nebo historickému datu projevovat větší úctu než dni, kdy jsme byli přivedeni na tento svět, nejkrásnější ze všech?

Navzdory skutečnosti, že někteří z nás možná nebyli chtěni nebo přinejmenším plánováni, a bez ohledu na mínění druhých jsme rádi, že jsme zde! Za to, že jste, byste se měli poplácat po zádech, koupit si, co se vám zachce, zacházet se sebou jako s králem (nebo bohem), jímž také jste a vůbec byste své narozeniny měli slavit s co největší pompou a obřadností.

Vedle vlastních narozenin jsou dalšími významnými satanskými svátky Valpuržina noc a předvečer Všech svatých (angl. Halloween).

Sv. Valpurgis - nebo Walpurga či Walburga, podle doby a místa, o nichž je řeč - se narodila v Sussexu koncem sedmého nebo počátkem osmého století, byla vychována ve Winbumbu v hrabství Dorset, kde po vstupu do kláštera zůstala dvacet sedm let. Poté se spolu s jinými jeptiškami na naléhání svého strýce, Sv. Bonifáce a svého bratra, Sv. Vilibalda, vydala do Německa, aby tam zakládala kláštery. Nejdříve se usadila v Bischofsheimu v mainzské diecézi, a o dva roky později (754 n.l.) se stala abatyší benediktinského ženského kláštera v bavorském Heidenheimu, v eichstadtské diecézi bratra Vilibalda, kde její další bratr, Vinebald byl v té době ustaven představeným mužského kláštera. Po Vinebaldově smrti v roce 760 se jí podařilo dostat se na jeho místo, a dohled nad oběma kláštery si podržela až do smrti, 25. února 779. Její ostatky byly přeneseny do Eichstadtu, kde byly uloženy do skalní dutiny, z níž začal prýštit živičný olej, později známý jako Valpuržin olej, o němž se věřilo, že má zázračné léčivé účinky. Z jeskyně se stalo poutní místo, a byl zde postaven velkolepý kostel. Její jméno je připomínáno při různých příležitostech, hlavně však 1. května, protože její svátek nahradil původní pohanské oslavy. Je s podivem, kolik círátů bylo nutno nadělat, aby bylo možno přimhouřit oko nad přetrváváním nejdůležitějšího pohanského svátku roku - nádherného vyvrcholení jarní rovnodennosti!

Předvečer prvního máje byl uctíván jako noc, kdy se zjevují všichni démoni, duchové, džinové a víly a divoce se veselí. Tálo oslava symbolizuje radost z jarní rovnodennosti.

Halloween - neboli předvečer svátku všech svatých - připadá na 31. říjen nebo 1. listopad. Původně byl tento den jedním z velkých ohňových svátků v Británii za dob Druidů. Ve Skotsku se pojil s dobou, kdy duchové zemřelých, démoni, čarodějnice a čarodějové jsou neobyčejně aktivní a mají příhodné podmínky. Paradoxně byl také nocí, kdy mladí lidé prováděli magické rituály, aby poznali své budoucí partnery v manželství. Mladí z vesnice se bavili veselnicemi a smyslnými radovánkami, ale starší lidé si spíše dávali pozor, aby uchránili své domovy před zlými duchy, čarodějnicemi a démony, kteří měli tu noc výjimečnou moc.

Slunovraty a rovnodennosti se také slaví jako svátky, neboť zvěstují první den nového období. Rozdíl mezi slunovratem a rovnodenností je pouze sémantický, a spočívá ve vymezení vztahů mezi Sluncem, Měsícem a stálicemi. Slunovrat se vztahuje k létu a zimě, rovnodennost patří k jaru a podzimu. Letní slunovrat je v červnu, zimní v prosinci. Jarní rovnodennost nastává v březnu, podzimní v září. Slunovraty i rovnodennosti se v závislosti na lunárním cyklu pohybují rok od roku v rozmezí jednoho dvou dnů, ale obvykle připadají na 21. nebo 22. den měsíce. Pět až šest týdnů po těchto dnech se slaví legendární satanské orgie.

ČERNÁ MŠE

Žádný jiný atribut nebyl tolik spojován se satanismem jako černá mše. Tvrzení, že nejrouhavější ze všech náboženských obřadů není nic jiného než literární výmysl, je samozřejmě třeba upřesnit - ale nic nemůže být blíž pravdě, než toto tvrzení.

Rozšířená představa o černé mši je asi taková: exkomunikovaný kněz stojí před oltářem, tvořeným nahou ženou s široce roztaženými nohama a rukama a rozevřenou vagínou. V každé ruce drží černou svíci vyrobenou z tuku nepokřtěných dětí, na břicho má kalich naplněný močí prostitutky (nebo krví). Nad oltářem visí obrácený kříž. Trojúhelníkové hostie z mouky smíšené s námelem nebo z načerněného turínu jsou jedna za druhou žehnány tak, že je kněz střídavě vkládá dovnitř a opět vyjímá ze stydkých pysků ženy-oltáře. Po invocaci Satana a rozličných démonů prý následuje množství modliteb a žalmů, zpívaných pozpátku nebo prokládaných obscenitami...přičemž vše je provozováno v ochranném pentagramu, narýsovaném na podlaze. Pokud se Dábel zjeví, má obvykle podobu chtivého muže s černou kozlí hlavou.

Pak následuje všehočůť bičování, pálení modlitebních knih, cunnilingu, felace a všeobecné líbání zadku - vše za doprovodu oplzlého přednesu z Bible svaté a hlasitého plivání hlenu na kříž. Pokud se naskytne možnost zavraždit během rituálu malé děcko, tím lépe; jak jistě každý ví, je to oblíbená zábava satanistů!

Pokud ve vás toto líčení vyvolává odpor, je snadné pochopit, proč zprávy o černé mši úspěšně pomáhají církvi udržet její oddané ovečky.

Žádný slušný člověk, když slyší o takovém rouhání se nemůže nepřidat na stranu inkvizitorů. Církevní propagandisté odvedli dobrou práci, když svého času uvědomovali veřejnost o odporých kacířských skutcích pohanů, katarů, bogomilů, templářů a dalších, které bylo třeba za jejich dualistickou filozofii a někdy i satanskou logiku vyhladit.

Příběhy o nepokřtěných dětech, které satanisté ukradli, aby je použili při mši, nebyly pouze účinnými propagandistickými tahy, ale zároveň zajišťovaly církvi stálý zdroj příjmů v podobě poplatků za křest. Každá křesťanská matka, když slyšela o těchto diabolických únosech, nechala své dítě co nejrychleji pokřtít.

Každý spisovatel či umělec s lascivními sklony mohl dál průchod nejopplzlejším představám v zobrazení činnosti kacířů, což jen ukazuje na další stránku lidské povahy. Cenzor, který zkoumá veškerou pornografii, aby poznal, před čím varovat ostatní, je moderní obdobou středověkého kronikáře nemravných skutků satanistů a samozřejmě jeho moderního novinářského protějšku. Existuje domněnka, že nejúplnější knihovna pornografie na světě patří Vatikánu.

V líbání Dáblovy zadnice během tradiční černé mše snadno poznáme předchůdce moderního výrazu pro ty, kdo chtějí dosáhnout hmotných zisků lichocením něčímú egu. Jelikož všechny satanské obřady směřovaly k reálným a hmotným cílům, oscularum infame (polibek hanby) byl považován za symbolický předpoklad dosažení spíše hmotného než duchovního úspěchu.

Obvykle se předpokládá, že satanský obřad či ritus se vždy jmenuje černá mše. Černá mše není magickým obřadem provozovaným satanisty. Satanista by černou mši použil pouze jako jistý druh psychodramatu. Z černé mše ještě nevyplývá, že její účastníci patří k satanistům. Černá mše je v podstatě parodií římsko-katolické bohoslužby, ale lze ji volně použít k zesměšnění libovolného náboženského obřadu.

Pro satanistu je černá mše se svým rouháním se ortodoxním rituálům pouhou zbytečností. Bohoslužby všech uznávaných náboženství jsou již samy o sobě parodiemi starých rituálů, prováděných uctívací Země a těla. Ve snaze odsexualizovat a odlidštit pohanské náboženské představy, noví mužové duchovní víry nalakovali vše poctivé, co se za rituály skrývalo, narůžovo, a učinili z nich neslané nemastné eufemismy, dnes považované za pravou mši. I kdyby satanista každou noc provozoval černou mši, nevyšla by z toho taková parodie, jako u oddaného věřícího, který sám nevědomky navštěvuje černou mši - karikaturu poctivých a emočně zdravých rituálů pohanského dávnověku.

Každý obřad považovaný za černou mši musí účinně šokovat a pobuřovat, jelikož se zdá, že je to měřítkem jeho úspěchu. Ve středověku šokovalo rouhání proti církvi svaté. Dnes již církev nepředstavuje onu hrůznou moc jako za dob inkvizice. Tradiční černá mše proto není pobuřujícím spektaklem pro diletantského či odpadlého kněze jako dříve. Pokud si satanista přeje vytvořit rituál, který by se rouhal proti etablované instituci a zároveň sloužil jako psychodrama, musí pečlivě volit fenomén, jehož parodování není zrovna v módě. Tak se mu skutečné podaří nakopnout posvátnou krávu.

Černá mše by se dnes měla skládat z rouhání proti posvátným tématům, jako je východní mysticismus, psychiatrie, psychedelické hnutí, ultraliberalismus, atd. Bylo by dobré zastávat se patriotismu, plivat na drogy a jejich duchovní vůdce, nekulturní radikály uctívat jako bohy, a dekadenci církevní teologie by se dokonce mohlo dostat satanské pochvaly.

V dichotomii, nutné k formování obecně rozšířených představ, byl satanský mág vždy katalyzátorem, a v tomto případě může obřad, provedený ve stylu černá mše, sloužit dalekosáhlému magickému účelu.

V roce 1666 se ve Francii staly velmi zajímavé věci. Po smrti Francoise Mansarta, architekta různoběžníku, jehož geometrie se měla stát prototypem strašidelného domu, byl na základě jeho plánů vystavěn versailleský palác. Poslední z okouzlujících kněžek Satanových, Jeanne-Marie Bouvierová (Madame Guyon), byla zastíněna mazanou oportunistkou a otrlou obchodnicí jménem Catherine Deshayesová, jinak též známou jako La Voisin. Tato bývalá kosmetička našla při fušování do potratů a opatrování účinných léků dámám, toužících zbavit se nežádoucích manželů či milenců v odpudivých a senzačních popisech messes noir ono pověstnou náhlou inspiraci.

Můžeme s jistotou říci, že rok 1666 byl datem konání první komerční černé mše! V oblasti jižně od St. Denis, dnešní La Garenne. La Voisin zakoupila rozlehlý dům obehnaný zdí. Vybavila ho lékárnou, laboratořemi a ... kaplí. Brzy se pro smetánku a méně významné diletanty stalo společenskou nutností účastnit se přesně toho druhu obřadu, který byl v této kapitole již zmíněn. Organizovaný podvod, páchaný při těchto obřadech se navždy zapsal do historie jako pravá černá mše.

Když byla La Voisin 13. března 1678 zatčena (mimočodem v kostele Blahoslavené Panny Marie), kostky již byly vrženy. Hnusné činy La Voisin pošpinily majestát satanismu na mnoho let.

Móda satanismu jako zábavy se znovu objevila v Anglii v polovině 18. století, kdy vznikl Řád medmenhamských františkánů Sira Francise Dashwooda, známý též jako Klub pekelného ohně. Sir Francie zavrhl krev, vraždění a svíce z tuku malých dětí, používané při mších v minulém století, a podařilo se mu odehrát rituály plné příjemně oplzlé zábavy, čímž poskytl mnoha vůdčím osobnostem své doby barvitou a neškodnou formu psychodramatu. Zajímavou vedlejší aktivitou Sira Francise, sloužící jako vodítko k orientaci Klubu pekelného ohně, byla skupina zvaná Klub diletantů, kterou také založil.

Devatenácté století přineslo očištění satanismu v chabých pokusech bílých magiků provozovat černou magii. Pro satanismus to bylo paradoxní období, kdy spisovatelé jako Baudelaire či Huysmans vypadali, navzdory zjevné posedlosti zlem, jako docela příjemní chlapíci. Dábel předvedl veřejnosti svou luciferskou osobnost, a postupně se z něj stávalo něco jako ozdoba salónů. Byla to doba expertům černé umění, jako byl Eliphas Levi. a nespočet hypnotických médií, která se svými pečlivě spoutanými duchy a démony také úspěšně svázala myšlení mnoha lidí, kteří si dodnes říkají parapsychologové!

Pokud jde o satanismus, nejvíc se mu blížily neopohanské rity, provozované Hermetickým řádem Zlatého úsvitu, který vedl MacGregor Mather, později Řádem stříbrné hvězdy (A A - Argentinum Astrum) Aleistera Crowleyho a Řádem východních templářů (O.T.O.)(Ordo Templi Orientis Crowleyova parodie německé sekly stejného jména, původně založené v roce 1902 a praktikující některé z principů popisovaných v této knize.), které paranoidně popíraly jakoukoli spojitost se satanismem, přestože se Crowley stylizoval do podoby apokalyptické bestie. Vedle psaní docela roztomilé poezie a povrchního blábolení o magickém haraburdí strávil Crowley většinu času, když zrovna neležel po horách, jako pozér par excellence a nelitoval námahy, aby ze sebe udělal zpustlíka.

Podobně jako jeho současník, duchovní (?) Montague Summers. Crowley zjevně strávil velkou část svého života ironickými pořouchlostmi, ale jeho stoupenci jsou dnes nějakým záhadným způsobem schopni rozluštit esoterické významy v každém jeho slově.

Souběžně s těmito společnostmi vždy existovaly sexuální kluby, kterým satanismus sloužil jako záminka - což přetrvává dodnes, k velké radosti novinářů pišících pro bulvární plátky.

Může se zdát, že se černá mše vyvinula z pouhého literárního výmyslu církve do podoby zvrácené komerční atrakce nebo psychodramatu pro diletanty a obrazoborce, k esu v rukávu populárních médií...kde je tedy její místo v kontextu skutečného satanismu? A kdo provozoval satanskou magii před rokem 1666?

Odpovědí na tuto hádanku je další záhada. Praktikuje člověk považovaný za satanistu skutečně satanismus v pravém smyslu, nebo se tak na něj spíše pohlíží očima pánbíčkářských

tvůrců veřejného mínění? Již mnohokrát bylo řečeno, a právem, že všechny knihy o Ďáblu byly napsány Božími agenty. Proto je celkem snadné pochopit, jak tito teologové stvořili jistou odrůdu uctivačů ďábla. Zlý člověk dřívějších dob nemusí ještě nutně praktikovat pravý satanismus. Ani není živoucím ztělesněním živlu nevázané pýchy či vznešenosti vlastního ega, která dala postpohanskému světu definici zla, vytvořenou kněžími. Je spíše vedlejším produktem pozdější a mnohem důmyslnější propagandy.

Pseudosatanista se vždy objevoval v moderních dějinách s černou mší různého stupně rouhavosti, ale pravého satanistu není tak snadné poznat.

Bylo by příliš zjednodušující tvrdit, že každý úspěšný muž či žena na Zemi jsou, aniž o tom ví, praktikujícími satanisty. Touha po světském úspěchu, a jednání z ní vyplývající, jsou přirozené pro svatého Petra důvodem, aby ukázal palcem k zemi. Pokud je přijetí boháče do nebe tak obtížné jako protáhnout velblouda uchem jehly, pokud je láska k penězům kořenem všeho zla, musíme přinejmenším předpokládat, že nejmocnější mužové na Zemi jsou největší satanisté. To platí pro finančníky, průmyslníky, papeže, básníky, diktátory a všechny možné tvůrce veřejného mínění a generály velící běhu světa.

Občas se díky úniku informací ukáže, že nejzáhadnější muži a ženy na Zemi dělali do černých umění. Samozřejmě jsou odhalováni jako tajemné postavy dějin. Jména jako Rasputin, Zacharov, Cagliostro, Rosenberg a jim podobní jsou spojovacími články - stopami, tak říkajíc. Satanova skutečného obrazu... odkazu, který přesahuje etnické, rasové a ekonomické rozdíly i dočasné ideologie. Zemi vždy vládl satanista... a vždy bude, ať už ponese jakékoli jméno.

Jedna věc zůstává jistá: zásadami, filozofií a praktikami vyjevenými na těchto stránkách se řídí ti, kteří dosáhli na Zemi největší moci a sebeuplatnění. Stejně jako dříve, i dnes sídlí v tajných myšlenkách všech mužů a žen, vybavených zdravým a nezkaleným mozkem, potenciální možnost stát se satanistou. Znamení rohů teď promluví spíše k většině než menšině; magik se zjeví, aby mohl být poznán.

(ZEMĚ)

KNIHA BELIALOVA

VLÁDA NAD ZEMÍ

Největší přitažlivost magie nespočívá v jejím použití, ale v jejích esoterických zákrutech. Příchuť tajemna, které tak těžce halí provozování černých umění, byla podporována, ať již dobrovolně či z neznalosti těmi, kdo rádi prohlašují, že jsou největšími znalci těchto věcí. Je-li nejkratší spojnicí mezi dvěma body přímka, pak by z uznávaných okultistu byli dobří stavitelé bludišť. Základní principy obřadné magie byly tak dlouho odsunovány mezi neustále přebírané zlomky scholastického mysticismu, až se adept čarodějnictví stal obětí matení, jehož se on pak sám dopouštěl na jiných! Jako analogii lze uvést příklad studenta aplikované psychologie, který navzdory tomu, že o věci ví všechno, nedokáže navázat přátelství.

K čemu je dobré studium klamu, pokud v ne nevěří všichni? Mnoho lidí samozřejmě podvodům věří, ale stále JEDNÁ podle přirozených zákonu. Na této premise je založena satanská magie. Držíte v ruce příručku - základní text o materialistické magii. Je to satanská obdoba čítanky pro prvňáčky.

Belial znamená bez pána, a symbolizuje skutečnou nezávislost, soběstačnost a osobní úspěch. Belial představuje živel země a najdeme v něm magii, která stojí oběma nohama pevně na zemi - pravé, nefalšované, magické postupy - žádné otřepané mystické fráze, postrádající objektivní logiku. Neváhejte! Zde jsou základní fakta!

TEORIE A PRAXE SATANSKÉ MAGIE

(Definice a cíle)

Definice magie, používaná v této knize zní; Změny situací či jevu v souladu s naším přáním, jež by při užití běžně přijímaných metod zůstaly nezměněny. Tím nepochybně vzniká značný prostor pro osobní interpretaci. Někdo možná namítne, že tyto návody a procedury nejsou ničím jiným než aplikovanou psychologií či vědeckým faktem, oděnými do magické terminologie - dokud v textu nenarazí na pasáž, jež se nezakládá na žádných známých vědeckých faktech. Právě z tohoto důvodu jsme se nesnažili omezovat uváděné výklady zavedenou nomenklaturou. Magie není nikdy vědecky zcela vysvětlitelná, zato veda byla v určitých obdobích za magii považována.

Mezi bílou a černou magií není žádný rozdíl kromě nafoukaného pokrytectví, morální nadutosti poznamenané pocitem viny a faktu, že bílý magik klame sám sebe. V klasické náboženské tradici je bílá magie provozována s altruistickými, dobrými úmysly. Černá magie naopak slouží k obohacování, zvětšování osobní moci a ke zlým účelům. Nikdo na Zemi se ještě nevěnoval studiu okultismu, metafyziky, jógy a dalších dobrých koncepcí, aniž by tím sledoval uspokojení vlastního ega a získání osobní moci. Někteří lidé prostě raději nosí žíněné košile, a jiní dávají přednost sametu či hedvábí. Co přináší jednomu rozkoš, znamená pro druhého bolest, a totéž platil pro dobro a zlo. Každý adept čarodějnictví je přesvědčen, že on jedná správně.

V rámci magie rozeznáváme dvě kategorie: rituální neboli obřadní, a nerituální čili manipulativní. Rituální magie spočívá v provádění formálního obřadu, který se alespoň částečně odehrává na místě zvláště k tomu určeném a ve stanovenou dobu. Jejím hlavním účelem je získat adrenální energii, která by se jinak ztratila, a další emočně vyvolanou energii a přeměnit je v dynamicky přenosnou sílu. Nejde o intelektuální, nýbrž o čistě emoční akt. Jakákoliv intelektuální aktivita musí proběhnout před obřadem, nikoli při něm. Tento druh magie je někdy označován jako VETŠÍ MAGIE.

Nerituální čili manipulativní magie, zvaná též MENŠÍ MAGIE jsou vlastně triky, prováděné s pomocí různých nástrojů a připravených situací, které mohou při šikovné manipulaci vyvolat změnu v souladu s naší vůlí. V dřívějších dobách se této magii říkalo kouzla, cáry a uhranutí.

Většina obětí čarodějnických procesů vůbec nebyly čarodějnice. Často se jednalo o potrhle staré ženy, které byly buďto senilní nebo se vymykaly konvencím. Dalšími oběťmi bývaly výjimečně přitažlivé ženy, které odmítaly nabídky mocných mužů. Skutečné čarodějnice stály před tribunálem nebo na popravišti jen zřídka, jelikož byly zběhlé v umění svádět, takže dokázaly okouzlit muže a zachránit si život. Většina pravých čarodějnic spala s inkvizitory. Zde je třeba hledat původ výrazu osobní kouzlo. Základním kapitálem moderní čarodějnice je schopnost okouzlit či využít svého půvabu. Slovo fascinace má také okultní původ, vztahovalo se totiž k uhranutí. Upoutat něčí pohled, jinými slovy fascinovat, okouzlit, znamenalo uhranout dotyčného a přivolat na něj pohromu. Ženu, která dokázala okouzlovat muže, proto považovali za čarodějnici.

Schopnost účinně využívat POHLEDU je nedílnou součástí vzdělání adepta čarodějnictví. Abyste mohli někým manipulovat, musíte být schopni nejdříve upoutat jeho pozornost a udržet si ji. Existují tři metody, jak toho dosáhnout: využití sexu, sentimentu nebo podivnosti, propadne jejich kombinace. Čarodějnice musí být k sobě poctivá a rozhodnout sama, do které kategorie nejspíše patří. První kategorie, sex, je zcela evidentní. Jde-li o půvabnou nebo sexuálně přitažlivou ženu, měla by udělat vše, aby byla co nejsvůdnější. Sex používá jako svůj nejsilnější nástroj. Jakmile upoutala sexuální přitažlivostí mužovu pozornost, muže si s ním dělat, co chce. Druhou kategorií je sentiment. Sem patří většinou starší ženy. Lze do ní zařadit i čarodějnice typu paní kuchařinka, která bydlí v malé chaloupce a lidé ji považují za mírně potrhlou. Děti jsou obvykle očarovány její fantazií a mladí lidé ji vyhledávají, neboť od ní očekávají moudré rady. Díky své nevinnosti dokáží děti vidět její magické schopnosti. Tím, že se přizpůsobí představě o milé paní ze sousedství, může mást lidi, aby dosáhla svých cílů. Do třetí kategorie spadá vše, co se týká podivnosti. Hodí se pro ženu, která vypadá divně nebo strašidelně. Když dokáže svého zjevu využít, muže snadno manipulovat lidi, kteří se bojí, co by jim asi udělala, kdyby nevyhověli jejím přáním.

Mnoho žen lze zařadit do více než jedné z těchto kategorií. Například mladá dívka, která vypadá svěže a nevinně a současně je hodně sexy, spojuje sex se sentimentem. Nebo typ femme fatale, který kombinuje sexappeal s temnými podtóny, používá sex a podivnost. Každá čarodějnice

musí posoudit své přednosti a rozhodnout, do které kategorie patří, a tyto přednosti pak musí patřičně využít.

Aby se z muže stal úspěšný čaroděj, musí se také zařadit do správné kategorie. Pohledný či sexuálně přitažlivý muž samozřejmě patří do první kategorie zvané sex. Kategorie druhá, sentiment se hodí pro staršího muže, který může vypadat jako skřítek nebo lesní čaroděj. Hodný starý dědoušek (často starý zvrhlík!) také patří do této kategorie. Třetí typ představuje muž, jehož zjev budí dojem čehosi zlověstně temného či přímo ďábelského. Každý z těchto mužů bude užívat své schopnosti očarovat víceméně obdobně, jak bylo uvedeno v případě žen. Vizualní metaforika používaná k vyvolání emočních reakcí je samozřejmě nejdůležitějším nástrojem menší magie. Každý, kdo je dost hloupý, aby tvrdil, že vzhled nehraje žádnou roli se velice mýlí. Přitažlivý vzhled není sice bezpodmínečně nutný, ale vyhraněnou osobnost mít musíte!

Dalším důležitým manipulačním faktorem v menší magii je pach. Vzpomeňte si, zvířata se bojí všeho, co nemá žádný pach, a jsou nedůvěřivá! I když můžeme jakožto lidé mnoho soudu založených na čichu vědomě odmítat nebo zlehčovat, jsme stejně jako čtyřnohá zvířata tímto smyslem motivováni. Jste-li muž a chcete-li okouzlit nějakou ženu, nechte přirozené pachy vašeho těla, aby prostoupily vaše bezprostřední okolí, budou působit jako živočišný kontrast k rouchu společenské zdvořilosti, do něhož se odíváte.

Jste-li ženou a toužíte-li svést nějaké muže, nebojte se, že byste se ho mohla dotknout tím, že jste nevydrbala šťávy a vůně svého těla nebo že ono místo mezi vašimi stehny není suché a sterilní. Tyto přirozené pachy patří k sexuálně stimulačním prostředkům, které nám ve své magické moudrosti dala příroda.

Mezi citová stimulans radíme vůně, které vyvolávají příjemné vzpomínky a nostalgii. Chcete-li okouzlit muže pres žaludek, začíná to vnímáním vůní při vaření! Citový typ čarodějnice zjistí, že toto kouzlo patří k nejužitečnějším. V této souvislosti snad není hrubostí zmínit se o případu muže, který chtěl kdysi okouzlit jednu mladou ženu. Ztratila v dětství domov a jeho radosti. Shodou okolností byla jejím domovem rybářská vesnice. Protože se onen muž vyznal v praktikách menší magie, chytře si vsunul do kapsy u kalhot makrelu, a sklídl žen, jakou jinak přináší jen velká láska.

TŘI DRUHY SATANSKÉHO RITUÁLU

Praxe satanské magie zahrnuje tři druhy obřadu. Každý z nich odpovídá jinému základnímu typu emočního vzrušení. První z nich můžeme nazvat sexuální rituálem.

Sexuální rituál se vlastně shoduje s tím, co se obvykle nazývá kouzlo lásky. Smysl tohoto rituálu spočívá ve vyvolání odezvy v člověku, po němž toužíte, event. přivolání partnera, který by naplnil vaše sexuální touhy. Pokud nemáte dostatečně silnou představu určitého člověka či typu, aby dokázala vyvolat přímé sexuální vzrušení vrcholící orgasmem, vaše konání se nesetká s úspěchem. Důvod je prostý: i kdyby byl rituál úspěšný, bylo by vám to k ničemu, když nedokážete využít příležitosti, protože nejste dost vzrušení. Není totiž těžké zaměnit kouzlení motivované postranními úmysly s očarováním, jež má uspokojit vaše sexuální touhy.

Pokud se čarování zaměřené k vlastnímu prospěchu spojuje s obřadnou magií, patří buď k rituálům soucitným nebo destruktivním, případně k oběma typům. Jestliže něco chcete nebo potřebujete tak zoufale, že jste z toho smutní a trápíte se, a přitom můžete svého cíle dosáhnout pomocí čaru a kouzel, aniž byste někomu ublížili, pak může vaši moc zvýšit soucitný rituál. Pokud si přejete po zásluze očarovat nebo lapit obět, s níž máte své plány, použijete destruktivní rituál. Tohoto rozdělení je třeba dodržovat, protože kdybyste k dosažení kýženého cíle zvolili nevhodný rituál, mohlo by vám to způsobit značně komplikované problémy.

Jako dobrý příklad může posloužit dívka, kterou neustále obtěžuje neodbytný nápadník. Pokud mu nezavdala žádnou příčinu, měla by si uvědomit, že jde o psychického upíra, a klidně ho nechat hrát masochistickou roli. Jestliže ho ale lehkovážně sváděla, vzbudila jeho naděje a pak se diví, že je předmětem vytrvalé sexuální touhy, může poděkovat jen sama sobě. Takové jednání je pouze "přífukováním" ega a je dáno naučeným popíráním ega, které si pak vynucuje takové triky. Satanistka má ego dostatečně silné, aby využívala čary jen pro vlastní sexuální uspokojení nebo k získání moci či úspěchu v nějaké oblasti.

Druhý typ rituálu se týká soucitu. Rituál soucitu nebo citovosti je prováděn s úmyslem pomoci jiným, případně sobě. Tímto rituálem lze ovlivnit například zdraví, rodinné štěstí, podnikání, hmotné a vědecké úspěchy apod. Tento druh obřadu by bylo možno považovat za ryzi dobročinnost, máme-li na paměti, že s dobročinností se má začínat doma.

Třetí motivační silou je destrukce. Jde o obřad, jehož použití je vyvoláno vztekem, nevolí, pohrdáním, opovržením nebo čirou nenávisť. Je známý jako očarování, kletba nebo ničivé kouzlo,

Jednou z nejrozšířenějších mylných představ o praktikách rituální magie je, že člověk musí nejdříve věřit v její moc, aby mu mohla uškodit nebo ho zničit. Nic není dál od pravdy. Největší posměváčci byli vždy nejvhodnějšími oběťmi škodlivých kouzel. Důvod je děsivě prostý. Když příslušník primitivního kmene zjistí, že na něj nepřítel seslal kletbu, první, co udělá, bude, že poběží za nejbližším šamanem či kouzelníkem. Stále si uvědomuje ohrožení a přítomnost zla, a víra v moc kletby je tak silná, že podnikne vše, aby ji zlomil. Pomocí soucivé magie pak může bojovat s jakýmkoliv zlem, jež se mu postaví do cesty. Takový člověk si dává pozor na každý krok, a raději nic neriskuje.

Osvícený člověk, který o podobných pověrách nechce ani slyšet, naopak zatlačí instinktivní strach z kletby do podvědomí, a tím si pěstuje pozoruhodně destruktivní sílu, která se s každým dalším neštěstím ještě násobí. Kdykoliv ho potká nový nezdár, nevěřící přirozeně automaticky popře jakoukoliv souvislost s kletbou, zvláště v jeho případě. Toto důrazné vědomé popření účinnosti kletby je její hlavní složkou, zaručující úspěch, protože čaroděj navodí situaci, v níž jsou neštěstí či nehoda velmi pravděpodobné. V mnoha případech obět popírá, že by magie mohla jakkoliv ovlivnit její život a někdy tuto možnost nepřipustí ani na smrtelném loži - ale čaroděj je naprosto spokojen, pokud se dostaví očekávané výsledky. Je třeba připomenout, že pokud jsou výsledky vašeho konání v souladu s vaší vůlí, je úplně jedno, jestli mu někdo přikládá význam nebo ne. Superlogik vždy dokáže vysvětlit spojitost mezi magickým rituálem a konečným výsledkem jako dílo náhody.

Ať už má magie konstruktivní nebo destruktivní cíl, její úspěch závisí na receptivitě osoby, která je předmětem požehnání nebo kletby. V případě sexuálního nebo soucivního rituálu pomáhá, pokud příjemce v magii věří; obět urknutí nebo kletby je snadnější zničit, pokud v magii NEVĚŘÍ! Jestliže si člověk uvědomuje význam strachu, potřebuje prostředky a způsoby, aby se proti němu mohl bránit. Nikdo není vševědoucí, a dokud existuje nejistota, bude existovat i obava z neznáma, které v sobě zahrnuje potenciálně nebezpečné síly. Právě tento

přirozený strach z neznáma, blízký příbuzný fascinace neznámem, tlačí logicky založeného člověka k rozumovým vysvětlením. Vědce vede k objevům zřejmě právě jeho schopnost úžasu. Je smutné, že ten, kdo se považuje za logika, je často poslední, kdo chápe podstatu rituální magie.

Když hluboká víra a vroucí nadšení dokáží, že se na tele objeví rány, jaké údajně utrpěl Kristus, říká se tomu stigmata. Tyto rány se objeví následkem soucitu, vypjatého až k výraznému emočnímu extrému. Proč bychom tedy měli pochybovat o ničivých důsledcích mezních stavu strachu a hrůzy? Takzvaní démoni mají teoreticky moc roztrhat tělo na kusy; stejně tak hrst dávno zrezivělých hřebíků dokáže v člověku přesvědčeném, že visí na kříži Kalvárie, vyvolat extázi, až z něj kape krev.

A proto se nikdy nepokoušejte přesvědčit skeptika, na něhož byste chtěli seslat kletbu. Nechtě ho, ať se pošklebuje. Kdybyste ho poučovali, zmenšíte tím své šance na úspěch. Když se bude vysmívat vaší magii, vlídně mu naslouchejte s pocitem jistoty, že jeho dny budou naplněny zmatkem. Jestliže je skutečně hoden opovržení, pak z milosti Satanovy možná dokonce zemře - s posměškem na rtech!

VÝZVA K TEM, KDO CHTĚJÍ PRAKTIKOVAT TATO UMĚNÍ

Pokud jde o sex nebo chtíč: Plně využijte zaříkání a kouzel, která účinkují; jste-li muž, vnořte do ní svůj vztyčený úd se smilnou rozkoší; jste-li žena, rozevřete svůj klín s vlným očekáváním. Pokud jde o soucit: Buďte odhodláni nelitovat námahy vynaložené na pomoc poskytnutou ostatním, i kdyby se melo jejich nove získané blaho stát překážkou ve vaší životní dráze. Buďte vděční za vše, čeho se vám díky magii dostane.

Pokud jde o zkázu: Než vyšlete kletbu, ujistěte se, že JE VÁM JEDNO, jestli vaše obět žije nebo ne; pokud jí přivodíte zkázu, radujte se a nepodléhejte výčitkám svědomí.

RESPEKTUJTE TATO PRAVIDLA, JINAK SE ZCELA jistě SETKÁTE S PRAVÝM OPAKEM SVÝCH TUŽEB, A MÍSTO POMOCI DOJDETE ÚJMY!

RITUÁL ANEB INTELEKTUÁLNÍ DEKOMPRESNÍ KOMORA

Magický obřad může provádět jedna nebo více osob; je tedy třeba ujasnit si výhody obou přístupů.

Na rozdíl od soukromého obřadu jde u skupinového rituálu spíše o posílení víry a načerpání nových sil. Shromáždění lidí oddaných společné filozofii napomáhá obnovení víry v moc magie. Náboženství udržovala při životě právě jeho okázalost. Když se náboženství stává systematicky osamělou záležitostí, pak přesahuje do oblasti sebezapírání, které je v podstatě totožné s asociálním chováním.

Z tohoto důvodu by se měl satanista pokusit vyhledat další osoby, s nimiž by mohl obřady konat.

V případě kletby čili ničivého rituálu někdy pomáhá, je-li magikovo přání posíleno ostatními členy skupiny. Na tomto druhu obřadu není nic, co by mohlo jeho účastníkům být nepříjemné, protože jeho základními složkami jsou hněv a symbolické zničení vyhlédnuté oběti.

Rituál soucitu, kde je třeba beze studu přelévat slzy, eventuelně sexuální rituál s masturbačními a orgasmickými podtóny, mají největší šanci na úspěch, jsou-li prováděny v soukromí. Rozpaky či ostych by neměly mít v rituální síni místo, pokud nejsou součástí dané role, a pak jich lze vhodně využít - např. stud, který pociťuje slušná žena sloužící za oltář, ji může sexuálně vzrušovat.

I při zcela osobním rituálu je nejprve třeba sáhnout k tradičnímu úvodnímu zařikávání a magickým úkonům, teprve pak dojde na přehrávání intimních fantazií. Formální část rituálu lze provést v téže místnosti či síni jako část soukromou - nebo je možno provést formální obřad na jednom místě a osobní na jiném. Počátek i konec rituálu musí být provedeny v obřadní síni se symbolickým vybavením (oltář, kalich, atd.).

Stylizovaný začátek a konec obřadu působí jako dogmatický, protiintelektuální nástroj, jehož smysl spočívá v oddělení aktivit a souvislostí vnějšího světa od toho, co se odehrává v obřadní síni, kde je třeba soustředit veškerou energii a vůli. Pro intelektuála je tato stránka obřadu nejdůležitější, neboť především on potřebuje efekt dekompresní komory, vyvolaný zařikáváním, zvony, svícemi a dalšími okrasami. Pak teprve může prostřednictvím projekce a využitím představ nechat působit své čiré a vědomé touhy,

Intelektuální dekompresní komoru satanské svatyně lze, stejně jako všechny náboženské obřady, považovat za školu dočasné nevědomosti. Rozdíl spočívá v tom, že satanista si je vědom, že pracuje s určitým druhem umele navozené nevědomosti, aby rozvinul svou vůli, zatímco stoupenci jiných náboženství to nevědí, a pokud ano, oddávají se sebeklamu, jež takové poznání nedovoluje. Jejich ego je již díky neustálému náboženskému omílání příliš labilní, aby jim dovolilo přiznat si, že se dobrovolně odsuzují k nevědomosti!

FAKTORY OVLIVŇUJÍCÍ PROVOZOVÁNÍ SATANSKÉ MAGIE

A. Touha

Prvním faktorem při provádění rituálu je touha, přání, též známé jako motivace, pokušení nebo citové přesvědčení. Pokud po výsledku opravdu netoužíte, neměli byste se pokoušet obřad provádět.

Nemůžete získat praxi v čarování, čaroděj muže provádět triky, jako třeba pohybovat neživými předměty, pouze v případě, že cítí silnou emoční potřebu, aby se tak stalo. Je pravda, že pokud si přeje získat moc tím, že udělá magickými výkony dojem na ostatní, musí předložit hmatatelný důkaz svých schopností. Satanská koncepce magie nicméně nehledá uspokojení v prokazování magických dovedností.

Satanista provádí rituál, aby dosáhl naplnění svých tužeb, a nikdy by neztrácel čas ani sílu vůle na něco tak zbytečného, jako je třeba skutálení tužky se stolu pomocí kouzla apod. Množství energie, potřebné k levitaci čajového šálku by postačilo k vsugerování nějaké myšlenky skupině lidí vzdálených půl světa, aby jednali v souladu s vaší vůlí. Satanista ví, že i kdyby se vám podařilo dostat šálek do vzduchu, stejně by se našel někdo, kdo by to považoval za trik. Když satanista chce, aby předměty pluly vzduchem, používá zrcadel, drátu nebo jiných pomůcek, a šetří si sílu pro zvětšování vlastní moci a bohatství. Všechna nadaná média a mystici pravé cesty se zavázanýma očima a zapečetěnými obálkami praktikují cistou a aplikovanou jevištní magii, a každý přiměřeně zručný eskamotér ze zábavního parku nebo kabaretu by dokázal jejich výkony napodobit - i když by možná chyběly svatouškovské duchovní podtóny.

Malé dítě zjišťuje, že když si něco dostatečně intenzivně přeje, většinou toho dosáhne. To dává smysl, chtění je příznakem touhy, zatímco modlitba je provázena zlou předtuchou. Písmo svaté touhu pokřivilo a udělalo z ní chtíč, chamtivost a lakotu. Buďte jako děti a nepotlačujte touhu, jinak ztratíte kontakt s hlavním prvkem potřebným k provádění magie. Nechtě se uvést v pokušení a vezmete si to, co vás pokouší, kdykoliv je to jen možné!

B. Načasování

Pro každou úspěšnou situaci je jednou z nejdůležitějších podmínek správné načasování. Zvolení správného času rozhoduje o úspěchu či neúspěchu magického rituálu ještě daleko větší měrou. Nejvhodnější chvíle pro seslání kletby či kouzla, očarování nebo zařikávání je tehdy, kdy je objekt ve stavu největší receptivity. Vnímavost k vůli čaroděje je nejvyšší, když je příjemce co možná nejpasivnější. Bez ohledu na sílu své vůle, je samozřejmě hodně pasivní, když spí. Tyto chvíle jsou proto nejvhodnější dobou k vyslání vaší magické energie.

Existují určitá období spánkového cyklu, kdy je spáč vnímavější k vnějším vlivům. Člověk, který je normálně unaven po celodenní práci, bude spát jako pařez, dokud si tělo a mozek neodpočinou. Období hlubokého spánku trvá obvykle od čtyř do šesti hodin, pak je vystřídáno obdobím snění, které trvá dvě až tři hodiny, eventuálně až do probuzení. Právě v období snění je mozek nejvnímavější k okolním či nevědomým vlivům.

Předpokládejme, že čaroděj hodlá vyslat kletbu na někoho, kdo chodí obvykle spát v 11 hodin večer a vstává v sedm ráno. Nejvhodnější doba k provedení rituálu je tedy kolem páté hodiny ranní čili dvě hodiny před probuzením.

Je třeba zdůraznit, že čaroděj musí v tu chvíli být na vrcholu sil, neboť při provádění rituálu slouží jako vysílač. Podle tradice jsou čarodějnice a čarodějové noční tvorové, což je zcela pochopitelné. Chceme-li vyslat myšlenkovou energii na nic netušícího spáče, neexistuje lepší rozvrh dne! Kdyby tak lidé věděli, jaké myšlenky jsou jim ve spánku vkládány do hlavy! Ve stavu snění se rodí značná část budoucnosti. Při probuzení se zjevují velké myšlenky a mozek, který si je v bdělém stavu zapamatuje, vymyslí mnohé další. Ale ten, kdo se řídí myšlenkami, o nichž nic neví, je záměrně veden do situací, které se budou později vysvětlovat jako osud, vůle boží nebo neštěstí.

Každý z nás má během dne období, kdy je schopen přijímat čarodějovu vůli. V těchto chvílích denního snění, nudy, nebo když se čas vleče, jsme nejvíce ovlivnitelní.

Je-li objektem vašeho zařikávání žena, nezapomínejte na význam menstruačního cyklu. Kdyby člověk během svého neuspokojivého vývoje zcela neotupěl, poznal by, stejně jako čtyrnohá

zvířata, kdy je samice sexuálně nejvnímavější. Lidský nos, i když není poníčen levnými opiáty, není normálně vybaven, aby zachytil výmluvné erotické pachy. I kdyby však člověk měl takovou schopnost olfakce, hledaná osoba by ho nejspíše svedla se stopy použitím značného množství parfému, který překryje a oslabí pohoršivé pachy, nebo by účinnými deodoranty vypátrání zcela znemožnila.

Pres tyto nepříznivé okolnosti je muž stále podvědomě schopen rozpoznat změny v chemii ženského těla, a podle toho je buď přitahován nebo odpuzován. Umožňuje to smyslový vjem čichové povahy. Vědomé užití těchto schopností bychom si nejlépe procvičili, kdybychom se vrátili zpět do stadia čtyřnohých zvířat, což ovšem tem, kdo mají slabý žaludek muže zavánět lykantropií (Schopnost nabývat vlčí podoby pomocí magie - pozn.překl.). Nicméně existuje snadnější cesta: prostě si zjistit přesný menstruační cyklus ženy, kterou jste si vyhlédli jako objekt. Průměrná žena je sexuálně nepřístupnější těsně před a po periodě. Čaroděj proto považuje čas spánku v těchto dnech za nejvhodnější období pro vstěpování myšlenek nebo motivace sexuální povahy.

Čarodějnice mají k dispozici daleko větší časové rozpětí, kdy mohou vysílat svá kouzla na žádoucího muže. Sexuální puzení je u mužů daleko stálejší než u žen (přestože je mnoho žen, které se vyznačují stejnou či dokonce větší sexuální touhou), proto není přesné načasování na den tak důležité. Každý muž, který neztratil veškerou sexuální energii, je pro šikovnou čarodějnici snadnou kořistí. Období po jarní rovnodennosti je u muže nabito sexuální vitalitou a on sám se v souladu s tím i projevuje, čarodějnice tedy musí sáhnout k silnějším prostředkům, aby se nezahleděl jinam.

Na ustrašenou otázku Copak proti čárům není žádná obrana? je třeba odpovědět takto: Ano, je. Nesmíte nikdy spát, oddávat se dennímu snění, musíte pořád myslet na něco důležitého a nikdy nesmíte mít otevřenou mysl. Pak budete chráněni proti magickým silám.

C. Představivost

Dospívající chlapec, který pečlivě vyzývá do kury stromu srdce s iniciálami svými a své milované, chlapeček, který si celé hodiny kreslí elegantní automobily, malé děvčátko, které chová potrhanou a omlácenou panenku a myslí si, že je to krásné děťátko - tito nadaní čarodějové a čarodějky, přirození kouzelníci, používají magický prvek známý jako představivost, na němž závisí úspěch každého rituálu.

Děti, které se nestarají, jestli mají výtvarné nadání nebo jiné tvůrčí schopnosti, sledují své cíle s pomocí výtvaru své fantazie. Zato civilizovaní dospělí lidé jsou ke svým tvůrčím projevům daleko kritičtější. Primitivní čaroděj klidně muže při svých magických obřadech úspěšně použít figurku z bláta nebo hrubou kresbu. PRO NĚJ je podoba přesně taková, jaká má být.

Vše, co slouží k vystupňování vzrušení v průběhu rituálu, přispívá k jeho úspěchu. Jakákoli kresba, malba, socha, literární projev, fotografie, součást oděvu, vůně, zvuk, hudba, scénka či vymyšlená situace, kterou lze vtělit do obřadu, čaroději poslouží.

Obrazy a symboly jsou mnemotechnickou pomůckou, jež šetří intelekt, fungující náhražkou za něco reálného. S představami lze manipulovat, je možné je vyvolat, obměňovat a vytvářet, vše podle čarodějovy vůle, produkt imaginace se stává vzorcem, vedoucím ke skutečnosti.

Pokud si chcete užít sexuálních radovánek s tím, koho jste si zvolili, pak jako integrální součást obřadu musíte situaci, po níž toužíte, vytvořit na papíře, plátně, psaným slovem, atd., a přitom co nejvíc přehánět.

Pokud máte hmotná přání, musíte upřeně hledět na obrazy věcí, které chcete - obklopte se vůněmi a zvuky, které tyto předměty vyvolávají - vytvořte magnet, který situaci nebo věc, po které toužíte, přitáhne!

Abyste si pojistili zničení nepřátel, musíte zničit jejich podoby! Musí být zastřeleni, ubodáni, otráveni, upáleni, rozdrčení, utopeni či roztrháni co nejpřesvědčivějším a nejsuggestivnějším způsobem! Není těžké pochopit, proč náboženství pravé cesty hledí s takovou nelibostí na modly. Spodobně užívané čarodějem je fungující mechanismus vedoucí k hmotné skutečnosti, která je přímým protikladem esoterické spirituality.

Jistý Rek, který se vyznal v magii, kdysi zatoužil po žene, která by uspokojila veškeré jeho touhy. Byl tak posedlý nemožností nalézt předmět svých snů, že začal takové překrásné stvoření sám vytvářet. Když dílo dokončil, tak opravdově a neodvolatelně se do ženy, již stvořil, zamiloval, že už nebyla z kamene, ale měla lidské tělo, byla živá a teplá. Mágovi Pygmaliónovi se tak dostalo nejvyššího z magických dobrodiní a krásná Galatea byla jeho.

D. Nasměrování

Jednou z nejvíce přehlížených okolností při provozování magie je nahromadění síly a její následné nasměrování k uspokojivému výsledku.

Adepti čarodějnictví obvykle vykonají rituál a pak s hroznou úzkostí čekají na první známky úspěchu. Přestože jsou odhodlaní a cílevědomí, mohli by stejně dobře padnout na kolena a dát se do modlení, protože úzkost, kterou cítí při očekávání kýžených výsledku, likviduje každou reálnou šanci na úspěch. Navíc není jisté, jestli se jim s takovým postojem podaří nashromáždit dostatek energie potřebné k rádnému provedení obřadu.

Pokud si na situaci, na níž má být založen váš rituál, budete stěžovat nebo o ní budete pořád mluvit, můžete si být jisti, že příliš rozptýlíte a rozředíte to, co má být rituálně nasměrovanou silou. Jakmile vznikla touha dostatečně silná, aby bylo možno sáhnout po magických silách, je třeba podniknout vše, aby se tato přání symbolicky ventilovala PŘI PROVÁDĚNÍ RITUÁLU - NE před ním nebo po něm!

Smyslem rituálu je osvobodit čaroděje od myšlenek, jež by ho nakonec zničily, kdyby se jimi stále zabýval. Přemítání, denní snění a neustálé spekulování spaluje emoční energii, kterou je jinak možno soustředit a dynamicky použít, nemluvě o skutečnosti, že stravující úzkost snižuje i normální produktivitu.

Čarodějnice, jež vysílá kouzla mezi dlouhým vysedáváním u telefonu, když čeká, že jí vytoužený milenec zavolá; strádající čaroděj, který přivolává Satanovo požehnání, a pak čeká jako na jehlách, až přijde šek; muž, sklíčený nespravedlností, která se mu stala, proklel svého nepřítele a s protaženým obličejem a čelem plným vrásek se těžce plahočí dál - to jsou příklady špatně směřované emoční energie.

Není divu, že se čaroděj cesty ctnosti obává odplaty za seslání zlého kouzla! Vysílající, pronásledovaný pocity viny, si může být odplatou jist - postará se o ni právě jeho špatné svědomí!

E. Faktor rovnováhy

S faktorem rovnováhy je třeba počítat při provádění rituální magie, týkající se spíše rituálu touhy a soucitu než sesilání kleteb. Představuje sice malou, ale mimořádně důležitou součást rituálu.

Schopnost uvědomení a úplného poznání tohoto faktoru si osvojí pouze málo čarodějnic a čarodějů. Jde zkrátka o to, rozpoznat typ člověka a situace tak, abyste s použitím magie dosáhli co nejnázne co nejlepších výsledku. Poznání mezi vlastních možností vyžaduje zvláštní druh introspekce, která může čaroději připadat nemožná, mnohdy ale může rozhodovat o úspěchu či neúspěchu.

Pokud vaše pokusy dosáhnout svého cíle pomocí větší či menší magie neustále selhávají, zamyslete se nad těmito věcmi: nestali jste se obětí nesprávně orientovaného, zbytnělého ega, jež vás přimělo, že jste zatoužili po něčem nebo po někom, aniž by existovala reálná šance, že toho dosáhnete? Nejste jako nenadány člověk bez hudebního sluchu, který se pomocí magie pokouší dosáhnout, aby všichni obdivovali jeho nemuzikální hlas? Nejste pouze obyčejná, nepřitažlivá čarodějnice, která má velké nohy, nos jako bramboru, nafouklé ego a navrch ještě těžkou akné, a která vysílá kouzla, aby polapila fešáčkou filmovou hvězdu? Nejste jen primitivní, neohrabaný a oplzlý pobuda s vyžranými zuby, který touží po smyslné mladé striptérce? Je-li tomu tak, naučte se pracovat s faktorem rovnováhy, jinak se musíte rovnou smířit s věcnými prohrami!

Schopnost přizpůsobit touhy svým možnostem je velký dar. Jen málo lidí si dokáže uvědomit, že pokud nejsou schopni získat maximum, platí přísloví lepší něco nežli nic. Chronický ztroskotanec je člověk, který i když má prázdné kapsy, odmítne s úšklebkem šanci vydělat padesát tisíc, protože to není rovnou milión.

Jednou z největších zbraní čaroděje je poznání sebe sama, svého nadání, schopností, fyzické přitažlivosti a nedostatku, atd. Zároveň dobře ví, kdy a kde a na koho co použít! Člověk, který nemá co nabídnout, a předstupuje před úspěšného muže s grandiózní radou a příslibem bohatství se podobá bleše, která šplhá slonovi po noze a chce ho znásilnit!

Ctižádostivá čarodějnice, která klame sebe samu a myslí si, že dostatečné mocné kouzlo musí být, přes magickou nerovnováhu, vždy úspěšné, zapomíná najedno základní pravidlo: MAGIE JE JAKO PŘÍRODA SAMA, K DOSAŽENÍ ÚSPĚCHU V MAGII JE TŘEBA PRACOVAT V SOULADU S PŘÍRODOU, NE PROTI NÍ.

SATANSKÝ RITUÁL

A. VĚCI, KTERÉ JE TŘEBA VĚDĚT, NEŽ PŘISTOUPÍTE K RITUÁLU:

1. Osoba konající rituál stojí během obřadu čelem k oltáři a symbolu Bafometa, s výjimkou situací, jež vyžadují jiné pozice.
2. Oltář by měl být pokud možno proti západní zdi.
3. U rituálů prováděných jednou osobou není třeba role kněze. Pokud se na obřadu podílí více než jedná osoba, jeden z účastníků musí vystupovat jako kněz. Při soukromém rituálu se vykonavatel řídí pokyny pro kněze.
4. Když osoba vystupující jako kněz pronese slova šemhamforaš a Sláva Satanovi! ostatní účastníci je opakuji. Po sborovém opakování Sláva Satanovi! se vždy ozve gong.
5. Mluvení (s výjimkou vlastního obřadu) a kouření je po počátečním zvonění zakázáno. Konec obřadu opět ohlašuje zvon.
6. Kniha Belialova obsahuje základy satanské magie a rituálu. Než se pokusíte o rituály popsané v Knize Leviathanově, je bezpodmínečně nutné, abyste přečetli a pochopili celou knihu Belialovu. Pokud jste tak neučinili, nemůžete od následujících třinácti kroků očekávat sebemenší úspěch.

B. TŘINÁCT KROKŮ

(Viz Pomůcky užívané při satanském rituálu, kde naleznete podrobnější pokyny)

1. Oblékněte si rituální oděv.
2. Shromážděte pomůcky, potřebné k obřadu; zažehněte svíce a zhasnete všechny venkovní světelné zdroje; nalevo a napravo od oltáře umístěte podle pokynů pergameny.
3. Pokud za oltář slouží žena, zaujme své místo - hlavou k jihu, nohama k severu.
4. Vyzváněním zvonu očistěte ovzduší.
5. Nyní kněz nahlas čte Vzývám Satana a Pekelná jména, uvedená dále (viz Kniha Leviathanova). Účastníci opakuji po knězi jednotlivá Pekelná jména.
6. Napijte se z kalicha.
7. Kněz se otáčí proti směru hodinových ručiček a ukazuje mečem na všechny světové strany a vyvolává jednotlivá Knížata pekel: Satana z jihu, Lucifera z východu, Beliala ze severu a Leviathana ze západu.
8. Proveďte žehnání falem (pokud ho používáte).
9. Kněz čte nahlas příslušnou invokaci pro daný obřad: Smyslnosti, Soucitu nebo Destrukce (viz. Kniha Leviathanova).
10. V případě soukromého rituálu je tento krok mimořádně důležitý. O samotě lze vyjádřit i nejtajnější tužby, takže při přehrávání, slovním vyjadřování či zobrazování svých přání byste se v žádném případě neměli držet zpátky. Právě při tomto kroku se črtá, balí a odesílá k příjemci váš návod.

(A)

JAK PŘIVOLAT PARTNERA K UKOJENÍ CHTÍČE NEBO NAVODIT SEXUÁLNĚ USPOKOJIVOU SITUACI

Opusťte oltář a přesuňte se na místo, ať už v téže místnosti či v jiné, které je příhodnější k provedení konkrétního rituálu. Pak ve své fantazii vytvořte co možná nejvěrnější model situace, po které toužíte. Nezapomeňte, že máte k dispozici pět smyslů, a proto své snění neomezujte najeden. Tyto pomůcky lze použít jednotlivě či v různých kombinacích:

- a.) grafické znázornování představ (kresba, malba, atd.).
- b.) písemné zachycení představ (povídky, hry, popisy vašich přání a jejich případný výsledek).
- c.) přehrání touhy ve scénce či dramatické hříčce, kdy s pomocí různých pomůcek k zesílení představivosti zachytíte buďto sami sebe nebo předmět vaší touhy (přenos).
- d.) libovolné vůně, vztahující se ke kýžené osobě nebo situaci.
- e.) libovolné zvuky či doplňující hluky, vyvolávající výraznou představu.

V této fázi rituálu by mělo dojít k výraznému sexuálnímu vzrušení. Po vyvolání dostatečně silných představ by měl nastat co možná nejintenzivnější orgasmus jako vyvrcholení tohoto

kroku. Lze ho dosáhnout libovolnými masturbačními či autoerotickými prostředky. Po dosažení orgasmu se vraťte k oltáři, a pokračujte krokem 11, popsaným na straně 107.

(B)

JAK ZAJISTIT POMOC NEBO ÚSPĚCH OSOBĚ, S KTEROU SYMPATIZUJEME ČI SOUCÍTÍME (VČETNĚ VÁS SAMOTNÝCH)

Zůstaňte v těsné blízkosti oltáře a představte si co možná nejpřesněji Osobu, již chcete pomoci (případně pocíťte hlubokou sebelítost). Vyjádřete své přání vlastními slovy. Jsou-li vaše city skutečně upřímné, budete přitom přelévát slzy, jimž byste se neměli bránit. Po tomto citovém cvičení pokračujte krokem 11, strana 107.

(C)

JAK DOSÁHNOUT ZNIČENÍ NEPŘÍTELE

Zůstaňte poblíž oltáře, pokud ovšem vám představy nepřicházejí lépe na nějakém jiném místě. Jako například v blízkosti oběti. Vytvořte obraz oběti a pak se ho snažte libovolným způsobem zničit. Lze to provést takto:

- a.) zapichováním špendlíků nebo hřebů do figurky, představující vaši oběť; panenka může být hadrová, z vosku, z rostlinného materiálu atd.
- b.) grafickým znázorněním způsobu zničení oběti; kresba, malba, atd.
- c.) živým literárním popisem neodvratného konce oběti.
- d.) podrobnou samomluvou, zaměřenou na vybranou oběť, popisující její muka a záhubu.
- e.) zohavením, poraněním, způsobením bolesti či nemoci spodobnění oběti, za použití dalších libovolných prostředků nebo pomůcek.

Tento krok obřadu by se měl pojit s intenzivní, vypočítanou nenávistí a pohrdáním; neměli byste se pokoušet zastavit děj, dokud se čaroděj následkem výdeje energie zcela nevyčerpá. Pak přejděte ke kroku 11.

11 a.) Jsou-li požadavky v písemné podobě, kněz je přečte nahlas, načež je spálí v plameni rituální svíce. Po každém přání se opakuje zvolání šemhamforaš a Sláva Satanovi!

11 b.) Pokud jsou přání formulována ústně, účastníci je jeden po druhém sdělí knězi. Ten pak opakuje žádost vlastními slovy, která jsou pro něj emočně nejvzrušivější. Po každé prosbě se opakuje zvolání šemhamforaš a Sláva Satanovi!

12 Kněz přečte příslušný Enošský klíč, na důkaz, že jsou účastní či oddáni silám pekel.

13 Zvon ohlásí opětovné znečištění ovzduší. Kněz pak pronese slova DOKONÁNO JEST.

KONEC RITUÁLU

C. POMŮCKY, UŽIVANÉ PŘI SATANSKÉM RITUÁLU

ODĚV

Mužští účastníci nosí černý oděv. Hávy mohou být buď s kápí nebo čapkou, a pokud účastník chce, mohou zakrývat i tvář. To má umožnit vyjádření různých emocí výrazem obličeje bez jakýchkoliv ohledů.

Zároveň to omezuje odvádění pozornosti na někoho jiného. Ženské účastnice nosí oděvy, které jsou sexuálně vzrušující, starší ženy mohou být v černém. Všichni mají amulety s pečeti Bafometovou nebo tradiční Satanův pentagram.

Muži oblékají rituální oděv před vstupem do obřadní síně, a mají ho na sobě po celý obřad. Rituální oděv lze u mužů nahradit jakýmkoli černým oblečením.

Černá je zvolena proto, že symbolizuje pekelné mocnosti. Ženy mají sexuálně přitažlivé oblečení, aby vyvolávaly u mužských účastníků vzrušení, a tím zvýšily produkci adrenalinu nebo bioelektrické energie, což zajistí lepší účinek obřadu.

OLTÁŘ

Nejstarší oltáře byly z masa a krve; přirozené lidské pudy a záliby byly základem, na němž stavěla všechna náboženství. Pozdější náboženství, která prohlásila přirozené lidské sklony za hříšné, udělala ze živých oltářů kamenné desky a hromady kovu.

Satanismus je spíše náboženstvím těla než ducha, proto je při satanských obřadech užíván oltář tvořený lidským tělem. Oltář má sloužit jako ústřední bod, k němuž se během obřadu upíná veškerá pozornost. Při satanském rituálu je užívána nahá žena, protože její přirozeností je pasivní přijímání a zároveň představuje matku Zemi.

Při některých rituálech může být nahota ženy sloužící za oltář nepraktická, může tedy být oblečena nebo částečně zakryta. Pokud provádí rituál žena, není třeba, aby další žena sloužila za oltář. Pokud oltář netvoří žena, další pomůcky používané při rituálu se mohou položit na zvýšený podstavec, na němž by jinak ležela. Pro velké skupinové obřady lze zkonstruovat speciální oltář, přibližně 130 až 160 cm vysoký a 180 až 200 cm dlouhý, na který si žena lehne. Není-li to možné nebo při soukromých obřadech, lze použít jakoukoli vyvýšenou podložku. Pokud slouží za oltář žena, další pomůcky lze umístit na stůl v dosahu kněze.

SYMBOL BAFOMETA

Symbol Bafometa užívali templáři jako znázornění Satana. Během doby nesl různá jména, například Kozel z Mendesu, Kozel tisícera mládí, Černý kozel, Jidášský kozel, a zřejmě nejprůhodněji, Kozel - Obětní beránek.

Bafomet představuje síly pekel, spojené s pohlavní plodností kozla. Ve své čisté podobě zachycuje pentagram lidskou postavu v pěticípé hvězdě - tři vrcholy nahoře, dva směřující dolů - která symbolizují duchovní založení člověka. V satanismu se pentagram také užívá, ale jelikož satanismus představuje tělesné pudy člověka, čili protiklad duchovní stránky, užívá se převrácený - tím dokonale odpovídá hlavě kozla. Rohy, představující dualitu, jsou vzdorně vystrčené kupředu, další tři cípy směřující dolů symbolizují popření sv. trojice. Hebrejské znaky ve vnějším kruhu symbolu pocházejí z magického učení Kabaly, dávají slovo Leviathan, had z vodní propasti ztotožňovaný se Satanem. Tyto znaky odpovídají pěti vrcholům obrácené hvězdy. Symbol Bafometa je umístěn na zdi nad oltářem.

SVÍCE

Swíce užívané při satanském rituálu představují Luciferovo světlo; Lucifer je nositelem světla, osvícení, živého plamene, planoucí touhy a plamenů pekelných.

Při satanském rituálu by se měly používat pouze černé a bílé svíce. Nikdy neužívejte víc než jednu bílou svíci, černých můžete mít, kolik je třeba k osvětlení obřadní síně. Nalevo od oltáře má stát alespoň jedna černá svíce, představující síly temnot a cestu nečistoty. Další černé svíce jsou umístěny, kde je potřeba osvětlení. Jedna bílá svíčka stojí napravo od oltáře a představuje pokrytectví bílých čarodějů a příznivců cesty čistoty. Žádný další zdroj světla není přípustný.

Černé svíce slouží k tomu, aby účastníci rituálu dosáhli úspěchu a moci, jejich plameny mají strávit pergameny, na nichž jsou napsána požehnání, požadovaná účastníky. Bílá svíce slouží ke zničení nepřátel. Pergameny, na nichž jsou napsány kletby, se pálí v plameni bílé svíce.

ZVON

Jeho výrazný zvuk má oznamovat začátek a konec rituálu. Kněz devětkrát zazvoní, obrací se přitom proti směru hodinových ručiček a vysílá zvuk zvonu do čtyř světových stran. Zvonění na začátku rituálu má pročistit ovzduší od všech vnějších zvuků; na konci zvýrazňuje rituální proces a zároveň slouží jako znečištění, označující konec.

Zvuk zvonu má být spíše hlasitý a pronikavý, ne měkký a cinkavý.

KALICH

Cíše nebo kalich představuje v satanském rituálu kalich extáze. V ideálním případě by měl být ze stříbra, ale pokud není k dispozici stříbrný, lze použít jakýkoli, z kovu, skla či kameniny - jen ne ze zlata. Zlato bylo vždy spojováno s řádnými náboženstvími a královstvím nebeským.

ELIXÍR

Povzbudivá tekutina čili Elixír života používaný pohany byl křesťanskou vírou poplíván a stalo se z něj posvátné mešní víno.

Mok, který původně pili pohané při svých rituálech, měl uvolnit a zvýraznit emoce účastníků obřadu. Satanismus neobětuje svého boha, jako to dělají ostatní náboženství. Satanista nepraktikuje takovou formu symbolického kanibalismu, mešní víno, používané křesťany, vrací jeho původnímu účelu - stimulování emocí, potřebných k satanskému rituálu. Není nutno užívat víno - hodí se libovolný nápoj lahodící patru, který zároveň povzbuzuje.

Elixír života se má pít z Kalichu extáze, jak bylo naznačeno výše, a to hned po vzývání Satana.

MEČ

Meč moci je symbolem agresivní síly a slouží jako prodloužení a posílení paže, již kněz gestikuluje a ukazuje. Podobný účel má kouzelný prut, užívaný v jiných formách magického rituálu.

Při Vyzývání Satana kněz ukazuje mečem na symbol Bafometa. Je také používán, jak je popsáno v Krocích rituálu, při vyvolávání čtyř Pekelných knížat. Když kněz přečte přání či žádost probodne špicí meče pergamen, na němž jsou napsány. Napíchnutý pergamen je potom vydán plameni svíce. Kněz naslouchá žádostem dalších účastníků, opakuje je a vkládá meč na jejich hlavy (jako při tradičním pasování rytířů).

Pro soukromé rituály, kdy nelze získat meč, postačí dlouhý nůž, hůlka nebo podobný předmět.

FALUS

Falus je pohanským symbolem plodnosti a představuje plození, mužnost a agresi. Je to další atribut, který byl rouhavě zneužit, aby se hodil do křesťanských obřadů zatížených pocitem viny. Církevní kropáč, či kropítka se svěcenou vodou, (latinsky aspergillum) používaný katolíky, je pokrytecká verze falu - vskutku pěkná proměna obyčejného penisu!

Jeden z pomocníků drží falus oběma rukama a dvakrát jím potřese směrem ke všem hlavním světovým stranám jako požehnání domu.

Lze použít libovolný falický symbol. Pokud není žádný k dispozici, je možné vymodelovat ho ze sádry, dřeva, vosku, hlíny, apod. Falus je nutný pouze při organizovaných skupinových rituálech.

GONG

Gong je používán k přivolání temných sil. Vždy, když účastníci opakují po knězi sláva Satanovi, zazní gong. Je nutný pouze při organizovaných skupinových rituálech. Vzhledem k lepšímu zvuku je vhodnější koncertní gong, ale pokud není k dispozici, lze použít jakýkoli gong s plným, sytým zvukem.

PERGAMEN

Pergamen je užíván proto, že jeho organické vlastnosti jsou slučitelné s přírodními živly. V souladu se satanským pohledem na oběť by měl být vyroben z kůže ovce, zabitá z nutnosti kvůli masu. Žádné zvíře by nemělo být zabito jen kvůli satanskému rituálu. Pokud není k dispozici prodávaný pergamen, vyrobený z již zabitá ovce, postačí obyčejný papír.

Pergamen je prostředek, umožňující, aby psané poselství či žádost byly stráveny plamenem svíce a vyslány do éteru. Požadavek je napsán na pergamenu nebo na papíru, nahlas přečten knězem a pak spálen v plameni černé nebo bílé svíce - podle povahy prosby. Před započítím rituálu se kletby položí vpravo od kněze, kouzla a požehnání vlevo.

(VODA)

KNIHA LEVIATHANOVA

BĚSNÍCÍ MORE

Pres opačná tvrzení stoupců nonverbálního vyjadřování je možno prostřednictvím verbální komunikace dosáhnout závratných výšin emoční extáze nebo mučivé úzkosti. Pokud má magický obřad zapojit úplné uvědomení všech smyslu, je třeba užít i vhodného zvukového doprovodu. Je samozřejmě jasné, že činy mluví hlasitěji než slova, ale slova se stávají monumenty myšlenek.

Možná nejnápádnějším nedostatkem tištěných magických zaklínadel dochovaných z minulosti je nedostatek emocí vyvolaný jejich přednesem. Jeden starý čaroděj, který se znal s autorem této knihy, kdysi užil vlastní invokace, která pro něho měla značný osobní význam v souvislosti s jeho magickými tužbami. V okamžiku, kdy do úspěšného vyvrcholení rituálu chybělo pouze několik okamžiků, mu došla slova. Jelikož si uvědomoval nutnost neztratit tempo emoční odezvy, rychle zaimprovizoval první slova vyvolávající vzrušení, jež mu přišla na mysl - několik veršů z básně od Rudyarda Kiplinga! S posledním blaženým přívalem adrenalinu byl schopen obřad úspěšně dokončit!

Následující invokace jsou sestaveny tak, aby zněly jako provolání plné jistoty, ne jako ukňourané zlé předtuchy. Proto v nich nenajdete plytké obětiny a prázdné a neupřímné skutky křesťanské lásky. Leviathan, nádherný Drak vodní propasti, se s burácením řítí jako vzdemuté more! Tyto invokace jsou jeho soudnou stolicí.

VYVOLÁVÁNÍ SATANA

In nomine Dei nostri Satanus Luciferi excelsi!

Ve jménu Satana, vládce Země, Krále světa, rozkazuji Silám temnot, aby vložily svou pekelnou moc do mých rukou!

Rozevřete dokořán brány Pekel a vyjdete z propasti, abyste mě pozdravili jakožto bratra (sestru) a přítele!

Dopřejte mi požitku, o nichž hovořím!

Vzal jsem jméno tvé za část sebe sama! Žiji jako volné zvíře, těším se z radostí těla! Přeji poctivým a proklínám zkažené!

Při všech Bozích Pekel, rozkazuji, aby se vše, o čem jsem hovořil, také stalo!

Přijďte a ozvěte se na svá jména! Projevte tak mé touhy!

SLYŠTE JMÉNA:

PEKELNÁ JMÉNA

Abaddon

Adramelech

Ahpuch

Ahriman

Amon

Apollyn

Asmodeus

Astarolh

Axazel

Baalberith

Balaam

Bafomet

Bastrym

Belzebub

Behemoth

Beherith

Bilé

Chemosh

Cimeries

Čort

Dagon

Damballa

Demogorgon

Diabolus

Dracula

Emma-O

Euronymus

Fenriz

Gorgo

Haborym

Hekaté

Ištar

Káli

Kojot

Lilith

Loki

Mammon

Mania

Mantus

Marduk

Mastema

Melek Taus

Mefistoteles

Metzli
Mictian
Midgard
Milcom
Moloch
Mormo
Naamah
Nergal
Nihasa
Nija
O-Yama
Pan
Pluto
Proseprina
Pwcca
Rimmon
Sabazios
Sammael
Samnu
Sedit
Sekhmet
Set
Shaitan
Shamad
Supay
Šiva
Tan-mo
Tezcatlipoca
Thamúz
Thoth
Tunrida
Typhon
Yaotzin
Yen-lo-Wan

Pozn.: Pekelná jména jsou zde uvedena v abecedním pořádku, aby se zjednodušil systém odkazu. Při vyvolávání jmen je možno přednést všechny, nebo vybrat jména, která jsou pro daný obřad nejvhodnější. Ať už jsou vyvolávána všechna či pouze některá, je třeba vyjmout je z pevně stanoveného pořádku, jak jsou zde uvedena, a sestavit je do foneticky působivého seznamu.

INVOKACE K VYVOLÁNÍ SMYSLNOSTI

Zjevte se. Ó, vy nádherní zplozenci propasti, a učíňte se viditelnými mým zrakům. Soustředil jsem myšlenky na žhnoucí výčnělek planoucí vyvolenou touhou okamžiku, kdy se zvětšuje a horce nabíhá a mohutní.

Vyšlete onoho posla vilných rozkoší; nechť chlípné představy mých temných tužeb zbytní v činy a skutky budoucnosti.

Z šesté věže Satanovy přijde znamení, jež spojí se s vnitřními šťávami, společně pak pohnou tělem, jež povolávám.

Shromáždil jsem své symboly; připravuji se vyvolat toho, jenž přijde, a obraz, který jsem sám stvořil, se hrozivě vznáší jako zuřivý bazilišek cekající na vypuštění.

Vize skutečností stane se, a krmí již má obět skýtá, se úhly prvního rozměru stanou ztělesněním rozměru třetího.

Vyjdete do prázdné noci (světla dne) a proniknete myslí, jež myšlenkami ozývá se vedoucími k cestám hříšné bezuzdnosti.

(Muž:) Kopí mé připraveno k vrhu! Dravá síla mého jedu rozmetá nepřístupnost mysli prosté smyslného chtíce; jak sémě dopadá, výpary jeho rozšíří se vířícím mozkiem, ochromí ho, čímž vydán bude na pospas vůli mé! Ve jménu velkého boha Pana, kéž se mé tajné myšlenky promění v pohyby těla té, po níž toužím! Šemhamforaš! Sláva Satanovi!

(Žena:) Luno mé plane! Kapky nektaru z nedočkavé jeskyně mé jako pyl ať působí na dumající hlavu, a mysl nepocítující touhu náhle otřese se hnutím, jež ji zcela poblázní. Až vlnobití zklidní se, započnou nová putování; tělo, po němž toužím, přijde ke mne. Ve jménu velké děvky babylónské, ve jménu Lilith a Hekaté, kéž vyplní se touha má! Šemhamforaš! Sláva Satanovi!

INVOKACE K PŘIVOLÁNÍ ZHOUBY

Popatřte! Mocné hlasy mé pomsty drtí klid ovzduší a tyčí se jako monolity hněvu na pláni plné svíjejících se plazů. Stanu se hrůzným nástrojem zhouby hničícím pozůstatkům těla toho (té), kdo by mě chtěl(a) zadržet.

Pranic nelituji, že mé volání se žene na bouřících vichrech, jež zmnožují osten mé zloby; z mořských propastí vystoupí černí slizci tvorové a do jeho (jejího) rozbředlého mozku vydává svou nákazu.

Obracím se k poslům záhuby, aby s chmurnou rozkoší táli obět, již jsem zvolil. Bezhlasy je pták, jenž krmí se mozkovou dřeví toho (té), kdo (která) mě trýznil(a), a agónie, jež nastane, se bude živit výkřiky bolesti, které poslouží jako varovné signály tem, kdo se mi chtěli postavit.

Ó, vyjdete ve jménu Abaddona a zničte toho (tu), jehož jméno dám jako znamení.

Ó velcí bratři noci, vy, kteří jste mi útěchou, kdož vyjíždíte na žhavých vichrech Pekla, kdož prodléváte v chrámu ďáblův; dejte se na pochod a zjevte se! Ukažte se tomu (té), kdo má prohnitou mysl, jež pohybuje ústy žvanícími nesmysly, která se vysmívají čestným a silným!; vyrví ten kejhající jazyk a zacpí mu (jí) hrdlo, Ó Káli! Probodni mu (jí) plíce bodci štíru, Ó Sekhmete! Uvrhni jeho (její) tělo do hrozné prázdnoty, Ó mocný Dagon!

Do výše zdvihám dvouklaný ozub Pekla, na jehož hrotech mou pomstou skvěle nabodena spočívá má obět!

Šemhamforaš! Sláva Satanovi!

INVOKACE SOUCITNÁ

Se zlobou týraných a hněvem utlačených pozvedám své hlasy, halící se hromem, abyste slyšeli! Ó, velcí, kteří číháte skryti v temnotě, Ó strážcové cesty, Ó pochopové moci Thóthovy! Dejte se na pochod a zjevte se! Ukažte se nám ve své dobrotivé síle, v zájmu toho, kdo věří a je stížen trýzní.

Opevněte ho valem vaší ochrany, neboť si nezasluhuje muk, ani po nich netouží.

Nechť se to, co se staví proti němu, stane bezmocným a prostým jakékoli podstaty.

Pomozte ohněm a vodou, zemí i vzduchem, aby znovu nabyl toho, čeho pozbyl.

Posilte ohněm nitro našeho přítele a druha, našeho souputníka na cestě nectnosti.

S pomocí Satanovy moci znovu uveďte Zemi a její rozkoše do jeho života.

Učiňte, aby jeho životní síly neomezeně proudily a on mohl okusit tělesné nektary příštích tužeb.

Jedinou ranou zabte jeho protivníka, hmotného či nehmotného, aby vyšel pln radosti a sil z toho, co ho soužilo.

Nedopuňte, by mu cestu zkřížila nějaká rána osudu, neboť patří mezi nás, a je třeba ho chránit.

Navraťte mu moc, radost a věčnou vládu nad protivenstvími, jež ho postihly.

Rozžehnete v něm i kolem dokola triumfující zář, jež bude hlásat, že se vynořil ze stojatých bažin, jež ho pohlcovaly.

Tak poručíme, ve jménu Satanově, jehož milost triumfuje a jehož vláda potrvá!

Tak jako Satan vládne, bude vládnout i ten, jehož jméno zní: {jméno} je nádobou, jejíž podstatou je Země; život věčný, svět bez konce.

Šemhamforaš! Sláva Satanovi!

ENOCHIÁNSKÉ KLÍČE

ENOCHIÁNSKÝ JAZYK A KLÍČE

Magický jazyk, užívaný při satanském rituálu, je jazyk enochiánský, považovaný za ještě starší než sanskrt, s pevnými gramatickými a syntaktickými základy. Chvillemi zní jako arabština, jindy jako hebrejšтина a latina. V tisku se poprvé objevil v roce 1659 v životopisu Johna Deea, slavného věštce a dvorního astrologa šestnáctého století. Toto dílo, jehož autorem je Meric Casaubon, popisuje, jak okultista Dee a jeho společník Edward Kelly věštili z křišťálové koule. Místo obvyklé křišťálové koule používal věstec Kelly broušený mnohostěn. Andělé, o nichž je řeč v Kellyho prvním vyjvení Enošských klíčů, vidění stěnami křišťálu, jsou andělé jen proto, že okultisté až dodnes trpěli metafyzickou zácpou. Dnes se křišťál jasní, anděly je nutno vidět jako úhly či hlediska /anglické výrazy angels (=andělé) a angles (=úhly, rohy) se ve starém pravopisu psaly stejně (pozn. překl.)/, a okna do čtvrtého rozměru se otvírají - pro ty, kdo mají strach, jsou to Brány Pekel.

Předkládám zde svůj překlad následujících vyvolávání, archaický, leč satansky přesný, bez příkras, jež najdeme v překladu Řádu Zlatého úsvitu z konce devatenáctého století. V enochiánštině se význam slov pojí s jejich kvalitou a vytváří zvuk, který dokáže v ovzduší vyvolat strašlivou reakci. Barbarské tonální vlastnosti dodávají tomuto jazyku pravý magický účinek, který nelze popsat.

Enochiánské klíče neboli vyvolávání byly dlouhou dobu zahaleny tajemstvím. Několik existujících tisků zcela pomíjelo přesné znění textu, správný překlad byl maskován užíváním eufemismů, a měl pouze svěst neschopného kouzelníka nebo případného inkvizitora z cesty. Enochiánská vyvolávání se stala apokryfními (kdo ví, jaká hrozivá realita dokáže dráždit fantazii) a jsou proto satanskými pajány víry. Zbavila se kdysi pragmatického lakování na růžovo, rozešla se s pojmy svatý a andělský. Oprostila se od náhodných skupin čísel, jež měly zastupovat za rouhačská slova. Zde tedy jsou PRAVÁ Enochiánská vyvolávání tak, jak nám byla doručena neznámou rukou.

/Pozn.: Necenzurované znění, překlad Anton La Vey./

PRVNÍ KLÍČ

První Enochiánský klíč je úvodní Satanovou proklamací, vyhlášující počátek platnosti zákonů světských teologií a trvalé moci, jež sídlí v těch, kdo jsou dostatek odvážní, aby rozpoznali pozemské začátky a absolutno.

PRVNÍ KLÍČ (Enochiánsky)

Ol sonuf, gohu IAD Balata, elanusaha caelazod: sobrazod-ol Roray i ta nezodapesad, Giraa ta maelpereji, das hoel-qa qaa notahoa zodimezod, od comemahe ta nobeloha zodien; soba tahil ginonupe pereje aladi, das vaurebes obolehe giresam. Casarem ohorela caba Pire: das zodonurenusagi cab: erem Iadanahe. Pilahe farezodem zodenurezoda adana gono Iadapiel das home-tohe: soba ipame lu ipamis: das sobolo vepe zodomeda poamal, od bogira aai ta piape Piamoel od Vaoan! Zodacare, eca, od zodameranu! odo cicale Qaa; zodoreje, lape zodiedo Noco Mada, hoathahe Saitan!

PRVNÍ KLÍČ (Překlad)

Mocí, jež platí nahoře i dole, vládnu nad vámi, pravil Pán Země, v mých rukou je slunce blyštícím se mečem a měsíc ohněm procházejícím vším, jsem ten, kdo uprostřed svých oděvů odměřuje vaše hávy, podpírá vás jako dlaněmi svých rukou, a ozařuje vaše roucha pekelným světlem.

K vládě nad ctnostnými ustavil jsem Vám zákon, a přinesl berlu nevyšší moudrostí. Pozvedli jste hlasy a přísahali věrnost Tomu, který žije vítězstvím, který nemá počátek a nemůže mít ani konec. Jenž září jako plamen vprostřed vašich paláců a panuje nad vámi jako rovnováha života!

Dejte se na pochod a zjevte se! Otevřete tajemství vašeho stvoření! Buďte ke mně přátelští, neboť já jsem stejný! - pravý uctíváč nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

DRUHÝ KLÍČ

Aby vzdal hold právě těm smyslým tužbám, jež umožňují udržení života, druhý Enošský klíč vztahuje uznání našeho pozemského dědictví na talisman moci.

DRUHÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Adagita vau-pa-ahe zodonugonu fa-a-ipe salada! Vi-i-vau el! Sobame ial-pereji i-zoda-zodazod pi-adapehe casarema aberameji tata-labo paracakda go-ta lores-el-qo turebesa ooge balatohe! Giui cahisa lusada oreri od micalapape cahisa bie ozodonugonu! lape noanu tarofe coresa tage o-quo maninu IA-I-DON. Torezodu! gohe-el, zodacare eca ca-no-quodal zodameranu micalazodo od ozadazodame vaurelar; lape zodir IOIAD!

DRUHÝ KLÍČ (Překlad)

Mohou křídla větrů slyšet vaše hlasy úžasu?; Ó, veliké plodiště pozemských červů!, jež Pekelný oheň artikuluje v hloubi mého chřtánu! Jež jsem připravil jako svatební kalichy či květy, oblažující komnaty smyslnosti!

Nohy tvé jsou silnější neplodné skály! Mocnější jsou tvé hlasy než různocetné větry! Neboť stal ses stavením jakého není, vyjma mysli Všemocného zjevení Satana! Povstaňte!, pravil První. Dejte se na pochod a staňte se jeho služebníky! Ukažte svou moc a umožněte, abych mocně zřel vše, neboť já jsem On, Jenž žije věčně!

TŘETÍ KLÍČ

Třetí Enošský klíč klade velení nad Zemí do rukou velkých satanských čarodějů, kteří měli po dlouhé věky nadvládu nad lidmi celého světa.

TŘETÍ KLÍČ (Enochiánsky)

Micama! goho Pe-IAD! zodir com-selahe azodien biabe os-lon-dohe! Norezodacahisa otahila Gigipahe; vaunud-el-cahisa ta-pu-ime qo-mos-pelehe telocabe; qui-i-mu toltoregi cahisa i cahisaji em ozodien; dasata be-regida od torezodul! Di e-Ol ba lazodareji, od aala tahlanu-os netaabe: Daluga vaomesareji elonusa cape-mi-ali varoesa cala homila; cocasabe fa-fenu izodizodo pe, od miinoagi de ginetaabe: vaunu na-na-e-el: panupire malapireji caosaji. Pilada noanu vaunalahe balata odvaoan. Do-o-i-ape mada: goholore, gohus, amiranu! Micama! Yehusozod ca-ca-com, od do-o-a-inu noari micaolazoda a-ai-om. Casarameji gohia: Zodacare! Vauni-gilaji! od im-ua-mar pugo pelapeli Ananael Qo-a-an.

TŘETÍ KLÍČ (Překlad)

Zřete!, pravil Satan, jsem kruhem na jehož rukou stojí Dvanáct království. V šesti jsou stolce živého dechu, zbytek pak ostrými srpy nebo Rohy souti. Tudíž tvorové Země jsou a nejsou, vyjma vlastních rukou mých, jež spí, ale pozvednou se!

Nejprve jsem z vás učinil šafáře a rozmístil jsem vás na Dvanáct stolců vlády; každému jsem udělil moc nad Devíti skutečnými věky času, aby jste mohli z nejvyšších nádob a koutů vašich vlád uplatňovat mou moc, a chrlit neustále na Zemi ohně života a zvětšovat se. Tím stal se z vás střed spravedlnosti a pravdy. Ve jménu Satana, povstaňte! Ukažte se! Popatřte!, skutky milosti jeho vzkvétají a jeho jméno stalo se mocným mezi námi. V němž pravíme: Dejte se na pochod! Stoupejte!, přidejte se k nám jako společníci Jeho tajné moudrosti ve svém stvoření!

ČTVRTÝ KLÍČ

Čtvrtý Enošský klíč odkazuje na koloběh časových období.

ČTVRTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Otahil elasadi babaje, od dorepaha gohol: gi-cahisaje auauago coreme-pe peda, dasonuf vi-vau-di-vau? Casaremi oeli meapeme soba me agi co-remepo carep-el: casaremeji caro-o-dazodi cahisa od vaugeji; dasata ca-pi-mali cahisa ca-pi-ma-on: od elonusahinu cahisa ta el-o calaa. Torezodu nor-quasahi od fe-caosaga: Bagile zodir e-na-IAD: das iod apila! Do-o-a-ipe quo-A-AL, zodacare! Zodamera nu obelisonugi resat-el aaf normo-lapi!

ČTVRTÝ KLÍČ (Překlad)

Vystoupil jsem na jih a rozhlédl se kol sebe, řka: Nejsou snad hromy nabývání těmi, jež vládnou v druhém úhlu?

Pod koho umístil jsem ty, jež dosud nikdo nespočetl, až na Jednoho, v němž druhé počátky věci jsou a rostou do síly, jeden za druhým zvětšují převahu času a síly jejich stojí jako prvé z devíti! Povstaňte!, vy synové rozkoše, a navštivte Zemi; neboť já jsem Pánem, vaším Bohem, který je a bude žít věčně!

Ve jménu Satana, Dejte se na pochod! a ukažte se jako milí vysvoboditelé, abyste Ho mohli velebit mezi syny lidí!

PÁTÝ KLÍČ

Pátý Enochiánský klíč potvrzuje satanské jmenování tradičních kněží a čarodějů na Zemi, mající za cíl svedení z cesty.

PÁTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Sapahe zodimii du-i-be, od noasa ta qu-a-nis, adarocahe dorepehal caosagi od faonutas peripesol ta-be-tiore. Casareme A-me-ipezodi na-zo-daretahe afa; od dalugare zodizodope zodedida caosaji tol-toregi; od zodchisa esiasacahe El ta-vi-vau; od iao-d tahilada das hubare pe-o-al; soba coremeffa cahisa ta Ela Vaulasa od Quo-Co-Casabe. Eca niisa od darebesa quo-asa: fetahe-ar-ezodi od beliora: ia-ial eda-nasa cicalesa; bagile Geiad I-elí

PÁTÝ KLÍČ (Překlad)

Mocné zvuky vnikly do třetího úhlu a staly se semenáči pošetilosti, s opovržením usmívající se nad Zemí, a jako věčná šidítka těm, kteří přinášejí zkázu sami sobě, dlí v jasnosti Nebes. Na něž upevnil jsem sloupy radosti; pány spravedlivých a dal jim nádoby k zavlažování Země a jejích tvorů. Jsou bratři Prvého a Druhého, a počátkem svých vlastních stolic. Jež zdobeny jsou myriádami věčných lampiček; počet jich stejný jako Prvních, konců a náplní času! Přijďte tedy a buďte poslušní svého díla. Navštivte nás v míru a útěše. Rozhodněte o nás, nádobách vašich mystérií; proč také? Náš Pán a Vládce je Vše-Jediný!

ŠESTÝ KLÍČ

Šestý Enochiánský klíč zakládá strukturu a formu, z níž vzešel Řád různoběžníku a Církve Satanovy.

ŠESTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Gahe sa-div cahisa em, micalazoda Pil-zodinu, sobam El haraji mir babalonu od obeloce amevelaji, dalagare malapereji ar-coasaji od acame canale, sobola zodare fa-beliareda caosaji od sahisa aneta-na miame ta Viv od Da. Daresare Sol-petahebienu. Be-ri-ta od zodacame ji-mi-calazodo: sob-ha-atahe tarianu luia-he od eca-rinu MADA Qu-a-a-on!

ŠESTÝ KLÍČ (Překlad)

Duchů čtvrtého úhlu je Devět, mocných v různoběžníku, jenž vytvořil první, mukou ubohým, věncem neřestným; dal jim ohnivá kopí k očistě Země, a Devět nepřetržitě pracujících dělníků, jejichž cesty je v potěše přivádějí na Zemi; jako Druhý a Třetí setrvávají u vlády. Naslouchejte proto pozorně hlasu mému! O vás hovořil jsem, uvedu vás v Jeho moc a blízkost, a konání vaše bude písní pocty a oslavou vašeho Boha!

SEDMÝ KLÍČ

Sedmý Enochiánský klíč slouží k vyvolání smyslnosti, ke vzdání holdu vzrušujícímu půvabu a radosti z požitků těla.

SEDMÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Ra-asa isalamanu para-di-zoda oe-cari-mi aao iala-pire-gahe Qui-inu. Enai butamonu od inoasa ni pa-ra-diala. Casaremeji ujeare ciharelanu, od zodonace lucifatianu, caresa ta vavalezodirenu tol-hami. Soba lonudohe od nuame cahisa ta Da o Desa vo-ma-dea od pi-beliare itahila rita od mia-me ca-ni-quola rita! Zodacare! Zo dameranu! Iecarimi Quo-a-dahe od I-mica-olzododa aaiome. Bajirele papenore idalugama elonusahi-od umapelifa vau-ge-ji Bijil-IAD!

SEDMÝ KLÍČ (Překlad)

Východ je domem nevěstek, pějících chválu v plamenech nejvyššího štěstí, v němž Pán temnot otevřel Svá ústa; staly se živými příbytky, v nichž raduje se síla muže; zdobeny jsou skvělými ornamenty a konají zázraky na všech tvorech Jejichž království a setrvání jsou Třetím a Čtvrtým, silnými věžemi a místy útěchy, stolci rozkoše a setrvání. Ó, vy služebnice rozkoše, Dejte se na pochod!, Objevte se!, pějte chválu na Zemi a mocné mezi námi. Neboť proto je této památce dána moc, a naše síla roste v tom, kdo nám přináší útěchu.

OSMÝ KLÍČ

Osmý Enochiánský klíč se vztahuje k počátku satanského věku.

OSMÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Bazodemelo i ta pi-ripesonu olanu Na-zodavabebe ox. Casaremeji va-ranu cahisa vaugeji asa berameji balatoha: goho IAD. Soba miame tarianu ta lolacis Abaivoninu od azodiajiere riore. Irejila cahi sa da das pa-aox bu-sada Caosago, das cahisa od ipuranu telocahe cacureji o-isalamahe lonu-caho od Vovina carebafé? NIISO! bagile avavago gohon. NIISO! bagile mamao siaionu, od mabezoda IAD oi asa-momare poilape. NIISA! Zodameranu daosi caosago od beliore sa od coresi ta a beramiji.

OSMÝ KLÍČ (Překlad)

Poledne prvního je jako třetí požitek stvořený z hyacintových sloupů, v němž se starší stávají silnými, což připravil jsem pro mou vlastní spravedlnost, pravil Satan, jehož dlouhé trvání bude jako záštita Leviathanovi. Kolik jich je, kdo zůstávají ve slávě Země, kteří jsou a neuvidí smrti, dokud se dům nezřítí a drak neklesne v hlubinu? Radujte se!, neboť koruny chrámu a háv Jeho, který je, byl a bude korunován, nejsou už rozděleny! Vystupte! Zjevte se!, ke zděšení Země a k potěše těch, kteří jsou připraveni.

DEVÁTÝ KLÍČ

Devátý Enochiánský klíč varuje před použitím substancí, pomůcek či farmak, jež by mohly vést k oklamání a následnému zotročení mistra. Ochrana proti falešným hodnotám.

DEVÁTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Micaolí beranusaji perejela napeta ialapore, das barinu efafaje Pe vau-nupeho olani od obezoda, soba-ca upaahe cahisa tatanu od taranenu balie, alare busada so-bolunu od cahisa hoel-qo ca-no-quodí cial Vaunesa ala-donu mom caosago ta iasa olalore gi anai limelala. Amema cahisa sobra madarida zod cahisa! Ooa moanu cahisa a vina darilapi caosajinu: od buta-moni pareme zodumebi ca nilu. Dazodisa etahamezoda cahisa dao, od mi-reka ozodola cahisa pidiai Colalala, Ul ci ninu a sobame ucime. Bajile? IAD BALATOHE cahirelanu pare! NIISO! od upe ofafafe; bajile a-coca-sahe icore saka a uniji beliore.

DEVÁTÝ KLÍČ (Překlad)

Mocná stráž ohně s oboustranně broušenými planoucími meči (jež krotí fióly s bludy, jichž perutě jsou pelyňkem a morkem šťáv), vkročila na Západ, kde jsou měření se svými kněžími. Ti shromažďují močály Země, jako boháč hromadí své poklady. Prokleti ti, jejichž nepravostmi jsou! V jejich očích jsou mlýnské kameny větší než celá Země, z úst jejich se řinou oceány krve. Mozky jejich pokryty diamanty, na hlavách mají mramor. Šťasten ten, na nějž nehledí s nelibostí. Proč? Jimi těší se Pán Spravedlnosti! Odejděte, a zanechte své fióly, neboť doba je taková, jak žádá si pohodlí!

DESÁTÝ KLÍČ

Desátý Enochiánský klíč vyvolává nezkrotný hněv a přináší násilí. Pokud se nepoučíme, jak chránit své bezpečí, může být jeho použití nebezpečné, jako náhodný úder blesku!

DESÁTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Coraxo cahisa coremepe, od belanusa Lucala azodiazodore paebe Soba iisononu cahisa uirequo ope copehanu od racalire maasi baji le caosagi; das yalaponu dosiji od basajime; od ox ex dazodisa siatarisa od salaberoxa cynuxire faboanu. Vaunala cahisa conusata das daox cocasa ol Oanio yore vohima od jizodyazoda od eoresa co casaji pelosi molui das pajeipe, laraji same darolanu matorebe cocasaji emena. El pataralaxa yolaci matabe no-miji mononusa olora jinayo anujelareda. Ohyo! ohyo! noibe Ohyo! caosa-gonu! Bajile ma darida i zodiropo cahiso darisapa! NIISO! caripe ipe nida-li!

DESÁTÝ KLÍČ (Překlad)

Hromy hněvu drímají na Severu, v podobě dubu, jehož větve jsou hnojnými hnízdy plnými bědování a pláče, nahromaděného pro Zemi, jež plane dnem i nocí a dáví hlavy škorpiónů a živou síru, smíšenou s jedem. Toto nechtě jsou hromy, jež v okamžitém řevu se stovkou mocných zemětřesení a tisícem a více vzdutí vln, které nespočinou ani nepoznají žádné chvíle. Jeden kámen s sebou strhne tisíc dalších, stejně jako to srdce člověka činí s myšlenkami. Běda!, Běda!, Ano!, běda Zemi, neboť její ohavnost je, byla a bude veliká; Odejděte! Však ne vaše mocné zvuky!

JEDENÁCTÝ KLÍČ

Jedenáctý Enochiánský klíč slouží k ohlášení příchodu mrtvých a k ustavení trvání až za hrob. Ke spoutání Země. Pohřební vyvolávání.

JEDENÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Oxiayala holado, od zodirome O coraxo das zodiladare raasyo. Od va-bezodire cameliaxa od bahala: NIISO! salamanu telocahe! Casare manu hoel-qo, od ti ta zod cahisa soba coremefa i ga. NIISA! ba gile aberameji nonucape. Zodacare eca od Zodameranu! odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

JEDENÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Zahřímá mocný trůn, a na Východ se rozletělo pět hromů. Orel promluvil a hlasité vzkřikl: Odejděte od domu smrti! Shromáždili se a stali se mírou; oni jsou těmi nesmrtelnými, kteří se prohánějí na smršti. Odejděte! Neboť jsem pro vás připravil místo. Dejte se proto na pochod, a ukažte se! Odkryjte tajemství mystéria svého stvoření. Buďte ke mně přátelští, neboť já jsem vaším Bohem, pravý uctíváč těla, jenž žije věčně!

DVANÁCTÝ KLÍČ

Dvanáctý Enochiánský klíč slouží k vybití nelibosti nad lidskou potřebou strádání a seslání muk a střetů na posly béd.

DVANÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Nonuci dasonuf Babaje od cahisa ob hubaio tibibipe: alalahe ataraahe od ef! Darix fafenu mianu ar Enayo ovo! Soba dooainu aai i VONUPE-HE. Zodacare, gohusa, od Zodameranu. Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

DVANÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó vy, kteří prodléváte na Jihu a jste lucernami žalu, opásejte se brněním a zbrojí a navštivte nás! Přiveďte legie pekelné armády, aby mohl být zvětšován Pán Propasti jméno jehož mezi vámi zní Hněv! Dejte se proto na pochod, a zjevte se! Odkryjte tajemství svého stvoření! Buďte ke mně přátelští, neboť já jsem stejný!, pravý uctíváč nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

TŘINÁCTÝ KLÍČ

Třináctý Enošský klíč slouží k proměně neplodných v smyslné, a k trýznění těch, kdo by popírali rozkoše sexu.

TŘINÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Napeai Babajehe das berinu vax ooaona larinuji vonupehe doali me: conisa olalogi oresaha das cahisa afefa. Micama isaro Mada od Lonu-sahi-toxa, das ivaumeda aai Jirosabe. Zodacare od Zodameranu. Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

TŘINÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó, vy meče Jihu, s očima, jež burcuji hněv hříchu, opíjející ty, kteří jsou prázdní: Popatřte! příslib Satana a Jeho moci, jež zvána mezi vámi trpkým bodnutím jedového ostnu! Dejte se na pochod a zjevte se! Odkryjte tajemství svého stvoření! Neboť já jsem služebník téhož, vašeho Boha. pravý uctívač nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel.

ČTRNÁCTÝ KLÍČ

Čtrnáctý Enochiánský klíč je voláním po pomstě a spravedlnosti.

ČTRNÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Noroni bajihie pasahasa Oiada! das tarinuta mireca ol tahila dodasa to-lahame caosago homida: das berinu oroache quare: Micama! Bial! Oiad; aisaro toxa das ivame aai Balatima. Zodacare od Zoda meranu! Od cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoatha he Saitan!

ČTRNÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó, vy synové a dcery prohnílych myslí, jež soudíte nepravosti, spáchané na mě - Pohleďte! hlas Satanův; příslib Jeho, kdo mezi vámi zván žalobcem a nejvyšším tribunem! Dejte se proto na pochod a zjevte se! Odkryjte tajemství svého stvoření. Buďte ke mně přátelští neboť já jsem stejný, pravý uctíváč nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

PATNÁCTÝ KLÍČ

Patnáctý Enochiánský klíč je vyhlášením souhlasu a porozumění mistrů, jejichž povinností je napomáhat hledačům duchovních bohů.

PATNÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Ilasa! tabaanu li-El pereta, casaremanu upaahi cahisa dareji; das oado caosaji oresacore: das omaxa monasaci Baeouibe od emeta jisa Iaiadix. Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa. Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

PATNÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó, ty vládce prvního plamene, pod jehož křídly jsou ti, kdo předou pavučiny, jež protkávají Zemi suchostí; jenž znáš nádherné pojmenování spravedlnost a pečeť falešné cti. Dej se proto na pochod a zjev se! Odkryj tajemství svého stvoření! Buď ke mně přátelský, neboť já jsem stejný!, pravý uctíváč nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

ŠESTNÁCTÝ KLÍČ

Šestnáctý Enochiánský klíč přináší poznání úžasných kontrastů Země a živné půdy těchto dichotomií.

ŠESTNÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Ilasa viviala pereta! Salamanu balata, das acaro odazo busada, od beioraxa balita: das inusi caosaji lusadanu emod das ome od taliobe: darilapa iehe ilasa Mada Zodilodarep Zodacare od Zodame ranu. Odo cicale Qaa: zodoreje, lap zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

ŠESTNÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó, ty druhý plameni, dome spravedlnosti, jenž máš počátky ve slávě a budeš poskytovat útěchu spravedlivým; jenž kráčíš po Zemi ohnivýma nohama; jenž rozumíš tvorům a rozděluješ je! Velký jsi v Bohu rozpínání a podmanění. Dej se proto na pochod a zjev se! Buď ke mně přátelský, neboť já jsem stejný!, pravý uctíváč nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

SEDMNÁCTÝ KLÍČ

Sedmnáctý Enochiánský klíč slouží k osvětlení ochromených a k ničení pomocí zjevení.

SEDMNÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Ilasa dial pereta! soba vaupaahē cahisa nanuba zodixalayo doda sihe od berinuta faxisa hubaro tasataxa yolasa: soba Iad i Vonu pehe o Uonupehe: aladona dax ila od toatare! Zodacare od Zodame ranu! Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan?

SEDMNÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó ty třetí plameni!, jehož křídla jsou trny, jež mají vyvolat nevoli, a který máš myriády živých lamp kráčejících před tebou; jehož Bohem je zuřivý hněv - Opásej svá bedra a pozorně naslouchej! Dej se proto na pochod a zjev se! Odkryj tajemství svého stvoření! Buď ke mně přátelský, neboť já jsem stejný!, pravý uctíváč nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

OSMNÁCTÝ KLÍČ

Osmnáctý Enochiánský klíč otevírá brány Pekel a vynáší Lucifera a jeho požehnání.

OSMNÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Ilasa micalazoda olapireta ialpereji beliore: das odo Busadire Oiad ouoaresa caosago: casaremeji Laiada eranu berinutasa cafafa me das ive-meda aqoso adoho Moz, od maoffasa. Bolape como beliore ta pamebeta. Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa. Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

OSMNÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

Ó ty mocné světlo a hořící plameni útěchy!, jenž odhaluješ Satanovu slávu středu Země; v němž prodlévají největší taje pravdy; jež v království tvém zvána: radostí síly, a jež nelze změřit. Buď pro mě oknem, jímž vejde útěcha. Dej se proto na pochod a zjev se! Odkryj tajemství svého stvoření! Buď ke mně přátelský, neboť já jsem stejný!, pravý uctivač nejvyššího a nevýslovného Krále Pekel!

DEVATENÁCTÝ KLÍČ

Devatenáctý Enochiánský klíč je nejvyšší oporou přirozené rovnováhy Země, zákonem blahobytu a džungle. Obnažuje veškeré pokrytectví, a ze svatoušek učiní otroky. Dává průchod hněvu vůči všem zavrženíhodným, a klade základy úspěchu pro milovníka života.

DEVATENÁCTÝ KLÍČ (Enochiánsky)

Madariatza das perifa LIL cahisa micaolazoda saanire caosago od fifisa balzodizodarasa laida. Nonuca gohulime: Micama adoianu MADA faoda beliorebe, soba ooaona cahisa luciftias peripesol, das aberaasasa nonucae netaaibe caosaji od tilabe adapehaheta dame pelozoda, tooata nonucae ji-micalazodoma larasada tofejilo marebe yareyo IDOIGO, od torezodulape yaodafe gohola, Caosaga, tabaoreda saanire, od caharisateosa yorepoila tiobela busadire, tilabe noa lanu paida oresaba, od dodaremeni zodayolana. Elazodape tilaba paremeji peripesatza, od ta qurelesata booapisa. Lanibame oucaho sayomepe, od caharisateosa ajitoltorenu, mireca qo tiobela lela. Tonu paomebeda dizodalamo asa pianu, od caharisateosa aji-la-to-re-torenu paracahe a sayomepe. Coredazodizoda dodapala od fifalazoda, lasa manada, od faregita bamesa omaosa. Conisabera od auauotza tonuji oresa; catabela noasami tabejesa leuitahemonu ji. Vanucahi omepetilabe oresa! Bagile? Moooabe OL coredazodizoda. El capimao itzomatzipe, od cacocasabe gosaa. Bajilenu pii tianuta ababalanuda, od faoregita teloca uo uime.

Madariatza, lorezodu!!! Oadariaiza orocaha aboaperi! Tabaori periazoda aretabasa! Adarepanu coresata dobitza! Yolacame periazodi arecoazodiore, od quasabe qotinuji! Ripire paaotzata sagacora! Umela od peredazodare cacareji Aoiveae coremepeta! Torezodu! Zodacare od Zodameranu, asapeta sibesí butamona das surezodasa Tia balatanu. Odo cicale Qaa, od Ozodazodama pelapeli IADANAMADA!

DEVATENÁCTÝ KLÍČ (Překlad)

RŮŽE AMERIKY

Ó vy rozkoše, dlicí v prvním éteru, jste mocné v dílech Země a vykonáváte soud mocného. K vám je praveno: Zřete tvář Satanovu, počátek útěchy, jehož oči září hvězd, jenž vám zajistil vládu nad Zemí i její nepopsatelnou mnohostí; poskytuje vám moc porozumění, abyste mohli naložit se všemi věcmi v souladu s prozířetelností Toho, jenž sedí na Pekelném Trůně; povstal na Počátku, řka: Země, nechť je ovládána svými částmi; nechť je v ní rozdělení; sláva její možná bude stále zpítá a trýzněná sama sebou. Její chod nechť veden vyplněním smyslné touhy; jako služebná, nechť jim slouží. Jedno údobí nechť zatracuje druhé; nechť na jejím povrchu či uvnitř není téhož tvora. Všechny její počty nechť liší se svými rysy; nechť není jedno stvoření rovno druhému. Myslíci tvorové Země a Lidé, nechť sváří se a jako plevel vzájemně se hubí; nechť zapomenou jména bydlišť svých. Dílo člověka a jeho pýchy nechť zmarněny jsou. Jeho stavby nechť stanou se jeskyněmi divé zvěře! Zmařte její chápání temnotou! Proč? kaji se, že jsem stvořil člověka. Nechť je střídavě známa a cizí; neboť ona jest ložem děvky, a bydlištěm Lucifera Krále.

Rozevřete brány pekel dokořán! Nižší nebesa pod vámi. nechť vám slouží! Vládněte těm, kdož vládnou! Svrhněte jako pád. Porodte ty, kteří se množí a zničte prohnilé. Žádný kraj nechť nezůstane ve stejném počtu. Přidávejte a kraťte, dokud nebudou hvězdy sečteny. Povstaňte! Dejte se na pochod! a zjevte se před zaslíbením jeho úst, jež nám On přislíbil ve spravedlnosti Svě. Odkryjte tajemství svého stvoření, a učiňte nás účastníky NEPOSKVRNĚNÉ MOUDROSTI!